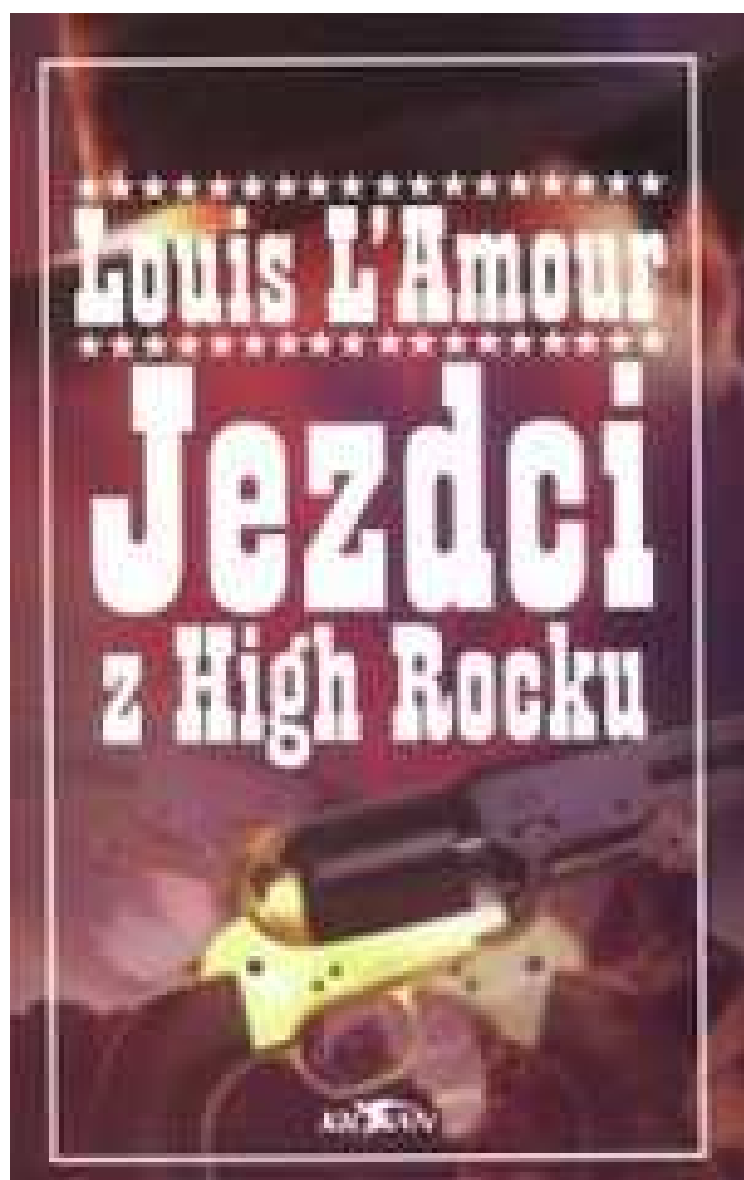

**Louis
L'Amour**
★★★★★★★★★★
**Jezdci
z High
Rocku**
★★★★★★★★★★

 KLOKAN

Copyright © 1951, renewed © 1979 by Bantam Books
Note copyright © 1993 by Beau Louis L'Amour
Translation © Eva Konečná, 2001
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu THE RIDERS OF HIGH ROCK
přeložila Eva Konečná
Redakční úprava Marie Schreinerová

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., v edici Klokan, Frýdek-Místek 2001

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Štefánikova 2, Český Těšín

Vydání první

ISBN 80-7218-436-9

KAPITOLA 1

Pronásledování v horách

Sotva Red Connors pobídl ryzáka vzhůru do svahu, ucítil jeho přerývaný krok a věděl, že mohutný kůň je na pokraji svých sil. Z vrcholku kopce viděl oblak prachu, který se zvedal za jeho pronásledovateli, ale uvědomoval si, že je, alespoň pro tuto chvíli, mimo jejich dohled. Zachmuřeně pohlédl na pušku v sedlovém pouzdře. Kéž by měl víc nábojů!

Vinčestrovka odváděla v Connorsových rukou skvělou práci, jenže nyní mu došla munice a prázdný byl i jeho šestiranný revolver. V boku měl silně krvácející ránu, a pokud si rychle nenajde nějaký úkryt, je s ním amen.

V posledních dnech si Red Connors nejednou vzpomněl na starého přítele Hopalonga Cassidyho. Nikdo jiný nedokázal lépe vymyslet, jak z neznází vyklouznout nebo jak se jím vyhnout, a taky nikdo nebyl lepší v zacházení s pistolí. V tuto chvíli by Red Connors dal téměř cokoliv, jen aby se Hopalong vynořil zpoza návrší před ním.

Otočil ryzáka tak, aby šel podél hřebene. Držel se nerovného terénu a snažil se, aby mezi ním a pronásledovateli bylo co nejvíc borovic. Věděl, že jde o závod se smrtí a že muži za ním jsou odhodláni přenechat ho krkavcům.

Jenže to nebyl pouze Connorsův život, jenž visel na vlásku, ale také životy a naděje jeho přátel na ranči 3TL. S tím, co Connors nyní věděl, měli velkou příležitost, aby konečně zabránili soustavným krádežím dobytka, k nimž v kraji High Rock docházelo dle Connorsova přesvědčení už po několik měsíců. Jenže právě tohle byl důvod k tomu, aby ho zloději dobytka nenechali naživu.

Hora před ním náhle skončila a nabídla mu překrásný výhled na hluboké rokliny a štíty Sawtooth Range daleko na severu. Stezkou, po níž se Red Connors vydal, putovala odedávna divoká zvěř. Red z ní nyní odbočil a pokračoval po kamenitém terénu, aby nezanechával stopy. Mířil dolů po svahu k lesíku osik a horských rododendronů. O něco níž se třpytila modrá hladina malého jezera, posazeného jako klenot mezi okolními horskými štíty a hřebeny.

Ryzák se unaveně vlekl a Redovi bylo jasné, že nepřátelé za ním vyhrají. Jejich koně byli svěží. Dříve nebo později ho dostanou.

Po tváři mu stékaly potůčky potu. Sundal si klobouk a prsty si pročísl řídké rezavé vlasy. Vtom spatřil vpravo od stezky strmou pěšinu vedoucí dolů z útesu a okamžitě se rozhodl riskovat. Seskočil na zem a rychle sundal z vyčerpaného koně sedlo a uzdu. Úderem na plec ho popohnal dál a sám odbočil na pěšinu.

Pod tíhou sedla po prudkém svahu klopýtal. Asi po padesáti stopách našel malou římsu, místo, které nabízelo alespoň trochu ochrany shora a na něž nemohl vkročit nikdo další, dokud on sám zůstane při vědomí a bude schopen klást odpor. Pěšina byla totiž tak úzká, že stačilo jen trochu postrčit, a kterýkoliv útočník by se zřítíl ze srázu.

Vtom Red uslyšel přímo nad sebou koně a potom hlasy. Jezdci se zastavili, takže mohl vyslechnout jejich rozhovor. „Nic mi nevykládej! Já toho ryšavýho kozla trefil, a ty to víš! Zbytečný ho honit! Je vyřízenej!“

„Tady je otisk,“ ozval se další hlas. „Jeho kůň se zastavil, ale šel dál. Nemoh popojet moc daleko a do tmy ještě zbejvá dost času. Dostáném ho, ať zalez do sebelepší díry.“

„Tak nasedej,“ přikázal třetí hlas. „Hoyte, ty a Mex zůstanete tady, dokud vám nevyšlém signál. Moh by to zkusit vzít zpátky přes kopec.“

„Ani náhodou. Ten ryšavec je hotovej!“ Mluví si odkašlal. „A to jsem moc rád! Moh by střítet!“

Dusot odjíždějících koní pomalu slábl. Krátké ticho přerušilo zašoupání boty na skále a škrtnutí zápalky. „Já jsem radši tady,“ poznamenal hlas. „Mám toho ježdění za celej tejdén plný zuby. Toho hombre není lehký chytit!“

„Señore, všim jste si tý pěšiny? Někdo ji, a ne moc dávno, využil!“

Red Connors ztuhl. Ačkoliv byl napůl mrtev vyčerpáním, přiměl svaly ke střehu a s obrovskou námahou napjatě čekal.

Ale Hoyt se jen ušklíbl. „Tam dole může bejt nanejvýš nějaká koza! A i kdyby,“ dodal, „chce se ti tam slejzat? Mně teda ne!“

Red Connors ucouvl a posadil se. Poprvé měl příležitost, aby si prohlédl své zranění. Kulka prolétla svalstvem na boku, ale i když měl oděv prosáklý krví, rána nevypadala příliš hrozivě. Znovu se podíval na polní láhev. Byla prázdná. Pronásledovatelé mu neposkytli čas, aby se zastavil a naplnil ji. Postupovali vůči němu stejně jako honáci, když oddělují býčka od stáda. Drželi ho dál od vody, dál od města, dál od hlavních cest. Ať zamířil kamkoliv, všude na něho čekali, aby ho otočili zpátky.

A co bylo ještě horší, zřejmě věděli, kolik má munice. Vtáhli ho do přestřelky, nabízeli mu šanci. Věděl, že zabil dva koně a zmrzačil přinejmenším jednoho muže. Jenže to se odehrálo těsně poté, kdy zjistil, že náboje v jeho opasku jsou jediné, které má. Puška i pistole byly prázdné a to znamenalo, že někdo se chtěl ujistit, aby nebyly nabité. Sám je tak totiž nikdy nenechával. Někdo na 3TL je zrádce; někdo chce, aby zemřel.

Opíral se zády o skalní stěnu a snažil se zůstat při vědomí. Jeho unaveným tělem prostupovala bolest a pocity beznaděje. Slunce nad horami bylo jasné a horké. Odpoledne pomalu plynulo, až konečně přišel chládek a tma. Red Connors ležel natažený v malé skalní dutině tak, jak padl.

Hopalong Cassidy jel o dvanáct mil jižněji po hlavní trase k dobytčářskému městu Tascotal a ranči 3TL. Celý den v sedle ho pořádně utahal. Cesta byla dobrá a znamenitý ocelově šedivý valach cestování očividně miloval. Svého Toppera, postiženého přechodnou kul-

havostí, musel nechat na druhé straně hor. Hopalong si tam najal jednoho muže, aby mu koně, až se uzdraví, přivedl ke Gibsonům.

Dál na jih se směrem od cesty táhl dlouhý řetěz hor a na severu se za nízkou pahorkatinou zvedaly vysokohorské hřebeny, porostlé borovicemi a jedlemi, některé přikryté sněhovou korunou. Cestu brázdily koleje vyjeté koly dostavníku, ale než Hopalong dojel k pramenům u White Rocku, všiml si na jejím povrchu i dalších čerstvých stop.

U pramenů si naplnil polní láhev vodou a z dlouholetého zvyku se trochu porozhlédl po okolí. Našel stopy, které tu zanechalo nejméně šest jezdců. Všichni byli ozbrojeni a v pohotovosti, protože ve vlhkém písku zůstaly otisky odložených pušek. Stály opřené o skálu, zatímco jejich majitelé pili. Muži nesoucí pušky v ruku obvykle znamenají problémy ... takže do města pojede se zvýšenou pozorností.

Několik mužů zde kouřilo cigarety, rozdělali si i oheň, zřejmě na uvaření kávy. Čtyři jezdci pak pokračovali dál, dva u pramenů zůstali. Ovšem kde jsou ti dva teď?

V tu chvíli jeho uši zachytily tichý zvuk. Otočil se právě včas, aby zahlédl dva muže vycházející z lesa. Oči těchto chlapíků nevěstily nic dobrého. V okamžiku, kdy se jejich pohledy vzájemně střetly, sáhli oba muži po zbrani.

Jejich ruce však zkameněly v půli cesty, protože to už zírali do hlavní dvou koltů pětačtyřicítek. Hopalongův bleskově rychlý pohyb je zanechal ve stavu naprostého ochromení. Zmohli se pouze na užaslý pohled, doprovázený nepříjemným sevřením kolem žaludku. Uvědomili si, že za celý svůj promarněný život nikdy nebyli tak blízko smrti. Jeden z mužů měl vysokou vyzáblou postavu. Jeho společník byl statný neoholený chlapík v ušmudlané vestě.

„S kým jste si mě, hombres, spletli?“ zeptal se Cassidy.

„To není on,“ prohlásil rychle pořízek a tvář se mu rozjasnila. „Náš chlapík je o dost starší a má rezavý vlasy.“

„To je fakt, Bonesi,“ potřásl hlavou vyšší muž. „Omlouváme se, pane. Když jsme vás zahlídli, v prvním okamžiku nás napadlo, že jste hombre, kterýho pronásledujem. Máme plný hlavy jenom jeho!“

Hopalong si je chvíli upřeně prohlížel a pak zasunul kolty do pouzder. „Kohopak to honíte?“ zeptal se zvědavě.

„Ryšavce. Ten hombre je vrahoun. Oddělal o kus dál na sever jednoho kovboje. Ale nemějte péči, držíme ho pevně zašitýho v lese, kam zalez před horkým sluncem. Blokli jsme všechny prameny a napajedla, všechny stezky i cestu do města.“

Bones šťouchl vyššího muže do žeber. „Drž hubu, Slime! Moc kecáš!“

Cassidy pověsil plný láhev na hrušku sedla. Neustále držel koně mezi sebou a oběma muži. Pak přehodil nohu přes sedlo a zabloudil pohledem ke koním, které muži vedli. Obě zvířata měla značku 8 čtvercové H. Osmička stála před čtvercem obklopujícím písmeno H. Přesměroval pohled na chlapíky, ale ani jeden z nich na něj neudělal dobrý dojem. Jeho sympatie byly na straně pronásledovaného muže.

„Mějte se!“ ucedil, otočil šedivého valacha a odjížděl. Ale seděl v sedle bokem a nespouštěl z obou zamračených kovbojů oči.

Slim polkl a podíval se na Bonese. „Viděls, jak ten hombre tasil?“ zeptal se nevěřícně.

„Cizinec. Jestlipak ho šéf zná?“

„Podle mýho, ten hombre by moh bejt z Texaský jízdni. Hádám, že bych si ho měl pamatovat...“

Zamířili k cestě, ale neznámý pistolník už zmizel z dohledu. Hopalong byl sice dost daleko, než aby ho muži viděli, ale rozhodně na ně nezapomněl. Přemýšlel o tom, co mu řekli...

Jeden osamělý muž, všechny vodní zdroje hlídané, vedro, vyčerpání, zablokované stezky, nulová šance na únik. Muž prchající ve stále menších kruzích, dokud ho nepolapí. To nebyla příjemná představa. Potřásl hlavou, aby se zbavil chmurných myšlenek.

Tascotal by měl být někde vpředu a za ním ranč 3TL. Gibson bude pořádně překvapen, až se před ním objeví. A Connors? Hopalong se zasmál. Red se srdečně rozchechtá, až uvidí, že si Hopalong veze místo staré jednoranné ručnice na bizony opakovací vinčestrovku. Red bude – Red?

Člověk, kterého ti muži honí, má zrzavé vlasy a je starší než Hoppy.

Je možné, že by šli po Redu Connorsovi? Hopalong zrychlil a mířil k městu s obezřetně nastraženými očima i ušima. Usoudil, že potřebuje získat nějaké informace.

Konečně se ukázala světlá Tascotalu. Hopalong dojel k nájemní stáji a seskočil z koně. Vstříc mu vyšel muž z úzkou tváří a pronikavými očima. Přelétl Cassidyho jediným pozorným pohledem, který spočinul o chvíli déle na jeho zbraních. „Dejte koni trochu zrní,“ požádal Hopalong, když muž odváděl zvíře ke stáji. „Mimochodem, povězte mi, co se to v tomhle kraji děje? Cestou jsem narazil na dva chlapíky, kteří se tvářili dost nevraživě.“

Stájník se na něho znovu podíval, potom uvolnil podbřišník a stáhl z koně sedlo. „Máte štěstí, cizince, že vás neodbouchli. Povídá se, že pronásledují hodně ostřílenýho borce.“

„Kdo to má bejt? Co proved?“

Stájník si odplívl. „Pane,“ odpověděl suše, „kladete spousty otázek, a to tu není kór moc zdravý.“

„Ale když mi to povíte, tak to nikomu neublíží, co říkáte? Rád bych to věděl.“

Muž zaváhal, ale pak lhostejně pokrčil rameny. „Počítám, že ne. Jde o jistýho cizince, kterej pobejval za městem u Gibsonů. Nikdo přesně neví, co se stalo, ale ten neznámej hombre narazil venku na pastvinách na Eda Springera. Došlo tam k nějakému střelení, no a ten hombre Eda dostal. Potom se prej vracel na 3TL, jenže některý ze Springerovy party se pustili za ním, a on to střih do hor. Jeho trefa hochy řádně vyděsila. Údajně sundal vinčestrovkou McCala z koně na dálku sedm set yardů. Ale hoši si spočítali, že mu došla munice, a tak se odvážili blíž. To je všechno, co vím, pane.“

Gibson ... 3TL ... muž se zrzavými vlasy, který zasáhne pohyblivý cíl na sedm set yardů! Ti chlapi loví Reda Connorse kdesi v hlubokých horách jako divoké zvíře!

„Moh bych si půjčit čerstvýho koně? Stejně dobrýho, jako je můj valach?“

Stájník se narovnal. „Soudím, že těžko. Tohle je moc pěkněj kůň! Krom toho,“ dodal ještě, „zdejší kraj teď není na nějaký projížďky zrovna nejvhodnější.“

„Tak koně koupím. Máte nějakýho?“

Jeho chladně zářící oči se na okamžik zabodly do stájníkových. Muž se nakonec otočil a odkráčel podél řady stání. V jedné kóji na konci stáje stál nádherný černý kůň. Když se Hopalongovy oči přizpůsobily tmě, uviděl bílé a šedé skvrny na jeho bocích: grošák.

„Tenhleten grošák,“ ozval se muž, „je nejlepší kůň,“ kterej je tu k máni. Patřil jistému hombre, co před nedávnem nečekaně natáh brka. Zůstal mi dlužnej za krmení, tak soudím, že mi to zvíře patří víc než komukoli jinýmu.

Je to horskej kůň, dokáže běžet a šplhat rychleji a vydržet o moc víc než jakejkoli indiánskej poník v širým kraji. Nejsem oprávněnej ho prodat, ale možná bych vám ho moh půjčit. Ale jenom v tom případě, že mi nebudete povídat, kam nebo proč hodláte jet. Není v mým zájmu něco o tom vědět.“

„Osedlejte ho!“ Hopalong se otočil ke dveřím. „Najím se a splším si trochu munice. Mějte koně připravenýho.“

Stájník se vracel s Cassidym zpátky pro jeho sedlo. Hopalong už byl ve dveřích, když ho zastavil mužův hlas. „Tady je to divokej kraj a ti hombres, co pořádaj štvanici, ho znaj jako dlaň svý ruky. Ale kdybych se potřeboval narychlo ukrejt, počítám, že bych věděl, kde to má bejt.“

Hopalong se pomalu otočil. „A kde by to bylo?“

„Vysoko na Copper Mountainu, hnedka nad hranicí lesa, je jeskyně. Je tam voda a dost dřeva a nikdo se nepřiblíží tak, že by nebyl viděnej. Dojedete k průsmyku Lone Pine a otočíte to doleva na kopec u Pine. Budete pokračovat po stezce, až dorazíte k vyhlazenému balvanu. Znova odbočíte doleva a začnete objíždět vrchol. Jen co překročíte suťový pole, uvidíte asi o pět set stop vejš skupinu stromů a něco, co vypadá jako velká římsa. Tam je ta jeskyně.“

Hopalongovy oči chvíli pozorně pátraly v mužově tváři, než nakonec přikývl. „Dík, příteli. Zapamatuju si to.“

„Jmenuju se Letsinger,“ odpověděl muž. „Kdysi u Doanovy křižovatky se nějakej chlapík, co vypadal podobně jako vy, postavil na moji stranu. Zachránil mi koně, jinak bych musel i s rodinou pokračovat pěšky. Nezapomněl jsem na to.“

„Jsem moc rád, že jsem podobnej džentlmenovi, o kterým mluvíte,“ prohlásil slavnostně Hopalong. „Ale zřejmě nemohu doufat, že by si to tady kolem myslel ještě někdo jinej.“

„Hádám, že nikdo,“ přisvědčil Letsinger, Jedině snad ten hom-bre nahoře v horách.“

KAPITOLA 2

Přítel v nouzi

Hopalong Cassidy přejel přes Coon River Summit. Věděl, že se vydal naslepo a musí spoléhat na štěstí. Ale nebyly to jen pouhé domněnky, jak by se mohlo zdát, protože Hopalong znal chování Reda Connorse a měl schopnost číst různá znamení.

Hopalong Cassidy se před časem rozjel na sever, aby navštívil starého přítele Gibsona na ranči 3TL. Jelikož Red Connors věděl, kam má Cassidy namířeno, vydal se na cestu i on, aby se s ním setkal. Jejich cesty se měly zkřížit právě na 3TL. Oba pak chtěli po krátké návštěvě společně vyrazit do Musselshellu v Montaně.

A teď sem Cassidy přijel, jen aby se dozvěděl, že jeho přítel je na útěku, možná vážně zraněný. O Gibsonovi, jeho dceři nebo ranči 3TL neslyšel nic. Věděl pouze to, že ranč leží o něco dál na západ od zdejších hor, a je dost možné, že i ten se mohl ocitnout v nesnázích. Tato eventualita ho mrazila u srdce a dodávala jeho očím zvláštní ocelový třpyt.

Byla noc. Dokud nezačne svítat, jeho znalost Redových zvyklostí ani umění stopovat mu ve tmě nebudou moc platné.

A tak když se ocitl na vrcholu, zamířil dolů po svahu, odbočil do křoví a našel stezku mezi borovicemi, o níž se zmiňoval stájník Letsinger.

Podle jistých krajinných znaků, o nichž Letsinger rovněž mluvil, poznal Copper Mountain a dojel k borovicím rostoucím poměrně vysoko na hřebeni. Tam se stáhl mezi pár balvanů, aby vyčkal rána.

Rozbřesk přišel dřív, než očekával, protože noc mu uběhla velmi rychle. Vyšel ze svého úkrytu. Grošáka vedl za sebou a pátral po nějakých otiscích. Téměř okamžitě objevil stopy dvou jezdců. Vracel se po nich tak dlouho, dokud nenarazil na stopy dalšího koně. Zastavil se a pozorně je zkoumal. Po necelé míli cesty již nabyt jistoty, že na tomto koni seděl Red Connors. Zvíře bylo očividně vyčerpané.

Hodina pečlivé práce, a Hopalong došel k závěru, že v místě, kde zahlédl stopy třetího koně poprvé, Red Connors už na jeho hřbetě neseděl trasa koně se vyznačovala náhodnými kroky, jasně dokazujícími, že zvíře nevedla lidská inteligence. Znovu se vracel po stopě a prohlížel si ji s ještě větší pozorností, až našel otisky třmene taženého po zemi, které tam Red zanechal, když vlácel sedlo. Od tohoto okamžiku mu trvalo jen několik minut, než objevil úzkou římsu na strmém srázu.

Odvedl grošáka do úkrytu osikového lesíka, vzal si pušku a scházel dál po pěšině. Brzy objevil místo, kde Red omdlel ze ztráty krve, a dlouho je studoval. Red musel být nepochybně úplně vyřízený. Hopalongova větrem ošlehaná tvář postupně nabývala tvrdších rysů. Našel i Redovo sedlo. Ukryl ho a pokračoval pěšinou dolů. Zanedlouho našel další stopu prázdnou polní láhev, dávno vyschlou do poslední kapky. Sebral ji a pozorně si prohlížel útes před sebou.

Red se zřejmě zkusil dostat k vodě, kterou moc potřeboval. Jestli se mu to povedlo, to je otázka, ale pokoušel se o to. Ať se to Redovi podařilo nebo ne, určitě teď byl spíš někde dole než nahoře. Hopalong uvažoval: výhodnější bude, když vyleze zpátky na hřeben, vyzvedne svého koně a najde schůdnou stezku na úpatí tohoto srázu.

Zrovna vyšplhal nahoru, když zaslechl kroky. Ustoupil do stínu balvanu. Spatřil nějakého muže, jak z osikového lesa vyvádí jeho grošáka. Mužův kůň stál opodál. Hopalong si připravil zbraň a čekal. Chlapík měl úzkou snědou tvář a vypadal jako míšenec. Chopil se

otěží svého koně a vsunul nohu do třmenu. Ve stejném okamžiku Hopalong vykročil ze stínu a hlavní šestiranného revolveru praštil míšence za ucho. Muž se svalil na zem. Hopalong ho zvedl, sebral mu zbraně a náboje a pak ho přivázel na jeho koně. Pleskl zvíře po zadku a to okamžitě vyrazilo dolů po stezce. Hopalong se také vyšvihl do sedla a zamířil opačným směrem.

Byl už jasný den, když konečně našel cestu, která mohla vést na úpatí útesu. Jen co se po ní pustil, zjistil, že trasa je schůdnější, než očekával. Po pravé straně se ozýval hukot poměrně velkého potoka, ženoucího se přes kameny. Dojel na úpatí a zvolna projížděl mezi stromy.

Projel lesem z vysokých borovic. Náhle se zastavil. Seskočil z koně, přivázel ho ke stromu a s puškou v ruce se začal rozhlížet.

Pokud se příliš nemýlil, tohle bylo místo, kde pěšina vedoucí po srázu končila. Nikde však neviděl žádnou známku toho, že by se Red Connors dostal až k potoku. Vyšplhal najedno skalisko, aby měl větší rozhled. V tom okamžiku Reda uviděl! Hned se pustil přes kameny k němu. Žije?

Poklekl vedle něho a položil mu ruku na srdce. Cítil slabý tlukot.

Snažil se zjistit, jestli nemá Red něco zlomeného, a když nic našel, zvedl přítele do náruče a odnesl ho k potoku. Nahmatal svoji čutoru, nadzvedl Redovi hlavu a navlhčil mu rty. Až když nabral do dlaní vodu z potoka a opláchl mu tvář, začal se kovboj pomalu probírat.

Ztěžka otevřel oči. Vzhlédl nahoru a při pohledu na Hoppyho pomalu zamrkal.

„Počítám,“ zašeptal, „žes přišel skoro pozdě!“

Hopalong uložil Reda, co nejpohodlněji to bylo možné. Bylo třeba zjistit, není li zraněný. Našel jenom jedno zranění, které však vyhlíželo dost nebezpečně. Kůže kolem rány v boku ošklivě zrudla. Ostatní byla jenom slabost, způsobená žízní a ztrátou krve. Rána vyžadovala ošetření. S několika málo prostředky, které Hopalong vždycky vozil v sedlové brašně, dělal, co bylo v jeho silách.

Pak nabil Redovu pušku a pistole a doplnil jeho nábojnicový pás. Celou dobu sledoval pozorným zrakem nejbližší okolí. Nenašel

žádné stopy po návštěvnících a bylo docela dobře možné, že do této malé úžlabiny ještě nikdy nikdo nevstročil. Kam vede stezka směřující na sever, to Hopalong netušil, a směrem na východ a západ se zvedaly vysoké stěny kaňonu, bránící jakémukoliv přístupu nebo úniku.

Hopalong pozorně prozkoumával terén. Po návratu zjistil, že Red usnul, a tak se vydal na průzkum přístupu do kaňonu. Celou dobu dbal na to, aby byl co nejmíň vidět. Ale v dohledu nebyl nikdo, jen do dálky se táhnoucí lesy a vzdálené modré hory. Neozýval se ani žádný zvuk, kromě šumění větru v korunách stromů a nyní už tlumeného bublání potoka v kamenité strouze.

Zdálo se, že pro tuto chvíli jsou v bezpečí. Pokud někdo nenarazí na jeho stopu, nikdo nebude vědět, že Red tady není sám. Možná ho považují za mrtvého nebo zraněného víc, než ve skutečnosti je. Všude, kudy Hopalong procházel, narážel na stopy velkého lva. Nepochybně má svůj brloh právě v oblasti, kterou prohledával. Ale nacházely se tady i jiné stopy. Nejpočetnější byli jelenci, několikrát zahlédl i tetřeví slípky. Když uviděl pstruha, který vyskočil nad proud potoka, vytáhl vlasec s háčkem a do půl hodiny chytil tři ryby. Pod borovicemi nasbíral suché dřevo, rozdělal nekouřící oheň a začal ryby opékat. Red už byl vzhůru. Hopalong si ho mrzutě prohlížel.

„Určitě seš tak zle zraněnej?“ zeptal se. „Připadá mi, jako by sis to ulehčoval na můj účet. Vždycky jsi byl línej.“

„Já?“ vybuchl Red. „Línej? Ty podlej, sobeckej kojote! Obska-koval jsem tě každej den, co pamatuješ, a dělal jsem to po většinu času!“

„Jo?“ ušklíbl se Hopalong. „A kdy ses vůbec pustil do nějaký pořádný práce?“ Než Red stačil zlostně odseknout, k čemuž už otevíral ústa, Hopalong ho předběhl: „Co se to tu vlastně děje? První, co jsem se při příjezdu do Tascotalu doslech, byla zpráva, že ses nechal oddělat. Kdo za tím vším stojí?“

Red si vzal horkou černou kávu, kterou mu Hopalong podával, a zabručel: „Hombre jménem Jack Bolt. Patří mu cejch 8 čtvercový H“

„Ten cejch nikoho neobalamutí,“ přikývl Hopalong. „Přes 3TL ho dokáže vypálit každej, kdo ví, jak zacházet s cejchovacím železem.“

„Tak jednoduchý to není,“ odpověděl Red. „Nikdo zatím žádný z těch zvířat označovaných 8 čtvercový H neporazil, aby si moh cejch prohlídnout pěkně zblízka. Ta značka je udělaná tak šikovně, že vůbec nechápu, jak ji někdo dokáže vypálit obyčejným železem. Chci tím říct, že to je naprosto dokonalá prácička!“

„Ale dobytčata jsou kradený?“

„To si piš. Všim jsem si v Boltově stádu označovaného bejčka a zkusil jsem na ně zatlačit. Vysmáli se mi do očí a prohlásili, že jsem se mejlil. Potom se mnou projeli všechny své pastviny a ukázali mi veškerý záznamy. Jestli měli na pastvě nějaký dobytek navíc, tak já ho nezmerčil!“

„Takže jsi je pozoroval dál?“

„Jasně. Schoval jsem se v horách a sledoval jedno velký stádo. Nikdy jsem nezahlídl, že by měnili cejch nebo přemísťovali větší množství dobytka. A tak už jsem se chtěl jednoho rána stáhnout, když jsem si všim, že stádo je na první pohled menší, než by mělo bejt.“

Jezdil jsem mezi horama, ale nemoh jsem najít z chybějících kusů ani chlup, nikde nic. Věděl jsem, že část toho stáda se vypařila, ale nedokázal jsem zjistit kam. Slídl jsem kolem, ale Boltovi honáci byli do jednoho na svejch místech.

O několik dní později jsem hluboko v horách náhodou pad na spoustu vydupanejch stop a pustil se po nich. Právě tehdy mě stiskli do kleští.“

„A co Gibson? Co dělal celou dobu on? Hověl si ve své rezervaci?“

„Kdepak. Gibson leží se zlomenou hnátou. Shodil ho kůň. Když jsem viděl, jak je bezmocnej, zůstal jsem na ranči, a tak jsem o tohle zakop. Mluvili jsme s Gibsonem a on mi řek, že se mu ztrácej dobytčata a že jestli to nepřestane, tak ho vybílej dřív, než se dokáže znova postavit na nohy.“

„Kam měl ten dobytek namířeno? Zahlídl jsi ho?“

„Kdepak. Jenom otisky. Myslím, že to byl stejný dobytek, kterej mi vyfoukli před nosem, zatímco jsem stádo pozoroval z hor. Ale odpřísáhnout bych to teda nemoh.“

Hopalong zamyšleně přikývl. Red očividně narazil na něco ožehavého, jinak by se ho nepokoušeli zabít. Domnívali se, že je sledoval po celou dobu? Byl tohle důvod, proč se tolik obávali? Nebo se tak stalo proto, že je někdo poprvé ohrozil tím, že získal důkaz, jenž by vedl k jejich usvědčení?

Ustaraný a neklidný Hopalong nepřetržitě bloumal údolíčkem. Red nebyl schopen cesty, ale měli by se přemístit. Jestli tady má ten Jack Bolt tak dobré investice, jak se Red domnívá, nebude riskovat možnost, že by Red zůstal naživu. Hon na něj bude pokračovat, dokud ho nenajdou a nezabijí. V takovém případě dříve či později dorazí i na toto místo. Potom to bude jenom otázka několika hodin, než je tady zmáčknu snadněji než prázdnou plechovku.

Hopalong rozmístil na několika stezkách oka a během hodiny ulovil dva králíky a tetřeví slípku. Při zpáteční cestě s úlovkem našel stříbrnou mochnu, rostoucí na březích potoka, a nasbíral trochu kořenů na opékání. Po návratu do tábora si dal načas s přípravou chutného jídla. Využil k tomu jak přinesený úlovek, tak zásoby, které vezl s sebou. Když se Red probudil, měl zase hlad. Hopalong se na něho kysele podíval a prohlásil: „Raděj bych tě šatil než živil. Nacpáváš se, jako by to mělo bejt naposled v životě!“

„Možná i bude.“ Red se cítil dobře a odmítl soupeření, dokonce i s tak úctyhodným protivníkem, jakým byl Hopalong. „Ten hombre Bolt je řádně ostrej chlapík.“ Náhle zvedl oči. „Viděls Mesquita?“

„Viděl? Jak bych moh? Ten tu snad není?“

„Víš přece, že ať seš kdekoliv, Mesquito nikdy není daleko. Upnul se na tebe, Hoppy. Myslíš, že se tu objeví?“

Hopalong se zasmál a pak se ušklíbl. „Ne dřív, dokud nebude cejtít, že tu jsou nějaký trable. Ale až je zvětří, přižene se jako hnanej bičem. Však ho znáš.“

S blížící se nocí byl Hopalong stále neklidnější. Redovi stoupala teplota a chvilkami blouznil. Hopalong připravil vývar ze slípky a přítele nakrmil. Sám si vzal trochu kávy.

Od nedostatečně vybaveného Gibsona, navíc ležícího se zlomenou nohou, nemohli čekat žádnou pomoc. Mimoto se nyní nacházeli daleko na východ od jeho pozemků, protože Red se při sledování stopy ukradeného dobytka dost vzdálil. Red potřeboval odpočinek a

klid, a toho se mu mohlo dostat jenom tehdy, když by sjeli z hor k civilizaci. O něco dál na východ ležel Charleston, ale v tomto městě šlo do tuhého a neplatil tam žádný zákon, aspoň jak Hopalong během cesty slyšel.

Blížkost cizince zejména pokud nosí jakýkoliv odznak nebo vypadá, že by mohl zastupovat spravedlnost prý vyvolá okamžitou střelbu z pušek. Obyvatelstvo už dávno pochopilo, že jedním ze způsobů, jak si udržet nedotčené soukromí, je sprška střel poslaná na každého pochybně vyhlízejícího neznámého člověka. Šerif, který by vjel do Charlestonu a vyjel z něj živý, byl vzácností, ačkoliv se povídalo, že jednomu se to povedlo. Nyní prý žije celé roky jen z vychloubání. Ve skutečnosti se však našly pouze dvě mrtvolky nějakých cizinců, kteří se dopustili chyby. Ostatní pochopili narážku už ve chvíli, kdy k nim dolétlo příliš blízko několik náhodných výstřelů z pušky.

Charleston si zřejmě zaslouží, aby byl prozkoumán, ale to může počkat. Pro Reda v jeho současném stavu to určitě nebylo vhodné útočiště. Další města byla příliš vzdálená, takže to znamenalo, že jim nezbývá než využít nějaký osamělý ranč nebo dobře ukrytý tábor.

KAPITOLA 3

Kůň pro Reda

Té noci se Hopalong uložil blízko Reda. Ležel beze spánku a pozoroval a naslouchal. Několikrát namočil hadr do vody a položil ho na čelo zraněného přítele. Ošetřoval Reda, jak nejlíp dokázal. Jednou, když se vydal k ústí kaňonu, měl dojem, že vidí štíhlé tělo velké kočky, a párkrát zaslechl soví zahoukání. Na kraji kaňonu vládl klid. V křoví se ozýval cvrček, zapípal nějaký noční pták a vítr hrál na struny vysokých stromů.

Red se probudil časně a pohlédl na Hopalonga. „Vsadím se, žes byl celou noc vzhůru. Prospi se. Vypadáš, že to potřebuješ.“

Hopalong se beze slova zabalil do přikrývky a okamžitě usnul. Red si ubalil cigaretu a díval se na něho. Měl někdy někdo lepšího přítele? Když si to probere, tak vždycky to byl Hoppy, koho chtěl vidět, Hoppy, o němž věděl, že je i z této situace určitě vytáhne, tak jako to udělal už mnohokrát předtím.

Red přelétl pohledem strmé srázy. Bylo k neuvěření, že se dostal až sem dolů. Zraněný a jen zpola při vědomí, a přesto to dokázal. Zvládl to a přežil, aby mohl všechno vypovědět. Ačkoliv kdyby ho Hopalong nenašel, zřejmě už by byl celé hodiny mrtev.

Redovy úvahy se vrátily ke stopě, kterou sledoval, než na něj zaútočili. Otisky zanechala skupina nejméně třiceti kusů dobytka, kterou poháněli značnou rychlostí. Red nikoho z jezdců neznal, a je záhada, kam s ukradeným dobytkem mířili. Měl podezření, že stádo tvořili nedávno označovaní býčci z ranče 3TL dostatečný důkaz pro

navlečení oprátky na několik krků, pokud by byl doručen do správných rukou.

Ted' ho nenechají na pokoji, dokud ho nedostanou. Než honáci předali stádo neznámým jezdcům, jel s nimi kovboj jménem Grat. Red poznal otisky kopyt koně, na němž Grat jezdil, protože nejednou sledoval jeho stopy, většinou na pozemcích Jacka Bolta.

Red si prohlédl svoji pušku a široce se usmál, když viděl, že je opět nabitá. Aniž by se zvedl z ležící polohy, přihodil několik klacíků na ohniště. Podánilo se mu oheň oživit, a dokonce postavit vodu na kávu. Uvařila se přesně v okamžiku, kdy se Hopalong probudil a otevřel oči.

Hopalong Cassidy si zkontroloval zbraně a opásal se. Pak si vzal Redem nabídnutý hrnek kávy. „Vypadáš o něco lip,“ poznamenal po chvilí. „Chci tě nechat v tomhle úkrytu. Zdá se, že sem celý roky nikdo nevkročil, a kdyby přeci jen přišli, jsi dobře schovanej. Krejou tě stromy a skály a s touhle puškou je určitě nenecháš dojít moc blízko.“

„Kam chceš jít?“ zeptal se Red.

„Sehnat ti nějakýho poníka. Po svejch jít nemůžeš a já nehodlám zatěžovat svýho koně tvojí mrtvolou.“

Red jenom pohrdavě zafuněl. Hopalong se vyšvihl do sedla grošáka a vyrazil. Při opouštění kaňonu se držel kamenitého terénu, aby nezanechával stopy. Přitom se rozhlížel, jestli někde nezůstala nějaká známka svědčící o jejich příchodu, žádnou však nenašel.

Asi o hodinu později objevil čerstvé otisky kordonu jezdců, kteří pročesávali kaňony a údolí a hledali Reda Connorse. Pokud mohl soudit, stopa nebyla stará ani hodinu a vedla dolů ze svahu mezi stromy.

Ve stínu mohutné žulové římsy stáli nad popelem z ohniště čtyři muži. Jednoho z nich poznal okamžitě podle Redova popisu to byl Grat. Velký, drsně vyhlížející Grat se opíral o skálu a kouřil cigaretu.

„K čertu s ním!“ říkal zrovna Grat. „Je mrtvej, nebo výpad z tohohle kraje!“

„No, tady Míšence někdo praštil,“ vysvětloval Bones. „Ale nemyslím, že to byl náš chlapík. Tak jako tak, jakej je v tom rozdíl?“

Když se vrátíme, budeme objíždět ohrady a cejchovat dobytek. Tohle není tak špatnej život.“

Další dva muži, to byl chlapík se snědou tváří a kloboukem vysoko posazeným na provizorním obvazu v týlu hlavy Hoppy v něm poznal muže, kterého praštil pistolí, a Hoyt, což byl jeden z hlídačů ponechaných na hřebeni hory poté, co jim Red zmizel.

Hopalong opatrně objel svah za jejich zády. Nechal tam koně a tiše se kradl lesem k tábořišti zlodějů koní. Vyslechl jen pár slov. Chtěl toho slyšet víc, ale také potřeboval hnědáka, kterého viděl uvázaného na kolíku asi pětadvacet yardů níž od místa, kde muži odpočívali. Po uvážení si však raději vybral šedobílého koně. Hnědák mohl na větší vzdálenost vypadat jako Redův ryzák, čímž by lákal k bližšímu prozkoumání, a Hopalong nechtěl přivolávat žádné potíže, dokud Red nebude v pořádku.

Znovu si prohlédl muže jednoho po druhém a zjistil, že se vyznačují stejnou charakteristikou. Všichni vypadali násilnický, všichni měli nízko zavěšené kolty a všichni je byli zvyklí používat. Pokud tohle byl typ mužů, s nimiž se Jack Bolt dopouštěl krádeží dobytka, pak rozhodně nešlo o žádné padavky.

Několik minut nikdo nepromluvil. Hoyt teď ležel na zemi s hlavou položenou na sombrero. Zhluboka potahoval z cigarety a vzhlížel k modré obloze a líně plujícím oblakům.

„Šéf povídal, že dneska večer vezme dva z nás do Tascotalu,“ ozval se po chvíli. „Mám naději, že to nebudu zrovna já. Tohle je můj první veget po několika měsících.“

„To já bych si zašel pro trochu ohnivýho životabudiče, kterej tam prodávaj,“ poznamenal zamyšleně Bones. „Tohle ježdění je zatraceně suchá práce.“

Hopalong se mezitím přesunul na dostřel pistole od koní, kteří čekali dál od jezdců u skupinky stromů. Přibližoval se k nim mezi stromy s nekonečnou trpělivostí, jako by na to měl celou věčnost, a pak se natáhl po uvazovacím provazu šedáka. Zvíře trhlo hlavou vzhůru a Hopalong na ně promluvil tichým hlasem. Kůň zvědavě popošel blíž k němu. Hopalong mu šeptal uklidňující slova a škrábal ho po plecích, pak na hrudi těsně u přední nohy. Šedákovi se to líbilo, takže Hopalong se přibližně po minutě otočil a odvedl ho zpátky me-

zi stromy, kde ho uvázal. Potom se vrátil a odvázal ostatní koně od kolíků. Ti jako by na to čekali, okamžitě se začali trousit pryč.

Hopalong nasedl na svého koně a vedl šedáka. Chvilí nechával svoje stopy splynout s ostatními na trase, než uhnul z vyjeté trasy na plochý skalnatý povrch vedle cesty, a postupoval z jednoho suťového pole na druhé, dokud mezi ním a tábořištěm nebylo tak půl míle.

Po dalších několika mílích vjel mezi stromy směrem ke kaňonu. Několikrát odbočil, a jednou dokonce objel téměř celý kruh zpět do hor. Slunce už pomalu zapadalo, když vjížděl do kaňonu.

Red zvedl hlavu a usmál se. „Vším jsem si, že jedeš,“ řekl. „Sehnals koně.“

„A co bys chtěl krávu? Ačkoliv,“ dodal Hopalong suše, „na tý by se ti možná jelo snadněji.“

„No jéje! Můžu jet na čemkoli, na co dáš sedlo!“ naježil se Red. „Párkrát jsem ho viděl naložený i na tobě!“

Hopalong se na něho podíval kritickým pohledem. „Moc fantazíruješ! Myslíš, že se udržíš v sedle, když tě do něho vysadím?“

„Vyzkoušej mě!“ Red se začal posouvat po zemi. „Nech mě položit ruku na třmen, a já se dostanu do sedla vlastníma silama.“

„Jasně, a navíc s ukopnutou hlavou!“ odpověděl Hopalong.

Když Red Connors seděl v sedle, ušklíbl se. „Byly chvílky, kdy jsem měl pochybnosti, jestli ještě někdy hopsnu na koně,“ prohlásil. „Povídal jsem si, že to mám možná spočítané.“

„Jedem!“ S Hopalongem vpředu vyjeli z kaňonu. Dávali si dobrý pozor, aby nezanechávali žádné stopy. Jakmile se dostali do lesa vedle kaňonu, Hopalong zamířil zpět do vysokých hor na severu. Museli se za každou cenu, třeba i s rizikem déle trvající cesty, vyhnout jakýmkoliv potížím. Red zatím nebyl v takové formě, aby se mohli pouštět do boje.

„A co ten Jack Bolt, Rede? Víš o něm něco?“

„Jenom to, co mi řek Gibson. Dorazil sem asi před čtyřma roky, kama se dvěma jezdcema a koupil si menší kus půdy. Zaplatil v hotevch, jak jsem slyšel, a majitel, kterej mu pozemek prodal, hned potom odjel z města. Zdá se, že se mu něco stalo, protože rok nato našli nedaleko Bruneau to, co z něho zbylo. Byl dávno po smrti, je-

nom kostra a pár cárů z vohozu. Identifikovali ho podle bot a jakejch si dopisů v kožený tašce.

Zřejmě si o tom nikdo nic nemyslel, ani Gibson ne. Ale pak mu přeci jen začlo vrtat v hlavě, jestli toho chlápka Newcomba někdo nesledoval a nezabil.

Bolt se pustil do rančeření a první rok se držel dál od města. Pokud se tam vypravil, tak jenom na nákup zásob. Vystupoval jako tichej, pokojnej rančer. Potom se ve městě objevili dva ostří hoši a vyptávali se na něho. Začali pracovat jako honáci. Jeden z nich byl Grat, kterej je teď u Bolta. Druhej byl Bones. Bolt vycházel s drsnou Springerovou partou docela přátelsky. Nebyly žádný trable, dokud sem nepřitáh Grat.

Právě v tý době se začal ztrácet nějakej dobytek. Bolt si stěžoval taky, ale ne dřív, než se ozvali jiní. Teprve potom Bolt zamířil k šerifovi a řek mu, že postrádá pár kusů dobytčat. Šerif chvíli vyšetřoval, ale několik tejdů se nikomu nic neztratilo, až přišel Fielding z ranče 3F, že mu chybí dost velký stádo.“

„To 3F se taky dá snadno změnit na 8 čtvercový H“ poznamenal Hopalong. „A co jiný značky?“

„Na tuto se dá změnit větš polovina všech cejchů v širým okolí,“ odpověděl důrazně Red. „A divíš se, proč na to někdo nepoukázal? Jistý chlapík jménem Brown to zkusil. Řek to na jedny sešlosti na rovinu. Grat byl u toho a odpověděl mu, že jestli tím chce říct, že Boltova parta kovbojů jsou zloději, tak je lhář!“

„A Brown sáh po zbrani?“

„Nepochybuj, že moc chtěl. Ale já to znám jenom z doslechu. Něco prej na to odpověděl, počítám něco v tom smyslu, že zmínil pouhej fakt. Ale Grat ho zase nazval lhářem a tentokrát Brown po tý pistoli sáh. Ale nestih ji ani vytáhnout. Grat ho složil.“

„A od tý doby žádný komentáře, co?“

„Přesně tak, Hoppy. Bolt si jaksi udržel dobrou pověst, takže je tu moc málo těch, kteří ho nepovažujou za čestnýho chlapa. Teda nikdo z nich se s Boltovýma hochama příliš nebratříčkuje, ale taky nikdo otevřeně nevystoupí a neoznačí je za zloděje.“

KAPITOLA 4

Zlodějské plány

Jack Bolt měl všechny důvody, aby se cítil spokojen. Jeho honáci ukradli během sedmi měsíců přes tisíc dobytčat z rančů vzdálených den jízdy od 8 čtvercové H. Všechn dobytek vyjma padesáti kusů bezpečně odehnali ven z kraje a přepravili na jiný ranč, který si Bolt pořídil v severní Kalifornii.

Jelikož Bolt prováděl krádeže s pouhými šesti pomocníky, získané peníze se dělily mezi málo lidí, přičemž nikdo z této šestice neměl nejmenší tušení, kam se ukradená dobytčata poděla. Boltovi honáci předávali odcizené stádo na určeném místě dalším mužům, kteří hnali dobytek napřed na sever a potom na západ. Red Connors vystopoval pouze jediné stádo a to mířilo do do hornických táborů v západní Montaně, kde je okamžitě vyměnili za hotové peníze. Většina výtěžku šla do kapes šesti Boltových kovbojů. Bolt seděl v koženém křesle na verandě a přemítal o situaci. Gibson je se zlomenou nohou momentálně bezmocný, ale brzy se z toho vylíže. Jestli mají provést opravdu velkou akci, pak to musí být hned. Red Connors jediný muž, který věděl něco přesnějšího byl odstraněn z cesty. A je tu reálná šance, aby se lidé domnívali, že Connors opustil kraj stejně nenápadně, jako do něho přišel.

Bolt pociťoval velké potěšení. Zvládl celou akci jednoduše, a přitom velice účinně, aniž by na sebe přilákal podezření. Vznikly sice nějaké řeči, když Grat zabil Browna, jenže lidé považovali Grata za poněkud zbrklého, ale jinak ho vůbec nepodezírali. Bolt nezapomínal čas od času ohlásit menší ztrátu dobytka a při vznášení stížnos-

ti nikdy neopomněl podotknout, že k úbytku zvířat mohlo také dojít zatouláním, škodnou nebo nedostatkem vody.

Jack Bolt byl vysoký muž, dobrých šest stop, mírně nahrbený. Ramena měl úzká a zakulacená, tvář podlouhlou a zachmuřenou, v místech lícních kostí úzkou, ale se širokými čelistmi. Pokožka mu zhnědla jako sedlová kůže a velký nos vyčníval mezi blízko posazenými černými očima. Ruka, která držela dýmku, byla mohutná, s výrazně vystupujícími klouby prstů.

Ačkoliv to Bolt nedával najevo, byl poměrně vzdělaným člověkem. Životní dráhu započal s báječnými nápady, které se rozrůstaly v grandiózní plány. Jenže Bolt v těchto plánech pokaždé počítal se šťastnou náhodou, se senzačním ternem. Ve čtyřiceti se stal zatrpklým člověkem, jenž z toho, že se nikdy nedostavil úspěch, obviňoval celý svět. Nedokázal pochopit, že je to jeho vlastní chyba. Patřil k těm, kteří vždy chtěli začít hned na samém vrcholu, a představa důsledného úsilí, s nímž by se tam vyšplhal, mu připadala zbytečná.

Do prvního rozporu se zákonem se dostal v šestadvaceti, když cestoval se dvěma otrlými pistolníky. Ti ho přesvědčili, že loupežné přepadení dostavníku jim všem vynese slušnou sumičku, a tak se k nim přidal. Byl hrozně vyděšený, nervózní a rozklepaný. Vystřelil ránu, která zabila jednoho cestujícího s rukama nad hlavou.

Hádka se společníky, která následovala, ho rozzuřila, protože neskrývali, jak Boltem opovrhují. A tak když se jeden z nich vzdálil z tábora, Bolt druhého zavraždil a zmizel i s penězi. Pokusil se proměnit šest set dolarů z dostavníku ve velkou výhru a přišel o všechno.

V následujících letech se živil jako kočí dostavníku, lovec bizounů a nákupčí dobytky. Příležitostně kradl menší stáda a stále doufal v osudový průlom, kdy v něm někdo rozpozná jeho vynikající kvality a nabídne mu skvělou práci za mnoho peněz nebo kdy někdo umře a stanoví ho dědicem svých milionů. Nic z toho se pochopitelně nestalo, jak se těm, kteří v něco podobného doufají a očekávají to, ve skutečnosti nikdy nestává. Nakonec se přece jen smířil s nutností vyvinout opravdové úsilí.

V tom čase už měl pověst tvrdého muže. Vraždy, které započaly jeho zločineckou kariéru, už nebyly jen dvě. Zabil jednoho chlapíka

v Caldwellu a dalšího v Denveru. Vyhrál v pokeru několik tisíc dolarů a nastěhoval se do kraje, v němž právě teď žil. Koupil si tu malý ranč a pár kusů dobytka. S nesmírnou opatrností, protože se chystal rozjet velký plán, kradl dobytek jenom po několika kusech a nikdy nepřipustil, aby se jeho stádo rozrůstalo příliš nápadně. Udržoval svůj dobytek určený na prodej v nízkém počtu, ale dobře vypasený. Tímto způsobem by mohl během několika let slušně prosperovat dokonce i bez krádeží. Ale takový záměr Bolt rozhodně neměl.

Během své cesty na sever odbočil z hlavní trasy a našel si v kalifornských horách vhodné údolí. Postavil tam srub a najal několik kovbojů, kteří nežádali o moc víc než dostatek jídla a místo ke spaní. V sousedství nakoupil několik kusů dobytka a půl tuctu koní.

V době, kdy byl připraven svoje aktivity rozšířit, byl kolem Tascotalu dobře znám, ale nikdo nevěděl o jeho kalifornském ranči. Zaměstnal šest kovbojů, které jistou dobu pečlivě pozoroval a testoval, a pak zahájil plánované operace. Na konci sedmého měsíce vykazoval jeho zdejší ranč pouze přirozené přírůstky dobytka, ale na ranči v Kalifornii měl tisícihlavé stádo a musel najmout další čtyři pomocníky.

Součástí Boltovy povahy byla neustále narůstající netrpělivost. Až dosud postupoval pomalu, velmi starostlivě a extrémně opatrně. Plán vycházel bez sebemenší trhlinky. Do příchodu Reda Connorse, protřelého veterána z mnoha tažení proti zlodějům stád, znalce dobytka a stopování, nevzbuzovala Boltova činnost žádné podezření, protože ztráty dobytčat se odehrávaly natolik rozptýleně, že mnozí rančeři se ještě ani nyní nedomnívali, že k nějakým krádežím vůbec dochází. Teď to tu Bolt chtěl rychle vyčistit a vypadnout. Toužil po San Francisku, po zářivých světlech a snadném životě. A nejrychlejší cestou k tomu byla krádež veškerého dobytka z ranče 3TL.

Grat vjel na dvůr a seskočil z unaveného koně. Stáhl ze zvířete sedlo, odvedl ho do ohrady a pak těžkým krokem vystupoval na verandu. Mlátil přitom kloboukem o kožený chránič nohy a setřásal z něho prach.

„Nenašel jsem ho,“ oznámil Grat. „Ten zatracenej pitomec jako by se dočista propadl do země.“

„Máte to tam pořád uzavřené?“ zeptal se Bolt ostře.

„Jasně že jo! Využili jsme k tomu Aragonovy hochy, jak jste řekl, a ti zašpuntovali každou stezku a odřízli všechny přístupy k vodě.“ Grat se rozhodl, že se raději nebude zmiňovat o tom, jak on a ostatní honáci strávili většinu odpoledne chytáním svých koní, kteří se tak záhadně zatoulali, ani o tom, jak nějaká neznámá osoba nadělila Mišenci pořádnou pecku do týla. Chlapi stále prozkoumávali okolí a Grat doufal, že nejpozději zítra bude Connors v pasti nebo mrtvý.

„Našli jsme ryzáka, na kterým jel, a na jeho srsti byla krev. Connors je ošklivě zraněnej a hoši stahují kruh kolem něho. Trápí mě jenom jedno: ten chlap tam moh někde omdlít nebo dodělat a my ho nikdy nenajdem.“

Jack Bolt se zamračil. „Musíš ho najít živého nebo mrtvého. Patřil k té staré partě z ranče Příčná 20, a to byli moc ostřílení hoši. Chci mít jistotu, že je mrtvý, žádné možná!“

Grat přikývl. S tímto názorem se plně ztotožňoval. Celá záležitost probíhala až dosud úplně hladce a jeho respekt k Boltovi narůstal. Osobně by byl začal hned s velkou krádeží, ale nyní si uvědomoval, že nápad jeho šéfa byl mnohem lepší.

„Viděls cestou někoho?“ otázal se Bolt. „Někoho z Tascotalu?“

„Ani živáčka.“ Grat se pohodlně opřel a balil si cigaretu. Pohled upíral do dálky nad tančící vlny horka v údolí. „Chcete hnát dobytěk?“

„Hm. Gibson má to vypasené stádo ještě pořád v kaňonu. Musí tam být přinejmenším tři sta kusů.“

Grat se usmál. „To je řeč! Konečně se pustíme do velkejch stád! Během tří tejdnu odsud můžeme s trochou správnýho štístka odehnat tisíc dobytčat a další tisícovku dřív, než se rančeři zorganizují k nějakýmu pokusu nás zastavit.“

„Správně. Počítej s tím pozítří v noci. Zavolej sem pár chlapů a nech je odpočinout. Pustíme se rovnou na sever a poženeme stádo třicet mil v jednom zátahu. Potom několik hodin odpočinku a dalších dvacet mil. Když je dobytek unavený, snáz se zvládne.“

Grat vstal. „Tak jo.“ Pak ještě zaváhal. „Poslyšte, šéfe, Bones chtěl, ať se zeptám, jestli by si moh zajet do města. Se Simem Aragonem“

„Ne!“ Tvář Jacka Bolta se zkřivila hněvem. „Víš to sám moc dobře! Nepřeju si, aby vás někdo s těmi Aragonovými hochy viděl, jasné? Mají tady špatnou pověst. Chci, abyste v tomto kraji zůstali čistí jako lilie. Jestli má chuť jet do města, tak jediné sám, ne se Si-mem! A jestli pojede, tak ať drží hubu na zámek! Když nasává, tak moc kecá.“

Grat pokrčil rameny. „Nevylívejte si zlost na mně! Požádal mě, ať se optám.“

„No tak ses zeptal. Když se začneme courat po městě s tou ne-vypočitatelnou Aragonovou partou, první věc bude, že nás lidi budou vítat stejně jako smradlavého skunka na pikniku! Aragoni jsou vyložení ničemové. Sim zabil před měsícem v Tascotalu nějakého chlápka, a ze zatraceně nepatrného důvodu, jak jsem se doslechl.“

Grat odkráčel a zase si osedlal koně. Bonesovi se to nebude líbit, ale šéf měl každopádně pravdu. Tohle bude nejpokojnější krádež dobytka, jakou Grat kdy dělal. Ani jediný výstřel, žádné vyvolávání pochybností. Možná že to tak bude pokračovat celé roky!

Roky? Náhle si uvědomil, že ho to unavuje. Příliš se to podobalo pravidelnému zaměstnání. Přišel čas, aby to tady vyčistili a vypadli. A tak to zřejmě vidí i šéf.

Tascotal podřimoval v horku poledního slunce. Mouchy líně bzučely a koně přešlapovali v prachu. Bylo příjemné naslouchat dunění vysokých bot na dřevěných chodnících a zahálčivým hlasům mužů z dobytkářského maloměsta, kteří probírali obvyklé pracovní záležitosti a občas pronesli nějaký jednoduchý žert, vyvolávající spíš úsměv než smích.

Lehký čtyřkolák zpomalil a se skřípěním kol zastavil u zábradlí k uvazování koní před Higginsovým Emporiem. Z vozu vystoupila Sue Gibsonová. Přilákala k sobě pohledy mužů, kteří nikdy neproměškali příležitost, když mohli sledovat vystupování hezké dívky z nějakého povozu.

„Poklona, madam! Jakpak se má váš otec?“ pronesl ospale jeden z mužů zdvořilou otázkou.

Dívka se rozhlédla s živým úsměvem. Její tvář s pohotovým a přátelským výrazem a nosíkem posetým několika pihami rámovaly rudozlaté vlasy.

„Je mu lip,“ odpověděla, „ale tím hůř pro mě! Myslí si, že už by se mohl starat o dobytek. Obává se zlodějů.“

„Ale to nemusí! Jsou to pouhý řeči, slečno Sue! Dobytčata se koncem jara vždycky ztrácej, jak se stahují vejš do hor! Povězte mu, aby se ničeho nebál.“

„Neviděli jste někde ve městě Reda Connorse?“ zeptala se Sue. „Odjel tak narychlo a už se u nás neukázal.“

„Ani my ho nezahlídlí,“ odpověděl další muž a oči mu zbystřily zájmem. „Počítáme, že se bude chvíli potloukat kolem, aspoň podle toho, co povídal.“

Sue na okamžik zaváhala. „Jestli ho uvidíte, dejte nám vědět. Nechal na ranči svého koně a odjel na otcově ryzákovi. Zůstala tam i většina jeho cestovní výbavy.“

Grat, velký chlap s drsnou tváří, popocházel před salonem a čekal, až se ve městě objeví Bones se Simem, aby ho mohl upozornit na to, co řekl šéf. Dal Bonesovi svolení k návštěvě města už dopředu, jelikož si myslel, že Bolt nebude mít námitky. Nyní měl obavy. Jack Bolt nikdy nemluvil naprázdno a Grat pochopil, že jeho rozkaz je rozumný.

Teď zamířil po dřevěném chodníku směrem k Sue Gibsonové. „Poklona, madam! Výslech jsem, co jste povídala o tom chlápku Connorsovi. Soudím, že se vypařil. Jeden z hochů ho potkal na východ odsud a Connors mu řekl, že má namířeno do Montany.“

„Do Montany?“ zamařila se Sue. „Ale to není možné! Víím, že jeden z jeho bývalých parťáků tam má ranč, ale teď, když Connors ví, že sem přijíždí Hopalong, by rozhodně neodjel!“

Grat strnul. Trvalo mu minutu, než zase našel dostatečně klidný hlas, aby mohl promluvit. „Řekla jste Hopalong? Mííníte tím Hopalonga Cassidyho?“

„No jistě! Předpokládám, že jste o něm slyšel.“ Sue, poněkud překvapená reakcí na svá slova, se podívala na Grata. „Hopalong jezdí s Redem už dlouhou dobu. Měli se setkat právě tady.“

Grat okamžitě propadl panice. Jestli se sem blíží Hopalong, Bolt by se to měl okamžitě dozvědět. Cassidy má pověst muže ochotného bojovat při každé příležitosti a je proslulým nepřítelem zlodějů do-

bytky. Teď rozhodně není vhodná doba ke krádeži toho Gibsonova stáda.

„A kdy by měl dorazit?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„No, už má zpoždění a otec se nemůže dočkat, až ho uvidí. Myslela jsem, že se možná zdrželi s Redem tady ve městě, aby se trochu pobavili, než odjedou na ranč.“

Grat si posunul klobouk do týla a s pohledem upřeným na konec ulice si mnul neoholenou bradu. Pro tentokrát se neotočil, aby pozoroval Sue, jak míří do obchodu. Byl ustaraný a navztekaný. Tohle se musí stát zrovna v okamžiku, kdy to tu chtěli dokonale vyčistit a zmizet z kraje! Teď to budou muset odložit!

Ale opravdu budou muset? Co když sem Hopalong vůbec nedorazí? Co když si na něho někdo počíhal ze zálohy už někde na cestě? Ale počkat! Jestli to uslyší Aragon, nebude to Gratova chyba, když si Sim dá za úkol zabít Hopalonga. Grat dobře věděl, že nic jiného by Sim neudělal raději. To je ono poví to Simovi. A ten by se měl objevit ve městě každou minutu.

Tímto rozhodnutím se Gratovi částečně ulevilo. Opřel se o sloupek podpírající stříšku nad vchodem a čekal. Vykouřil dvě cigarety, než je uviděl přijíždět: kulatoučkého Bonese a hubeného, šelmu připomínajícího Aragona.

Oba muži seskočili před salonem ze sedel a Grat rychle vkročil mezi jejich koně, aby jim předal právě získané informace. Oči Sima Aragona se rozzářily vzrušením. Možná byl podlý zabiják, ale rozhodně mu nechyběla odvaha. Marnivý muž, který už viděl, jak se ho lidé bojí, když oddělá proslulého pistolníka z Příčné 20. Bonesova tvář strašlivě zbledla a něco v jeho výrazu Grata zarazilo.

„Co je?“ zeptal se ostře.

„Grate „ Bonesovy rty zápasily se slovy, „ ten hombre Hopalong Cassidy je kámošem Reda Connorse. Cassidy bude řádně zuřit, jestli je Connors mrtvej.“

Sim Aragon se zachechtal. „Proč ty starosti? Je jenom jeden! Já se o něj postarám!“

„Klidně si ho nech!“ šeptl Bones vroucně. „Já nechci mít s tím hombre nic společného!“

Grat zapomněl, co mu Bolt přikázal. Všichni tři vešli společně do salonu. Jeden z mužů, kteří hovořili se Sue Gibsonovou, se za nimi zadíval a svrástil obočí. „Tak to je divný!“ poznamenal k muži vedle sebe. „Nikdy by mě nenapadlo, že by se někdo z Boltových hochů poflakoval se zlodějem, jako je Aragon!“

„No, možná s ním přijel náhodou. Mně samotnému se to pár dní nazpátek taky povedlo.“ Odplivl si. „Tím netvrdím, že by mě to nadchlo.“

„Jasně, je to možný.“ Vysoký kovboj se zvedl. „Myslím, že si dám drink,“ oznámil zakaboněně. Na tom, jak ti chlapi spolu mluvili, bylo něco podezřelého. A slyšel Gratovo klení. Co to může znamenat? Na okamžik zaváhal, ale pak vešel do Emporia.

„Slečno Sue,“ ozval se omluvně, „smím se vás na něco zeptat?“

Rychle se otočila a tváří jí přelétl překvapený úsměv. Tihle muži byli vždycky velmi zdvořilí, ale jen málo z nich seji odvážilo přímo oslovit. „Samozřejmě, Joe. Očjde?“

„Zdá se mi to nějak divný. Určitě mi do toho nic není, ale co jste před chvilkou řekla Gratovi?“

„Gratovi? Ale proč? Nic zvláštního to nebylo! Grat vyslovil domněnku, že Red odjel z kraje, a já mu odpověděla, že to nemůže být pravda, protože Red věděl, že sem přijíždí Hopalong Cassidy, aby se tady sešli.“

„Cassidy?“ Joe na ni hleděl, zatímco se mu v hlavě pomalu formovala myšlenka. „Co o tom víte?“

„Proč se ptáte, Joe? Co se děje?“

„No, zdá se, že Grata něco zatraceně vytočilo. Potom dorazil Bones společně se Simem Aragonem a Grat se nemoh dočkat, až jim bude moct něco vyklopit. Načež Bones Gratovi odpověděl tak, že to Grata přimělo sprostě zaklít. Možná,“ dodal Joe, „pletu bič z vody, ale vypadalo to divně. A taky to, že se ukazují s Aragonem.“

„To je pravda,“ poznamenala pomalu Sue.

Podívala se na Joeho. Zнала ho od vidění a jednou s ním při nějaké společenské události i tančila. Joe Gamble pracoval na 3F. Byl to čestný, tvrdě pracující člověk a prvotřídní honák. „Joe,“ zeptala se najednou, „ztratil se vám v poslední době nějaký dobytek?“

Nyní byla řada na něm, aby se na ni podíval náhle ostražitýma očima. „To jistě, madam. Těžko říct, kolik kusů, ale nějaký scházej.“

„Nám taky. Red se toho rána, kdy odjížděl, domníval, že narazil na nějakou stopu. Nikomu jinému nic neřekl a požádal mě, abych se o tom nezmiňovala ani otci mohlo by mu to přidělat starosti. Řekl mi, že bude sledovat stopu a potom se vrátí. To bylo před několika dny a od té doby jako by se propadl do země.“

Joe Gamble si to pomalu přebíral. Mračil se na špičky bot. Všechno to bylo nejasné a nedávalo to smysl. Nikdo z nich jednoznačně nevěděl, jestli se mu dobytek ztratil, nebo se jenom zatoulal do vyšších poloh, kde je víc vody a šťavnatější tráva. Bylo to možné. Ale když člověk žije dlouhé roky na pastvinách, dokáže počty dobytka odhadnout poměrně přesně. A on byl přesvědčen, že se jim nějaké kusy ztrácejí. Nyní Sue Gibsonová říká, že Red měl stejné podezření. A co ostatní? Neuškodí, když se trochu poptá po okolí.

„Možná na tom nic není,“ prohlásil, „ale jestli se ten Hopalong ukáže, dejte mi vědět, ano? Moh bych se,“ dodal ještě, „porozhlídnout kolem a zkusit najít Redovu stopu. Pripadal mi jako docela správněj chlapík.“

„My tedy můj otec zná Reda Connorse velmi dlouhou dobu a Hopalonga taky. Hnali společně stáda po dobytčí cestě. Byli spolu i tenkrát, když zahynul můj manžel.“

„Váš manžel?“ podivil se Joe Gamble. Nikdo ze zdejších lidí vůbec netušil, že Sue Gibsonová byla vdaná, natož to, že je vdova.

„Ano, byla jsem vdaná za Luka Pottera. Když zemřel, vrátila jsem se k dívčímu jménu, jak chtěl můj otec. Luke byl skvělý člověk.“

Gamble vyšel před obchod a s úsměvem zakroutil hlavou. Ženy vždycky skrývají nějaké překvapení, pomyslel si. Nejlepší je, řekl si v duchu, si nikdy nemyslet, že některou z nich ovládáte, protože si pokaždé můžete být jistí, že jste na omylu.

Tři hádaví pijáci, kteří seděli v baru nad whisky, konečně došli k jakémusi závěru. „Něco vyčenichal, to je jasný. Teď je kdesi v horách a hledá Connorse.“

„Možná ho už našel.“ Grat myslel na šedáka, na němž jezdil Hoyt... a který jim pořád chyběl.

Sim Aragon dopil sklenku a odsunul židli. „Řekni Jackovi, že si s Cassidym nemusí dělat hlavu. Seberu svý hochy a projedem kopce tak pečlivě, že najdem každýho králíka i veverku. Najdem i ty dva, a když to uděláme, Jackovy trable skončej.“

Jakmile Sim odešel, Grat se podíval přes stůl na Bonese a zavrtěl hlavou. „Příliš dobrý, aby to vydrželo! Věděl jsem to. Nechce se mi to Jackovi ani říkat. Bude oheň na střeše.“

Bones vypadal s kulatou tváří obtěžkanou vědomím ztracené příležitosti jako ušmudlaný amorek. „Musel to bejt Cassidy, na koho jsme narazili u White Rocku,“ prohlásil. „Vědět to, moh bejt vyřízenej.“

KAPITOLA 5

Zvěd na ranči

Jeskyně na Copper Mountainu byla přesně v místě, které Letsinger Hoppymu popsal. Bylo už po setmění, když k ní s Redem Connorsem dorazili, ale jakmile stanuli u jejího ústí, Hopalong se pustil do prozkoumání terénu tak pečlivě, jak to jen bylo možné. Jeskyně byla rozlehlá a drobní hlodavci do ní nanosili velké hromady suchých větviček na hnízda, které jim teď nabízely dostatek materiálu na podpal.

Když rozdělali oheň, Red si lehl a Hopalong si prohlédl jeho zranění. Rána vyhlížela ošklivě a celodenní jízda na koni jí rozhodně neprospěla. Hopalong ránu omyl a převázal čistým obvazem. Pak se vrátil k ohni a připravoval večeři. Koně byli odsedlaní a popásali se v blízkém lese. Rostla tu hustá tráva, a jelikož se tak vysoko pohybovalo jen málo zvířete a žádný dobytek, byla naprosto nedotčena. Ohniště založili hlouběji v jeskyni, jejíž vchod stejně zakrývala hustá hradba stromů.

„Gibson je jedinej, kdo Bolta vůbec podezírá, a možná se mejlí,“ ozval se náhle Red. „Dokud jsem nenarazil na tu stopu, nebyl proti Boltovi žádněj důkaz. Klidně to mohli dělat ti Aragonovi hoši.“

„Slyšel jsem o nich. Jsou tři, je to tak?“

„Hm. A s nima jezděj ještě tři nebo čtyři frajeři. Drsná parta. Připomínají mi Nevadyho tlupu tenkrát na jihu. Vede je Sim. Je to vyčouhlej, hubenej ťulpas, kterej si dodává důležitosti pistolema. V

tom je docela dobrej. Druzí dva se jmenujou Pete a Manuel. Oba velice zkušený.“

„Táhnou to s Boltovou partou?“

„Ne tak, aby sis toho všim. Nikdo nemá Aragonovy hochy rád. Hanebně náladoví. Střelej po tobě dřív, než zvednou oči.“

„Rede,“ řekl Hopalong, když už jedli, Je tu dost jídla na několik dní. Máš na dosah ruky dostatek dříví na oheň a tvůj kůň se má kde pást. Vzadu v jeskyni je voda a venku jsem viděl tůňku s dešťovou vodou pro tvýho poníka.“

„Tyhle okolky maj znamenat, že se chceš zbavit břemena?“ zašklebil se Red. „Sakra, Hoppy, vyraz na cestu! Já se tu protluču a Gibson potřebuje pomoci.“

„No, myslím, že budeš v pořádku,“ odpověděl Hopalong. „Aspoň do doby, než se vrátím nebo než pro tebe někoho pošlu.“

Hopalong se zabalil do přikrývek a pokoušel se usnout. Red Connors se na něho zadíval s úsměvem. Za nic na světě by starému kamarádovi ani nenaznačil, jak by byl rád, aby se zase vrátil. Ale na druhé straně nemusí mít přílišné obavy, protože slavný pistolník byl zkušený. Vždycky myslel dopředu a tasil zbraň rychleji než kdokoli jiný, byť by se nečekaně vynořil za zatačkou. Red Connors se poprvé po mnoha dnech natáhl s příjemným pocitem pohodlí a brzy usnul. Když se probudil, nad vzdáleným pohořím se ukazovala šed' počínajícího dne. Hopalong Cassidy byl pryč.

Před Hopalongem se táhly rozlehlé rokliny a vysoko se tyčící štíty, většinou pokryté lesy. Směrem na západ však porostu ubývalo a v oblasti kolem ranče 3TL už byly hory téměř bez jediného stromu. Kraj na západě byl holý a nic nenaznačovalo, že by v něm byla nějaká voda. Ale Hopalong věděl, že tam je pokud ji člověk uměl najít.

Dole pod ním bylo všechno temné a tiché. Nad hlavou mu jasně zářily hvězdy a na dalekém východním obzoru se šířila nenápadná šedivá linie blížícího se svítání. Grošák nedočkově vyrazil na cestu s ušima dychtivě našpicovanýma. Hopalong sjížděl šikmo ze svahu, až našel stezku vedoucí lesem, po níž zvolna sestupoval stále níž. Tascotal ležel jihozápadním směrem, ale on měl v úmyslu jet co nejdéle divočinou, než se bude muset vynořit na otevřené prostranství, kde ho bude vidět.

Ranč 3TL ležel zasunutý v koutu mezi horami v příjemném topolovém háji. Sestával jako obvykle z roztroušených hospodářských stavení, která však byla v mnohem lepším stavu než na jiných rančích, několika ohrad a zelené skvrny, což mohl být trávník. Z blízkosti pak Hopalong poznal, že to není obyčejný trávník, ale že na něm rostou i květiny. Seskočil z koně a chtěl se trochu porozhlédnout, než půjde dovnitř, ale nedostal šanci. Od dveří se ozvalo volání, a když se otočil, spatřil dívku, která na něj mávala ze schodů. Její vlasy zachycovaly ranní slunce a zářily rudě a zlatě. Hopalongovy chladné modré oči se okamžitě rozjasnily. Pustil uzdu grošáka, který bez váhání zamířil k napájecímu korytu, a sám vykročil směrem k dívce.

V jejích očích jiskřila zvědavost, když vzhlížela k muži, o němž toho tolik slyšela. Ještě jako malé děvče v Texasu slyšela vyprávění o něm i o proslulém ranči Příčná 20 a hospodě Dvojitý Y, která uspěla jako domovská putyka staré party z Příčné 20. Viděla větrem ošlehanou tvář, široká ramena a přátelský úsměv. Pak sklouzla pohledem ke dvěma koltům se slonovinovou rukojetí, uvázaným nízko na stehnech. Tyto zbraně zabily víc než jednoho muže.

„Hoppy?“ zeptala se s nadějí v hlase. „Jste Hopalong?“

„Jistě. A vy jste Sue Gibsonová nebo Potterová?“

„Gibsonová. Znal jste Luka?“

„Neměl jsem tu příležitost.“ Neřekl jí, že ho jednou přece jenom viděl. Luke Potter ležel zadupaný do bláta vedle svého sedla. Když se pokoušel zastavit zdivočelé stádo, praskl sedlový podbřišník jeho koně. „Vašemu otci se daří dobře?“

„Ano, umírá touhou po vás, Hoppy! Od chvíle, kdy poprvé uslyšel, že sem máte namířeno, nedělá nic jiného, jenom mluví o vás.“ Prudce zvedla oči. „Red tady není. Odjel a už se nevrátil.“

„Já vím. Viděl jsem ho.“

Nějaký podsaditý jezdec s mohutnou hrudí, který až dosud posedával ve stínu kovářské dílny, rychle vstal a zamířil ke svému koni. Vyhoupł se do sedla a odjížděl. Hopalong po chvilce zaslechl, jak se kuň rozběhl tryskem. Zastavil se ve dveřích a očima sledoval směr, odkud se zvuk ozýval. „Kolik tu teď máte pomocníků?“ otázal se.

„Pročpak? Jenom dva!“ odpověděla překvapená Sue. „Franka Gillespie a Poda Griffína. Proč se ptáte?“

„Jsou u vás dlouho?“

„Frank ano. Přijel sem zároveň s otcem. Účastnil se stejného hnaní stáda, při němž jste se seznámil s mým otcem. A Pod? Tak ten je u nás tři nebo čtyři měsíce, možná o něco déle.“

„Mohla byste se podívat, jestli jsou oba přítomni, madam? Jako laskavost pro mě?“ Usmál se. „Myslím, že Pod se někam vypravil.“

Sue se otočila a odcházela. Hopalong sundal klobouk a odhrnul si vlhké sněhobílé vlasy z čela. Pak vešel do domu, z nějž se ozývalo Gibsonovo volání.

Statný starší muž s laskavou tváří, nad níž se ježily šedivé vlasy, seděl v posteli podepřen polštáři. Zešíroka se usmíval. „Hoppy! Ty parchante! Jak rád tě zase vidím!“

„Raději než posledně?“ zasmál se Hopalong. „Pamatuju se, jak sis myslel, že ti lžu, když jsem oznámil, že jsem prodal svý stádo.“

Gibson se také zasmál. „No, ty bys neměl podezření? Ta historika zněla děsně neuvěřitelně. Ale stejně, i když to nebylo zrovna lehký, rád bych hnal stádo znovu po stejný cestě!“

„Tak teď by se ti to ani trochu nelíbilo.“ Hopalong se svezl do křesla. „Fakt je, že většina cesty zmizela v nenávratnu. Příliš mnoho plotů. Když jsem tamtudy naposled projížděl, necelých šedesát mil severně od Doanovy křižovatky to tam nějaký hombre rozorával na pole. Nechce se mi ani věřit, že jsem při první návštěvě toho kraje ujížděl před namířenejma sharpsovkama ječících indiánů. Moc se to tam změnilo.“

Přicházející Sue se zastavila ve dveřích. „Pod někam odjel,“ oznámila se zvědavým pohledem na Hopalonga. „Jak jste to věděl?“

„Vyčet jsem to z křišťálový koule,“ usmál se Hopalong. „Počítám, že jel někomu oznámit, že jsem tady. Někomu, kdo krade dobytek.“

„Ach ne!“ protestovala Sue. „Pod ne!“

Hopalong pokrčil rameny. „Možná ne, ale moc by mě zajímalo, kam jinam by odtud v tuhle denní dobu někdo šval koně, navíc těsně po tom, co jsem dorazil. Připadá mi to divný,“

„Tenhle náš honák je dost svérázný,“ připustil Gibson. „Chová se, jako kdyby výrost na kyselým mlíku.“

Hopalong potom v krátkosti popsal události, které se odehrály od jeho příjezdu do Tascotalu. Nevynechal ani letmé setkání se Slimem a Bonesem u White Rocku, kteří si ho spletli s mužem, po němž šli, a jejichž další poznámky ho dovedly k přesvědčení, že tím mužem je Red Connors.

„Jedl jsi vůbec?“ zeptal se Gibson. „Připrav mu něco, Sue. Kuchařka šla do města,“ dodal žertem k Hopalongovi, „nakoupit zásoby.“

Sue zmizela v kuchyni a vrátila se za chvíli se studeným hovězím, fazolemi a pár sušenkami. „Vážnou sice v krku,“ poznamenala, „ale jestli vás přistihnu, že z nich vybíráte rozinky a jíte je bez těsta, tak vás poznamenanám cejchovacím železem!“

Hopalong se zašklebil. „Hned je poznat, že jste vyrůstala na dobytčím ranči,“ prohlásil. „To je starej vtíp.“

„Na tomhle ranči ne!“ ujistila ho Sue. Pak se otočila k příborníku a vytáhla velký jablkový koláč, rozkrojený na čtyři díly. „Nepředpokládám, že byste snědl víc než dva kousky?“

Hopalong si prohlížel koláč s naprosto vážným výrazem. „No, nejsem si jistej, ale pochybuju, že bych sněd mň.“

„Jestli jich budete chtít víc, musíte bojovat s otcem o jeho díl,“ mrkla Sue na Hopalonga.

„Zřejmě budu muset,“ zasmál se Hopalong. „Nicméně, jelikož je nemocnej, nevím, jestli má dost apetitu i na druhou půlku.“

„Tak to sleduj, Cassidy! Jenom to sleduj!“ prohlásil Gibson.

Všichni se srdečně rozesmáli, ale pak Hopalong zvažněl. „Je tu někdo, koho byste mohli poslat nahoru na Copper Mountain, aby tam dohlíd na Reda? Kamarád má sice tuhej kořínek, ale mám o něho starost.“ Gibson se zřejmě na chvíli zamyslel, a tak Hopalong pokračoval: „Ale hádám, že by to chtělo někoho z města nebo ze sousedních rančů. K Podovi necejtím důvěru a toho druhýho pomocníka budete potřebovat tady.“

„Joe Gamble,“ vyhrkla Sue. „Jezdí pro 3F a má starosti kvůli krádežím dobytka stejně jako my.“

„Sue má pravdu. Joe je slušnej hoch,“ souhlasil Gibson.

„V pořádku, můžete ho o to požádat?“

„Hned zítra ráno,“ řekla Sue, zatímco stavěla hrnec na sporák.

Než se káva uvařila, Hopalong se věnoval hovézímu s fazolemi. Ještě jedl, když na dvůr vjel nějaký kuň a dívčiny oči potemněly. „To se nejspíš vrátil Pod.“

„Jak daleko moh za tu dobu dojet?“ zeptal se Hoppy. „Co tak na 8 čtvercový H.“

Sue přikývla a v jejích očích vzplálo rozhořčení. „To je zhruba jediné místo, kam mohl jet, pokud se nesetkal s někým v horách.“

„Možná bych si s ním měl promluvit,“ navrhl Hopalong.

Přesto seděl dál a rozprávěl se Sue a jejím otcem o kraji, naslouchal jejich popisu míst a lidí, seznamoval se s každou informací, která by mu mohla být užitečná, protože oni to tady znali, a on ne. Bylo už po desáté, když se konečně zvedl. V noclehárně honáků se ještě svítilo. Hopalong popřál Gibsonovým dobrou noc a vyšel ven.

Nedbale, bez jediného pohledu k noclehárně, zamířil k ohradě. Ale ještě neobešel její roh, když za ním zaskřípala bota o kámen. Hopalong se otočil právě v okamžiku, kdy Pod sahal po zbrani.

Cassidy udělal prudký krok stranou a bleskově tasil kolt. Vyšlehl plamen a Pod uskočil zpátky. Svíral si krvácející zápěstí a klel.

Když k němu Hopalong přistupoval, slyšel, jak bouchly dveře od domu a pak i od noclehárny. Pod na něho zíral rozezlenýma očima, ozářenýma nejasným světlem z okna.

„Málem jste mi ustřelil pracku!“ řval.

Cassidy zvedl upadlou pistoli, pak otočil muže čelem vzad a vedl ho k domu. Sue stála ve dveřích s brokovnicí v rukou. Od noclehárny přicházel Frank Gillespie s vinčestrovkou.

„Dostal jste ho, co?“ Gillespie přelétl pohledem z Cassidyho na Poda. „Cítil jsem, že má něco v merku. Obyčejně se nemůže dočkat, až bude v posteli, ale dneska pořád seděl a vejral. Držel jsem na něm oko, ale na chvíli jsem si zdržím.“

„Raději se vraťte do domu, Sue,“ řekl Hopalong tiše. „Máme tu ještě práci.“

Blížila se k němu, ale to, co spatřila v jeho očích, ji zřejmě přesvědčilo, protože se otočila a vrátila do domu. Jakmile za sebou zavřela dveře, Hoppy se pohnul k Frankovi.

„Přineste provaz,“ požádal ho. „Kůň tohoto chlapíka je určitě osedlanej, takže ho můžeme použít. Táhle ten topol nám dobře poslouží.“

Podova tvář smrtelně zbledla. „Hej! Snad mě nechcete pověsit? To nemůžete!“

„Ne?“ Hopalongův hlas studil jako led. „A proč ne? Spolupracuješ přece se zlodějema dobytka, nebo ne? Zaprodals svýho šéfa, nebo ne? Pokusil ses střelit mě do zad, nebo ne? Co bys čekal?“

V obličeji muže se objevilo zděšení. „Ne!“ téměř vykřikl. „Nevěšjte mě ne! Já to tak nechtěl!“

„Tak dobrá,“ odpověděl Hopalong klidně. „Pověz nám, pro koho děláš a o jaký plán jde.“

„Zabijou mě!“ protestoval Pod.

Hopalongovo zasmání znělo nepřijemně. „Takže raději oni než my? Možná tě zastřeje, ale já ti slibuju, že když nepromluvíš, tak tě oběsím!“

Pod váhal, zoufale hledal nějakou výmluvu, ale výraz obličejů obou mužů ho přesvědčil. Frank Gillespie ho nikdy neměl rád a nevěřil mu, a pokud jde o tohoto Cassidyho

„Tak jo,“ přikývl Pod ochraptěle. „Bylo to „ okamžik otálel, ale pak mu v očích zablesklo lstivé světýlko, „ bylo to pro Aragony. Jsou to zloději dobytka. Pokusili se oddělat vašeho kámoše Reda Connorse a chtěli dostat i vás. Jasně že mě do toho nezasvětili.“ A pak dodal dostatečně věrohodně: „Ale já si to domyslel.“

„Aragoni?“ Hopalong hleděl na muže a pokoušel se mu podívat do očí. Bylo obtížné posoudit, jestli ten člověk říká pravdu, nebo ne, ale znělo to spíš jako lež. „Seš si tím jistej?“

„Kdo jinej by to moh bejt?“ opáčil Pod. „Já to přece musím vědět, nebo ne?“

„Moh to bejt Jack Bolt,“ poznamenal Hopalong nevzrušeně. „Stejně tak ti jeho honáci Grat, Bones a ostatní.“

„Nevím, jak jste na to přišel, že by to mohli bejt oni,“ prohlásil Pod. „Já je vůbec neznám.“

„Lžeš!“ vmísil se ostře Gillespie. „Viděl jsem tě s nima, a nejdnou! Ty a Grat jste horší než zloději! Potáhněte za ten provaz, Hoppy. Pověsíme ho!“

„Ne!“ vydechl Pod přiškrceně. „Nevěšjte mě! Byl to Bolt! Jede v tom s Aragony! Dneska v noci se chystaj ukrást vaše severní stádo!“

„Cože!“ zařval Gillespie. „Dneska v noci?“

„Sundejte mu ten provaz,“ pronesl Hopalong tiše. „Ať si nasedne na koně.“

„Chcete ho nechat jít?“ Gillespie nevěřil vlastním uším.

„Promluvil, a já mu dovolím odejít. Jestli ho ještě někdy zahlídnu, budu po něm střílet. Slyšels to, kojote?“

„Slyšel.“ Pod se mračil. Stále nemohl uvěřit, že má takové štěstí.

„Tak dobrá, teď padej pryč!“

Pod skočil do sedla a rozjel se k cestě. Pak se v něm zvedla vlna nenávisti a jeho ruka sklouzla k pouzdru s puškou. „Já toho hada zabiju!“ zavrčel. Ale ruka sáhla do prázdna. Znovu ji natáhl, ale jeho vinčestrovka byla pryč. Hopalong ji předtím nenápadně odstranil.

Pod odbočil z cesty a pobodl koně ostruhami. Ještě pořád byl čas. Může být u stáda dřív než oni a varovat Jacka Bolta. A až to udělá, sežene si pušku a postará se o toho Cassidyho. Přinutil ho promluvit. Poda hnala kupředu nenávist, bouřící v jeho nitru. Cassidy ho přinutil, aby se před ním plazil, aby ukázal svoji hluboko ukrytou zbabělost. A toto vědomí probouzelo všechnu zlobu, kterou v sobě měl.

Ještě se uvidí. Ještě není konec. Jen co bude mít zbraň!

KAPITOLA 6

Agate

Oba jezdci uháněli směrem k pastvinám a Hopalong usilovně přemýšlel. Proti Jacku Boltovi nebo Aragonům vlastně neexistoval žádný hmatatelný důkaz. Byli sice podezřelí a Red Connors narazil na stopu, která mohla vést k něčemu určitějšímu. Jenže Reda postřehl a on stopu ztratil. Pod promluvil, ale ten nebyl zrovna člověkem, na kterého se dá spolehnout. Teď bylo třeba, aby je přichytili při činu nebo aspoň našli nějaký přesvědčivý důkaz o jejich kriváctví.

Otisky, které Red objevil, dokonce ani nezačínaly u 8 čtvercové Hy ale daleko v horách, takže to by neprošlo u žádného soudu. Vědět, že nějaká parta krade dobytek, byla jedna věc, ale dokázat to byla druhá. A důkaz je nezbytný, protože většina chovatelů v tomto kraji Jacka Bolta vůbec nepodezírá. Podle Reda a dalších, s nimiž měl čas hovořit, Boltova stáda nijak nepřekračovala přirozený přírůstek. Ukradený dobytek očividně rychle odehnali z této oblasti nebo ho drželi někde mimo dohled.

Měsíc zrovna vystupoval na oblohu, když projeli krkolomnou rychlostí horským sedlem a sjížděli do údolí pod ním. Vzduch byl prosycen prachem a pachem dobytka, ale nespatriili ani jedno zvíře. I v nejasném světle Hopalong uviděl trasu stáda, které postupovalo na sever. Zpomalil krok svého koně, vyklonil se v sedle a sledoval ji.

Po několika minutách zjistil, že stádo mířilo k průrvě mezi horami, zvedajícími se před nimi. Vytáhl pušku z pouzdra a zastavil se. „Franku,“ zeptal se tiše, „znáte zdejší krajinu?“

„Většinou jo. Co vím, tak na sever a na západ je zem vyschlá na kost. Stoprocentně to není dobrý místo pro dobytek.“

Hoppy přikývl. „Vyschlá na kost? Slyšel jste někdy o kañonu High Rock?“

„Hm, ale nikdy jsem tam nebyl. Je to o hodně dál na západ. Tihle honáci ženou stádo na sever. Ale co je mi známo, tak ani tím směrem žádná voda není.“

„Ale v High Rocku voda je,“ poznamenal Hopalong. „Tak mi to před pár lety řek jeden chlapík. Tam tudy projížděly karavany osadnických vozů do Oregonu a severní Kalifornie. A cestou prý teče několik potoků.“

Pokud jde o potoky, s tím Gillespie souhlasil. „Jenže voda v nich neteče celý rok. Co se týká High Rocku, možná máte pravdu. O tom nic nevím.“

Hopalong pokračoval po stopě zmizelého dobytka a dával si záležet. Jedno bylo jisté. Čím dál zloději stádo zaženou, než je dohoní a získají dobytčata zpátky, tím dál ho budou muset hnát domů i oni. Na druhé straně, čím déle se zlodějům podaří jet nerušeně, tím se budou cítit bezpečněji. Pocit bezpečí uklábá jejich ostražitost, a tím pádem budou méně opatrní.

„Tam nahoře je jedno místo,“ ozval se najednou Frank. „Jmenuje se Agate. Nedá se to zrovna označit za velkoměsto, ale žijou tam lidi. Po jedny straně cesty je hotel a salon, po druhý nájemní stáj s několika starejma herkama. Vede ji chlapík jménem Sourdough. O salon se stará nějaký Mormon John.“

Ale,“ dodal Gillespie, „Mormon John není žádný mormon. Je nom nepřetržitě řeční o mormonských ženských. On i Sourdough jsou spolu na kordy už šest nebo sedm let. Možná proto, že nemají nic jinýho na práci.“

„Tak salon, říkáte? Myslíte, že se tam ti zloději zastaví?“

„Je to možný. Nalejvá se tam whisky pálená podomácku takovej lomcovák, že by po ní zajíc zahnal grizzlyho do své nory. Horší než whisky pokoutně prodávaná rudočům, když jsem byl ještě děcko.“

Neřezaná kukuřičná whisky vylepšená trochou durmanu, ale můžete si být jistě, že se po ní budete rvát do posledního dechu, když na to máte tu správnou náladičku.“

Dál pokračovali mlčky, každý zaměstnán vlastními myšlenkami. Měsíc plul po obloze stále níž a Hopalong občas slezl z koně, aby si prohlédl stopy. Otisky byly stále dobře zřetelné, a to se mu ani trochu nelíbilo. Nedávalo to smysl. Něco se za tím muselo skrývat. Nebo to byla past! Vyslovil svoje obavy nahlas. Oba jezdci zpomalili a jeli s nesmírnou obezřetností. Bylo to zbytečné, protože stopy pokračovaly přes horská údolí, občas překročily nějaké sedlo a vedly je stále dál.

Žádný zloděj se špetkou zdravého rozumu by po sobě nezanechával tak zřetelné otisky. Ale v tomto případě tady byly a nikdo jim nebránil, aby je sledovali. To mohlo znamenat jednu ze dvou možností: buď je čeká nějaká léčka, nebo jde o nějaký neobvyklý způsob mizení dobytka. Těsně před západem měsíce se stopy rozplynuly.

„Teď nemá smysl pokračovat,“ poznamenal Hopalong. „Utáboříme se tady a vyrazíme zase až za rozbřesku.“

Ráno je našlo opět v sedlech, ale po dalších stopách nebylo ani vidu. Rozjeli se v širokém okruhu a pátrali po nějakém otisku, ale nikde žádný nebyl. Stádo, které sledovali, zmizelo beze stopy!

Hopalong usoudil, že mohou udělat jedinou věc: otočit se zpátky a jet až k místu, kde stopy stáda končily. Museli se vrátit sedm mil, než znovu narazili na trasu vyšlapanou dobyt看kem. Ale ani tam nedokázali přesně určit, ve kterém bodu stádo zmizelo. Buď mizel dobytek kus po kusu v poušti nebo se vypařil do vzduchu.

Pouštní písek nedržel pohromadě a na jeho povrchu se nenacházely žádné kameny, křoví nebo kaktusy. Byl sypký a šedivý, z větší části nesmírně jemný, takže každá šlápota na jeho povrchu se okamžitě propadla a zmizela. Stopy dokázal zavát i ten nejlehčí vánek.

Gillespie přitáhl koni uzdu a znechuceně zíral na poušť. „Podívejte tamhle, Hoppy! Projeli jsme tamtudy sotva před hodinou, a stopy jsou v čudu! Tenhle písek žene zatraceně slabý fouknutí, který stěží ohne stéblo trávy. Stačilo, aby odbočili do pouště, a mohli hnát dobytek, kam se jim zachtělo!“

Hopalong hleděl přimhouřeným zrakem na pohoří v dálce za pustinou. Dobytek možná zmizel právě tam, ale ty hory se táhly asi

sedmdesát až osmdesát mil na sever a nedalo se odhadnout, jak daleko zloději stádo hnali. Ale jedno omezení přece jen existovalo: vzdálenost, kterou mohla zvířata překonat, aniž by uhynula žízni.

„Můžete se klidně vrátit, Franku,“ prohlásil konečně Hopalong. „Tohle bude značně dlouhá práce. Jedte zpátky na ranč a povězte jim, kde jsem. Ale jenom jim, nikomu jinému. Já si mezitím zajedu do toho Agate. Ať narazím na stopu nebo ne, zůstanu v Agate do pozítří. Jestli bude na ranči něco nového, někoho za mnou pošlete. Hádám, že zatím žádnou pomoc nepotřebuju, ale na ranči jim může být těžko.“

Frank Gillespie chvíli váhal a potom zaklel: „Zatraceně, Hoppy, chtěl jsem být u toho, až dojde na zúčtování se zlodějema! Dostal jsem se do takový dálky! Ale „dodal znechuceně, „jak jste řek, na ranči mě můžou potřebovat. Je nás tam sakramentsky málo.“

Jakmile kovboj zmizel, Hopalong nasedl na koně a promýšlel situaci. Stádo možná odbočilo do pouště, to je pravda, ale mohlo tudy putovat jen na určitou vzdálenost a pak se vrátit zpět na původní trasu. Bude lepší si to prověřit, než se pustí přes poušť do hornaté krajiny za ní.

Promluvil na grošáka a pustil se podél okraje pouště. Ať už narazí na stopu nebo ne, měl silné tušení, že zloději nebo alespoň část z nich by se mohli zastavit v Agate. Tak by měl šanci, že se od nich něco dozví. Prozatím ho čeká zjištění, jestli stádo znovu vyšlo z pouště.

Zdejší krajina byla velice drsná. Lesy, které pokrývaly oblast na východ odsud, tady značně prořídly a na většině kopců rostlo pouze nízké křoví a pouštní traviny. I tak tu ale byl dostatek vegetace. A o něco víc na západ, ve vzdálené oblasti kaňonu High Rock, byla jak voda, tak šťavnaté pastviny. Bez ohledu na to, kdo určoval směr pohybu stáda, ať už to byl Jack Bolt nebo Sim Aragon, v každém případě mohli v tomto nepřehledném terénu držet dobytek celé měsíce, aniž by ho kdokoliv vůbec zahlédl.

Hopalong sice stopy stáda vycházejícího z pouště neobjevil, ale když už byl na dohled domů v Agate, z pouště se vynořil osamělý jezdec a mířil k městečku. Hopalong zpomalil a dával si načas. Jezdec mohl být někdo, koho Hopalong nikdy neviděl a kdo současně

nikdy neviděl jeho. Hopalong se chtěl nejdřív zastavit v nájemní stáji a teprve potom navštívit salon.

Všechny salony na Západě byly vždy základnami pro sběr informací. Představovaly něco víc než pouhou nálevnu, protože sloužily jako středisko společenského života mužů. Probíraly se v nich čerstvé zprávy o dobytčích cestách a stádech, což byla hlavní témata zájmu všech obyvatel Západu. Salon byl něco jako jídelna, společenský klub a informační kancelář dohromady. Dříve či později se v něm dostala na přetřes každá novinka, a pokud měl člověk čas a trpělivost, mohl se pouhým nasloucháním hodně poučit. Hopalong tohle dobře věděl. Byl si jist, že mu bude stačit krátký pobyt v Agate, aby zjistil, jestli osamělý jezdec patří ke zlodějům stáda.

Nájemní stáj byla nesourodě postavená stodola, natřená červenou barvou. Měla vysokou sedlovou střechu nad střední částí a téměř ploché střechy nad dvěma křídly. Vedle velkých vrat do stáje svítila dvě okna kanceláře a vrata byla otevřená. V obdélníku světla dopadajícího z lucerny seděl hubený stařec s nevlídnou tváří a kouřil dýmku. Z toho, co řekl Gillespie, Cassidy předpokládal, že je to Sourdough. Když Hopalong seskočil z koně, muž na něj vrhl zlostný pohled.

„Máte volný stání? A nějakou kukuřici?“

Stařec vytáhl dýmku ze zubů. „Kukuřici?“ Nevěřil vlastním uším. „Vy chcete pro tohohle poníka kukuřici?“

„Ten poník je výbornej kůň,“ odpověděl Hopalong nevzrušeně, „a každej kůň, na kterým jezdím, dostává to nejlepší.“

Starý muž ukázal troubelí dýmky. „Třetí stání. Kukuřice je v truhle s krmivem. Dejte si pozor na hnědáka ten mizera rádně kope.“

Hopalong sundal z koně sedlo a nasypal mu hojnou zásobu kukuřice. Pak vyšel ven a posunul si černý klobouk se širokou střežou dál dozadu. Světlo ozářilo jeho bělostné vlasy.

Ani jeden z mužů nepromluvil. Večer byl velmi klidný. Daleko v poušti zaštěkal pronikavým, naříkajícím hlasem kojot a v salonu přes ulici zazněl hlasitý smích, následovaný bouchnutím láhve o pult. Noční vzduch byl chladný a na obloze se třpytily jasné hvězdy, které se zdály být neuvěřitelně blízko. Ze stodoly se linula příjemná směsi-

ce pachů uskladněného sena a krmení, koní a zpoceně kůže. V dálce se táhla černá linie zubatého hřebene hor.

Spustila se tma a výraz obličeje starého muže zastínil klobouk. Bylo vidět pouze oheň v jeho dýmce. Vyšlapaná ulice za mužovými zády se bíle odrážela od tmavé okolní půdy. Ve dvou domech se svítilo, ale všechny ostatní budovy kromě salonu vypadaly jako přízraky.

„Velice pokojný,“ poznamenal Hopalong a dřepł si na paty. „Chvilka odpočinku dělá člověku moc dobře.“

Sourdough jen něco zabručel, ale neodpověděl. Hopalong se rozhodl použít určitou strategii. „Pochopitelně,“ pokračoval, „že od takovýho místa se nedá moc očekávat. Myslím tak mimo hlavní trasy, jako je tohle. Tudy někdo projde tak jednou za tejden nebo za deset dní. Nechápu, jak tu vyžijete.“

„Docela dobře.“

Povzbuzený Hopalong zavrtěl hlavou. „Tak to mi teda objasněte. Není tu dost lidí. Vsadím se, že tamhle v salonu teď není ani pět chlapů. A vsadím všecko, že jsou to jenom místní.“

Sourdough do něho zabodl skrze tmou oči. „Vy toho tak víte!“ ušklíbl se. „Zrovna teď je tam vosm mužskejch a jenom tři jsou přímo odsud!“

„Tři?“ usmál se Hopalong. „Chcete tím říct, že na tomhle místě se ocitlo pět cizinců najednou?“

Sourdough se naježil. „O cizincích tu nikdo nemluvil. Tihle hombres nejsou cizinci. Jenom nebydlej přímo ve městě. Pete Aragon má ranč někde v horách a dva z nich jsou chlapíci, co pro něho jezděj. Co dělaj ti dva zbejvající, to nemůžu sloužit.“

Hopalong si zamyšleně promnul bradu. Jedním z mužů v salonu je Pete Aragon a ostatní jsou jeho kámoši. Je docela možné, že tihle chlapíci ženou stádo a přišli do městečka najeden nebo dva drinky, než se vrátí k ukradenému dobytku. Je málo pravděpodobné, že by teď stádo hlídalo víc mužů než tři.

Jack Bolt měl pouze šest vlastních kovbojů a parta Aragonovců čítala celkem sedm mužů. Někteří z nich museli zůstat na domovských rančích a další prolézají hory a pátrají po Connorsovi. Osm

kovbojů u stáda, to je zřejmě správný odhad. A pět z nich je tady v Agate.

Hopalong pozoroval světla v salonu a pečlivě hodnotil situaci. Váhal se vstupem dovnitř, jenže věděl, že někdo z přítomných mohl zaslechnout jeho příjezd, a když tam nepůjde, zmocní se jich podezření.

Sourdough vyklepal dýmku a naplnil ji novým tabákem. Hopalong k němu vyslal postranní pohled a přemýšlel, kolik toho může ze starce vytáhnout. Nyní přinejmenším věděl, jakou metodu má použít.

„Kdysi dávno,“ ozval se, Jsem znal muže jménem Tedrue. Kamarádil s „jedním chlapíkem z mé party honáků. Ten Tedrue byl nejenom kovboj, ale taky dřevorubec a lovec. Zmínil se mi o údolí na západ odtud, kde je prej spousta trávy a vody. Ale podle toho, jak tenhle kraj vypadá, se musel splíst. Řek bych, že tu široko daleko není ani kapka vody.“

Sourdough vytáhl dýmku z úst. „Tak to byste se mejlil!“ prohlásil důrazně. „Znal jsem toho Tedrua, ten věděl o tomhle kraji tolik, co já! Povídal pravdu!“

„No ne!“ namítl Cassidy. „Jen se rozhlídněte. Černej písek a holý kopce. Nikde ani kapička vody. Vsadím se, že byste musel pochodovat skoro až na pobřeží, než byste našel nějakou vodu.“

„Pchá!“ zabručel podrážděně stařec. „To teda ne! Můžu vám vyjmenovat v nedalekém okolí padesátku pramenů, a dokonce několik jezer!“ Silně potáhl a jeho dýmka zazářila. V salonu se opět někdo zasmál. Stařec ukázal ke vzdálenému horskému vrcholu. „Tam na jeho úpatí je pramen. Na západ odtud je taky spousta horkejších pramenů.“

V jedny části musí člověk kráčet moc opatrně, jinak se propadne. Všude pod povrchem se táhne obrovské horkej pramen, vařící voda, která by svlíkla člověka z kůže, kdyby do ní spadl!

Potom je voda v High Rocku i v Little High Rocku. Jezero na vrcholu je nejkrásnější, jaký jste kdy viděl. O kousek dál na západ jsou Massacre Lakes i když v tyhle roční době jsou většinou vyschlý. Je to indiánská země a stále tu žijou nějakí Modokové. Prošel to tam Jesse Applegate a taky Lassen. Jsou tam i opuštěný doly. Dělal jsem

tam kdysi prospektora. Tedrue tam poletoval jako kluk a to, co řek, byla pravda, to mi věřte.“

Hopalong se zvedl. „No, asi jsem se mejlil. Ale je moc příjemný najít člověka, co tenhle kraj zná. Rád mluvím s každým hombre, kterej ví, o čem je řeč. Myslím, že se teď podívám do salonu.“

Sourdough, poněkud obměkčen Hopalongovým lichocením, zvedl oči. „Bud'te opatrněj,“ radil. „Některý z tý party jsou dost vost-ří hoši a Pete Aragon z nich určitě není nejmírnější!“

KAPITOLA 7

Náhlá přestřelka

Hopalong přešel zvolna ulici a otevřel dveře salonu. Všechny obličeje se okamžitě otočily k němu. Drsné tváře mužů v kovbojských šatech, ozbrojených, někteří dokonce dvěma pistolemi. Nad nimi se tyčil o hlavu a ramena Mormon John, muž s hustým černým plnovousem a širokým obočím. Pohled tohoto obra se střetl s Hopalongovým a Cassidy si byl jist, že zahlédl v očích velkého muže záblesk náhlého zájmu. Co si mysleli ostatní, to Hopalong netušil. Vešel do baru a pomalu se rozhlédl.

Dlouhá místnost s nízkým stropem byla široká zhruba třetinu své délky a podél stěny proti dveřím se táhl dlouhý barový pult. Hopalong kývl na Mormona Johna. „Brejvečer! To vy jste Mormon John?“

„Správně, cizince. Dáte si něco?“

„Zatím ne,“ odpověděl Hopalong. „Šel jsem okolo a napadlo mě, že sem zaskočím. Mluvil jsem s vaším kámošem Sourdoughem.“

„Můj kámoš?“ vybuchl Mormon John. „Ten starej pacholek? Ten syn ovčáka že je můj kámoš? Tak to jste slyšel špatně, cizince, jestli jste to teda slyšel.“

„Opravdu?“ podivil se Hopalong. „Ale proč o tom pochybujete? Neřek o vás nic špatného, pane.“

Muž s tváří padoucha, který stál u baru blíž k Hopalongovi než ostatní, vrhl na Cassidyho ostrý pohled. „Já už vás někde viděl. Kde to mohlo bejt?“ zeptal se.

Hopalong si muže pozorně prohlédl. Tvář mu byla neznámá, ale typ chlapíka ne. „No, hádám, že nikde,“ odpověděl klidně. „Ale vím, že nevypadáte jako nic, co jsem vůbec někdy zahlíd.“

Někdo se krátce zasmál a mužova tvář potemněla. Trochu se narovnal. „Motá se tu nějak moc prachmizernejch jezdců,“ pokračoval. „Proč si to ksakru nešinete dál na sever a nevypadnete z tohoto kraje?“

Hopalong chvíli zvažoval jeho otázku, než nakonec prohlásil: „Líbí se mi tady. Vlastně přemějším, že bych se tu usadil natrvalo. Zrovna mám namířeno na západ a počítám, že si najdu nějaký místočko kolem High Rocku.“

Ruce se sklenicemi strnuly v půli cesty. Hopalong se díval na barový pult, ale cítil, že se na něho upřely všechny oči.

„Tak tam je to moc špatný kraj.“ Nový mluvčí byl muž s úzkým obličejem a černýma očima. Měl ošklivou jizvu na pravé tváři, která vypadala, jako by mu ji rozervaly drápy. „Dost špatnej, aby tam člověk nelez.“

Hopalong pokrčil rameny. „To je možný, ale mně se líbí kraj bez plotů a doslech jsem se, že je tam tráva i voda a taky dostatek volný půdy.“

Muži jeden po druhém obrátili obsah svých sklenic do sebe. Muž se zjizvenou tváří se otočil k jednomu z nich. „Hádám, že už radši půjdem, Vilo.“

„Jasně, Pete.“

Vila se vydal ke dveřím, kde se zastavil. Pete se ani nehnul, přesto musel vyslat nějaký neviditelný pokyn, protože muž vedle něho se narovnal a odložil sklenici na bar. Potom přešel na druhou stranu místnosti a postavil se zády k oknu.

Velký chlap, který začal vyvolávat potíže, tiše řekl: „Držte se dál od kraje High Rock. Tamější lidi nesnášejí cizince.“

Hopalong Cassidy na to neřekl vůbec nic. Znal hodnotu nejistoty a vyčkávání. Uměl ovládat svoje nervy, a tak nyní jenom klidně stál a klouzal očima z jedné tváře na druhou. Plynuly sekundy a na-

pětí narůstalo. Někdo polkl a ten zvuk byl všem jasný. Pak Vila lehce posunul nohu. Hopalongův pohled se přesunul na Peta Aragona a zůstal tam. Pete byl šéf a byl méně nabitý vražedným napětím než Vila.

„Vážně?“ ozval se Hopalong klidným hlasem. „Tak to je moc špatný, co?“

Hopalong netoužil po problémech. Potřeboval pouze informace a chtěl si tyto muže prohlédnout, protože čím víc o nich zjistí, tím na tom bude lip. Navíc byl rozhodnut, že jestli se má něco dít, tak to musejí začít oni.

„Jo,“ pokračoval, „to je moc zlý. Byl by to pěkný kousek země k usídlení, ale já jsem mírumilovnej člověk.“ Nasadil si klobouk, ale sotva se pootočil od baru, z náhlého znehybnění přítomných pochopil, že se odsud jen tak nedostane. Od Pete Aragona musel očividně vyjít nějaký signál, který přehlédl. Přesto pokračoval v otáčení a přitom tvrdě dupl na palec velkého muže. Ten zařval a uskočil. Hopalong okamžitě sáhl po zbraní.

Jeho pohyb byl tak prudký a nečekaný, že se Aragonovi muži, byť připraveni ho dostat, nechali překvapit. Hopalong, který si zdánlivě neuvědomoval situaci, je pořádně zaskočil. Kromě toho, ačkoliv zajistili dveře a okno, jimiž by mohl Hopalong uniknout, nikdo se nepřesunul za jeho záda. Hopalongův náhlý pohyb postavil mezi něho a ostatní muže velkého chlapa, kterého Hopalong nyní držel v šachu svými dvěma šestirannými revolvry.

„Hni se zpátky,“ vyzval velkého chlapíka. „Ustupuj dozadu společně s ostatními. Ty, Pete, řekni svým hochům, aby nezačínali nic, co nemůžou dokončit. První osoba, kterou prošpikuju, budeš ty.“

Z Vilových očí sršela nenávist. Přejel si jazykem po rtech. Právě on byl tím, koho je třeba pozorovat. Hopalong Cassidy už viděl příliš mnoho pistolníků, aby si neuvědomil, že tento Mexičan je nebezpečný. Byl napjatý jako struna a přetékal tím druhem nervózní energie, která se stupňuje až k výbušnému bodu.

Pete Aragon se začal obávat. Znal Vilu a věděl, že od tohoto Mexičana je docela dobře možné čekat cokoliv. Klidně se pokusí vytáhnout zbraň, i zcela nekrytý, pokud se mu nabídne sebemenší příležitost. „Tenhle ten rozruch je zbytečný,“ prohlásil Pete opatrně,

Jenom jsme naznačili, že tam nahoře je špatnej kraj. Nechtěli jsme vyhledávat nějaký trable.“

„Tak se nerozčilujte,“ řekl Hopalong klidně. „Já padám. Jestli k něčemu dojde, budete to vy, kdo si začal.“ Přelétl pohledem po tvářích vyčkávajících mužů a otočil se zády ke dveřím. Po třech krocích ucítil rám dveří u svého ramene. Nikdo se ani nepohnul.

„Raděj z tohohle kraje zmizte,“ navrhl mu Pete tiše. „Pro pistoleníky tu není moc zdrávo.“

Hopalongův klidný výraz tváře se uvolnil do ironického úsměšku. „Ne? Tak to abyste raději vztáhli tuhle radu na sebe, hoši. Vy zmizte já zůstanu. Asi vezmu práci pro 3TL“

Aragon strnul a Vilový drápům podobné prsty se napjaly. Oba muži zlostně zírali na Cassidyho. Hopalong zasunul revolver do pouzdra, levou rukou si otevřel dveře a vyšel do noci. Rychle zamířil ke stáji a ponořil se do tmy uvnitř. Jeho kůň neměl sedlo a potřeboval odpočinek. Osedlání by trvalo několik minut, a to už by ti chlapíci mohli obsadit všechny stezky. Musel by se prostřílet. Nejlepší a nejbezpečnější místo je právě tady. Otočil se a rozhlížel se po starém prospektorovi.

Ze tmy zazněl suchý Sourdoughův hlas: „To jsem ale překvapej. Nepočítal jsem, že se dostanete zpátky živej. Doufal jsem, že ten kůň Dana Keatinga mi tu zůstane.“

„Vy znáte toho koně?“

„Znal jsem i Keatinga. Moc slušnej chlap. Hádám, že bych rád viděl hobre, kterej ho zastřelil.“

„Z toho mě neobviňujte,“ odpověděl Cassidy stručně. „Dostal jsem tohohle koně v Tascotalu náhradou za svýho.“

„Jo,“ prohlásil Sourdough, „tak jsem si říkal. Ten kůň by se vám nedostal do ruky, kdyby si o vás Letsinger nemyslel, že je s váma všechno v pořádku.“ Podíval se přes ulici. Dveře salonu se otevřely a muži se vyhnuli ven. „Co teď?“

„Vyšplhám nahoru na váš seník,“ napadlo Hopalonga. „Nemám chuť cítit se jako na útěku.“ Po těchto slovech se otočil k žebříku a v okamžiku zmizel. Sourdough škrtl sirkou a zapálil si dýmku. Pak se vrátil na rozvrzanou židli u dveří.

Náhle se ozval hlas Pete Aragona a Hopalong zřetelně slyšel každé slovo. „Sourdoughu? Viděls, jak odtud před chvilkou vyšel nějaký hombre?“

„Hádám, že kdosi vyšel. Byl jsem si vevnitř pro sirky, ale zaslech jsem, jak se zavíraj dveře.“

„Neviděl jsi někoho na ulici? Nebo na cestě?“

„Jo, o něco dřív jo. Nějaký chlápek šel do salonu. Každý,“ upřesnil ještě, „kdo přijde do stáje, by musel jít rovnou kolem mě. Tenhle hombre asi nechal koně mimo město. Teď se možná vydal zpátky k němu.“ Což byla pravda, pomyslel si starý muž. Hopalong mohl nechat svého koně před Agate. Skutečnost, že to neudělal, byla něco naprosto jiného.

Aragon se otočil a rychle promluvil ke dvěma ze svých mužů. Oba naskočili na koně a vyrazili po cestě ven z města. Sourdough spokojeně bafal z dýmky. Pravda, usoudil Hopalong, může být někdy velice ohebná.

Po nějaké chvíli nasedli i zbývající muži na koně a odjeli. Hopalong se spokojeně uhnízdil v seně. Příjemně vonělo a on byl velmi unavený.

Byl už den, když se probudil a spatřil Sourdougha, jak se nad ním sklání. „Nachystal jsem vám nějakou baštu,“ řekl starý muž. „Raději se najezte a odjeďte. Tohle město pro vás není bezpečný.“

Hopalong se okamžitě zvedl a otřepal ze sebe seno. Sestoupil po žebříku a vešel do starcova bytu. Široce se usmál, když uviděl vejce a šunku. Rychle se opláchl a učesal si vlasy, pak si přitáhl židli ke stolu a pustil se do jídla. Sourdough se jen pochechtával, když ho pozoroval.

„Tak zrovna takhle jí správně mužskej! Rád sleduju skutečného jedlíka, ne takový ty vybíravý chlapíky, co se v tom nimrají a jedí celou věčnost. Ještě nikdy jsem nepoznal kovboje nebo pistolníka, kterej by nechal na talíři třeba jen drobek!“

Hopalong se zasmál. „Máte úplnou pravdu, starý muži. Cejtím snad horký lívance?“

„Jen vyčkejte! Navrším jich před vás celou horu.“

Hopalong vyhlédl z okna. Mormon John stál na prahu salonu a díval se přes ulici. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Z místa, kde Hopa-

long seděl, viděl zřetelné stopy koní. Všechny vedly ven z města, ani jedny se nevracely zpátky.

Mormon John se zvědavě zadíval na konec ulice vedoucí z města. Zachmuřeně se otočil a zmizel uvnitř. Hopalong chvíli přemýšlel a potom zvedl oči. Jen tak mimochodem se zeptal: „Všim jsem si těch pár domů směrem na kraj města. Bydlí v nich někdo?“

„Ehm. Je tam jenom pár prázdných chatrčí a bejvalej salon Zlatéj důl. Celý roky v nich nikdo není.“

Cassidy dál pozoroval salon. Všiml si, že Mormon John opět stojí ve dveřích. Ten velký chlapík byl očividně na něco zvědavý a pokoušel se to neúspěšně skrýt. Vyšel ven a začal zametat podlahu verandy. Čas od času se zastavil a rozhlédl kolem, ale jeho pozornost se soustředovala na cestu vedoucí na západ nebo na něco, co leželo tím směrem.

Sourdough přinesl kávu a znovu naplnil Hopalongův hrnek. Zdálo se, že se nestará o jeho zájem o dění venku. Zhruba po minutě Hopalong vstal, protáhl se a sedl si na jinou židli. Ochutnal čerstvě nalitou kávu. Z nového místa viděl na cestu vedoucí z města. Starý salon Zlatý důl bylo poznat podle vybledlého štítu. V jeho zadním rohu bylo okno. Mohl Mormon John zahlédnout něco v tom okně?

Hopalong upíjel kávu a naslouchal Sourdoughově hovoru o všem možném. Jakmile stařec jednou spustil, byl k nezastavení. Nyní zrovna hovořil o cestě vedoucí na západ a krajině, která je za ní.

„Jako první po ní šel Applegate,“ vyprávěl Sourdough, „a Pete Lassen využil její část jako zkratku. Lidi v té době strašně pospíchali, aby zbohatli. Mysleli si, že jen co se dostanou do Kalifornie, nebudou mít žádný trable a rychle nahrabou dost zlata. Když potom Humboldtova trasa uhnula na jih, tak se jim to moc nelíbilo.“

Ti, co se drželi Applegatovy nebo Lassenovy dobytčí cesty, posílali duše obou chlapíků do horoucích pekel za to, že s ní vůbec začali. Děsně řídká tráva a málo vody, když nevíš přesně, kde hledat. A tenkrát to nevěděl nikdo, krom rudochů. Jenže ti nebyli ani trochu přátelští.

Prameny Rabbit Hole lidi našli tak, že narazili na stezky vydupaný králíkama. Dost vody nebylo ani v řece Humboldt. Jistej mladej chlapík Clemens, kterej pracoval v nějakých novinách v městě Vir-

ginia, řek, že člověka zhnusí, když musí pořád přeskakovat tam a zpátky přes řeku a nakonec ji stačí sám vycucnout do sucha, když dostane žízeň.

Na západě je spousta horkejch pramenů. Lassen tam přišel o život, když se hnal za stříbrem. Řehtačka Crick tam zůstal taky. Byl zabítej spolu s Lassenem. Možná rudochama, možná nějakým partákem. To nikdo přesně neví. Na sever odtud je voda u Soldier Meadows a ještě víc vody a trávy je nahoře v údolí Mud Lake.“

Sourdough se odmlčel, aby nabral dech, a Hopalong konečně dopil kávu, nyní už vlažnou. Protáhl si svaly.

„Hádám, že už půjdu, Sourdoughu,“ řekl. „Moh byste jít do stáje a osedlat mi koně? Mám předtím ještě menší prácičku.“

Starý muž, zaskočen zvláštním tónem v Hopalongově hlasu, na něho rychle pohlédl. „Někdo tu přeci jenom zůstal,“ dodal Cassidy. „V tom starém salonu je nějakej chlap. Vsadil bych na to měsíční gáži.“

Hopalong počkal, dokud stařec neodešel, a celou dobu pozoroval salon. Pak přešel svižným krokem do zadní části nájemní stáje a odtud ven do ohrady. Chvilku tam stál, než se mu oči přizpůsobily záři jasného ranního slunce. Bylo příjemné tam jen tak stát a cítit teplo a průzračný vzduch, vdechovat výrazný pach dvora a nad ním slabou, ale přesto zřetelnou vůni šalvěji porostlých kopců. Potom přešel ohradou a proklouzl mezi břevny.

Zastavil se na rohu stodoly. Sundal si klobouk, opatrně vyhlédl za roh a zkoumal situaci.

Nejbližší dům byl asi třicet stop dál za uličkou vysypanou šterkem. Z místa, kde Hopalong stál, viděl pouze roh starého salonu a kousek okenního rámu. Neviditelný střelec mohl spatřit Hopalonga jen tehdy, kdyby se tiskl těsně k rámu okna, ale v žádném případě by po něm nemohl vystřelit. Hopalong si opět nasadil klobouk, ustoupil o krok dozadu a pak se rozběhl k zadní zdi domu. Tam zůstal tiše stát a naslouchal.

Nezazněl žádný zvuk. Prkna starého domu zhnědla stářím a rozpálená sluncem silně páchla. Postupoval dál podél zdi až k oknu. Prázdným domem viděl až na průčelí salonu. Jak se tak díval, zahlédl

stín, který se mihl za oknem salonu. Takže se nemýlil. Někoho tady nechali pro případ, že by se Hopalong schoval ve městě.

Opatrně našlapoval po špičkách k rohu domu. Další budova, poslední ve městě, byla posunuta asi o deset stop blíž k hlavní cestě než místo, kde právě stál. Když vyjde z úkrytu, vystaví se přímému pohledu ze salonu přinejmenším po dobu tří skoků. Dost času k tomu, aby ho pozorovatel skolil, pokud je připravený.

Hopalong Cassidy uslyšel zvuk koňských kopyt na šterku před nájemní stájí. Sourdough zřejmě vyvedl grošáka ven ke korytu s vodou. To nepochybně přilákalo pohled čekajícího pistolníka. Hopalong se třemi rychlými skoky přemístil za sousední dům, ale těsně předtím, než se ocitl za ním, zaburácel výstřel a on uslyšel zlostný náraz kulky!

Skočil za roh, nalepil se na zed' a vykoul zpoza rohu. Létací dveře Zlatého dolu byly osazeny v těžkých venkovních dveřích, které tam pověsili při ukončení provozu. Nyní byla těžká křídla dveří pootevřená a Hopalong měl dojem, že v nich vidí černou botu. Zvedl pistoli a vystřelil naslepo za roh.

Okamžitě zahřměla rána. Těžká střela prolétla rohem domu jen pár palců nad jeho hlavou a zasypala ho třískami. Další rána šla ještě o něco výš a pak jedna nízko a ta ho málem škrábla! Uskočil zpátky a tiše čekal. Jeho střelba by znamenala plýtvání municí. Ať byl tím střelcem kdokoliv, používal pušku podle zvuku pravděpodobně spencerovku.

Hopalong náhle zasténal, pak ještě jednou, tentokrát tišeji. Kolem panovalo hluboké ticho, takže měl jistotu, že ho střelec uslyší. Jestli se na tuto léčku nacytá, bylo něco úplně jiného, ale stálo za to to zkusit. Hopalong napočítal do deseti a potom znovu zanařikal jako člověk, který trpí bolestí.

Ze salonu nepřišel žádný zvuk. Vzduch byl horký a naprosto klidný. Někde na ulici bouchly dveře a zase zavládlo ticho. Zpod verandy vylezla ještěrka a hleděla světlýma zvědavýma očima na Hopalonga. Ten čekal. Ze salonu zaslechl slabé zavržení prken a opět ticho.

Objevil se klobouk a Hopalong stále čekal. Klobouk zase zmizel a v salonu zazněly zvuky pohybu. Po špičkách přešel na druhý konec

domu a opatrně vyhlédl za roh. Dveře byly napůl otevřené, jako by střelec sledoval roh, po němž předtím střílel. Vtom se muž nečekaně vynořil. Byl to Vila.

Desperát sešel z verandy na ulici. V ruce držel zbraň, ale tentokrát to byla pistole pro práci zblízka. Hopalong okamžitě vykročil na otevřené prostranství.

„Vilo!“ vykřikl. „Odhod’ ji!“

Bandita se prudce otočil. Poklesl v kolenou a vystřelil. Přes jeho bleskový obrat hvízdla kulka nebezpečně blízko kolem Hopalongovy tváře. Cassidy zmáčkl kohoutek. Bandita uskočil dozadu a pistole mu vypadla z ruky. Na hřbetu ruky mu zela dlouhá rána. Okamžitě sáhl levou rukou po druhé zbrani, ale kulka zastavila její pohyb mezi opaskem a pažbou. Vila cukl rukou zpátky, z kloubu palce mu crčela krev. Pomalu zvedal ruce nad hlavu.

„Tak je to lepší,“ prohlásil klidně Hopalong, „mnohem lepší. Moje rada zní vypadni z tohoto kraje, a to co nejrychleji!“

„S tím nepočítej!“ zavrčel Vila s tváří zkřivenou vztekem. „Za tohle tě zabiju!“

KAPITOLA 8

Nebezpečný kraj

Zloději mohli držet ukradené stádo v nějakém skrytém místě mezi kaňony na západ od pouště. A tak Hopalong Cassidy vedl svého koně právě tímto směrem. Nechal grošáka, aby si šel vlastním tempem. Zvíře se vzdor značnému vedru pohybovalo docela svižně.

Nyní se dostali na zřetelně vyšlapanou cestu. Hopalong si vybíral stopy jednoho koně po druhém a pečlivě si je prohlížel. Některý z nich mohl každou chvíli odbočit a on chtěl vědět, koho sleduje. Jedním z jezdců v čele byl nepochybně Pete Aragon což chtěl zjistit co nejrychleji, protože právě Aragon byl tím, koho rozhodně nechtěl ztratit. Kůň, jenž šel vpředu po levé straně, měl zvláštní krok; přední část kopyt vybočovala trochu ven a patka dovnitř. Další zvíře ze skupiny mělo podkovy se zářezem. Prohlížení stop odhalilo Hopalongovi i další skutečnosti. Jeden z koní se neustále vzpíral uzdě. Častěji než jiní porušoval formaci, v níž jeli, a jeho jezdec ho musel násilím nutit k návratu vedle svého druha.

Po jisté době stopy opustily keři porostlé písečné přesypy a pokračovaly pouštním pískem. Hopalong zastavil a pečlivě zvažoval situaci. Ačkoliv poušť působila zdánlivou otevřeností, bylo v ní dostatek příležitostí k ukrytí celé armády, pokud by se správně rozmístila. Jenže věděl, že prozkoumání každého násypu nebo pahorku by mu trvalo příliš dlouho. Musel by mít neustále otevřené oči a značně by riskoval.

Několikrát před sebou viděl zvířený prach, ale nikdy nezahlédl žádného jezdce. Jezdci před ním mířili ke kaňonu, jenž se zařezával hluboko do pásma hor, táhnoucího se daleko vpředu. Z toho, co říkal Sourdough, by se tím směrem mohly nacházet Pahute Meadows, a pokud ano, tak právě ty nabízely cestu přes hory do objetí pouště, která se rozprostírala za nimi, a pak k úpatí hory Pahute, kde se nacházela voda. Někde v blízkosti tam měl protékat i Clapper Creek.

Hopalongovi stékal po tváři pot a zvířený hustý prach usedal na něho i na lesklou černou srst jeho grošáka. Stáhl si klobouk víc do očí a pozorně si prohlížel každý možný úkryt, k němuž se blížil. Pátral po sebemenším pohybu, záblesku slunce na hlavní pušky nebo jiném náznaku svědčícím o tom, že nepřítel je nablízku. Nevěděl, jestli se zloději spolehli pouze na Vilu, ale rozhodně musel pokračovat.

Hory před ním tvořily pevnou hradbu. Jejich černá barva nyní přešla v hnědé a šedivé pásy a na strmých srázích se objevil hustý porost. Ukázala se i zeleň Pahute Meadows a Hopalong zpomalil krok koně, i když zvíře nedočkavě tahalo za uzdu.

Grošák cítil, že vpředu je voda a tráva. O mužích s puškami, kteří jeli před ním, nevěděl nic. Ale Hopalong vyčetl ze stop, že bokem se stácející kůň tady zůstal vzadu a dopředu se přesunul jiný. Bylo docela dobře možné, že Pete jede vpředu po pravici, protože to byl jediný jezdec, který se držel celou dobu na stejné pozici. Jeho stopu si prostudoval obzvlášť pečlivě.

Když dojel k loukám, byly prázdné, ačkoliv na nich rostla svěží tráva. Sklouzl ze sedla. Nechal grošáka, aby se napil, a pak ho uvázal ke kolíku. Zatímco kůň spásal sytě zelenou travu, Hopalong chodil kolem. Jeho hledání se brzy dočkalo odměny, protože téměř okamžitě narazil na stopy stáda. Tady se skupina jezdců vedená Pete Aragonem přidala ke stopě dobytčího stáda, které Hopalong předtím sledoval. Tím se mu sázka na to, že někteří z jezdců by mohli opustit stádo, aby si dali drink v Agate, vyplatila.

Po půl hodině utáhl koni podbřišní a znovu se vyhoupl do sedla. Kaňon mezi vysoko se vzpínajícími skalami se nyní zužoval. Tu a tam rostl strom a o něco víc křovisek. Stádo bylo v tomto místě ně-

kolik hodin před jezdci z Agate, ale ti se mohli pohybovat rychleji a brzy dobytek dohnat.

Jenže Hopalongovi nestačilo najít ukradené stádo. Nestačilo mu ani to, aby, pokud to bude možné, získal stádo zpátky. Hopalong potřeboval zjistit, kam zloději toto stádo ženou tudíž i to, kde zmizel dříve ukradený dobytek. Přátelství vzniklá na dobytčích cestách byla často pevnější než pokrevní bratrství a Hopalong měl Gibsona moc rád. Kromě toho byl Gibson součástí jeho vzpomínek, které miloval ze všeho nejvíc, vzpomínek na dávné časy na ranči Příčná 20. A tihle muži zaútočili a pokusili se zabít jeho přítele Reda Connorse.

Pouštní slunce pražilo do hladkých zrcadlících se skal a kaňon připomínal rozpálenou troubu. Hopalongova košile ztmavla potem a jeho kůň kráčel v žáru stále pomaleji. Konečně se dno kaňonu opět rozšířilo a stopy dobytka zřetelně vedly přes vysokou náhorní plošinu. Tady byl vzduch čistý a vedro o něco menší. Hopalong měl nastroženy oči i uši, protože věděl, že brzy se ocitne v blízkosti pochoduujícího stáda.

Vtom se před ním objevil konec světa plošina skončila, jako když utne, a pokračovala strmě dolů řadou kamenných říms, připomínajících obří schodiště, které nabízelo křivolaké stezky k loukám hluboko pod ní. Hopalong si otřel obličej a ustaraně si prohlížel skalnatý sestup. Kdyby tady nějaký člověk chytil kulku, kutálel by se nebo padal velmi dlouho. Přitom každý jednotlivý schod nyní představoval rostoucí nebezpečí. Tiše promluvil ke koni. Grošák vztyčil uši a vybral si vlastní cestu, která sledovala trasu dobytka a jezdců.

Najednou Hopalong zahlédl daleko pod sebou pohybující se černý bod. Okamžitě zastavil. Po chvilce si všiml, že za touto černou tečkou následují další. Stádo!

Bod jedoucí vpředu byl muž na koni, za ním šlo stádo obklopené ostatními jezdci. Hopalong zhodnotil situaci neviděl na ní nic, co by se mu líbilo. Všechny stezky z místa, na němž stál, vedly beznadějně nechráněným terénem, což nikdo nevěděl lip než Aragon se svými jezdci, kteří po nich právě projeli. Když je Vila nedohnal, mohli si domyslet, že se mu něco přihodilo. Pokud stádo doprovázejí někteří z honáků Jacka Bolta, tak ti o Hopalongovi vědí a určitě to Aragonovi řekli.

Kdyby se nyní pustil po strmé trase dolů, říkal by si tím o malér. Většina stezek vedla po holých skalách a jediný možný úkryt představovaly občasné balvany, za nimiž však současně mohl číhat některý z jezdců, které pronásledoval. Hopalong se lítostivě otočil zpět ke shluku skalisek u úpatí první římsy.

Seskočil z koně a stáhl z něho sedlo. Pak vzal hrst suché trávy a začal mu utírat srst. Grošák klidně stál a vděčně přijímal jeho péči.

„Ten tvůj pán,“ poznamenal Hopalong, „věděl, jak se starat o koně. Poznám to z toho, jak se chováš, starouši. Takhle klidně stojí jenom kůň, o kterýho vzorně pečovali.“

Vypláchl grošákovi hubu vodou z polní láhve a teprve pak se napil sám. Nalil trochu vody do klobouku a dal napít i koni. Potom se usadil ve stínu balvanu a čekal. Vytáhl dalekohled a dlouhou chvíli zaplnil pozorováním krajiny před sebou.

Sestup z této hory potmě by nebyla zrovna zábava. Kromě toho by na římsách ztratil stopu dobytka. Částečně by sice pomohl dobytčí trus, ale na skalnatém povrchu by v žádném případě nenašel žádné otisky kopyt.

Pomalu se přiblížilo odpoledne a slunce svítilo Hopalongovi přímo do obličeje. Pak se na východní straně hor začaly shromažďovat stíny. Kaňony zaplavovala tma, v pozdním odpoledni tak překvapující a tajemná, až se dostavil klid modrého soumraku. Večerní vzduch voněl šalvěji a nejasnou vzpomínkou na dobytek, který tudy prošel. Grošák našel cestu na další dlouhou římsu a zvolna na ni sestupoval. Tam musel Hopalong chvíli pátrat, a než našel pokračování stezky tenkou klikatou pěšinu mezi balvany a pak napříč po obnaženém, ničím nekrytém svahu, byla už úplná tma.

Vyšel měsíc a jeho svit změnil celou krajinu v přízračně nazeleňalém světle se objevily obnažené štíty a obrovská skaliska. Tyčily se mrtvolně tiché a osamělé, zatímco se kůň proplétal mezi nimi, dokud konečně neucítil příjemně svěží vůni zelené trávy a vlhkost zarostlé půdy. Náhle jeho chřípí rozpoznalo ještě něco jiného. Kůň se zastavil a s nataženou šíjí věřil. Hopalongovi ten podivný pach nic nepřipomínal, pouze ho mírně znepokojoval. Asi po minutě vyběhl koně k další chůzi. Kopyto zavadilo o kámen. Kutálel se po strmé

stezce před nimi a na konci jeho pádu se ozvalo šplouchnutí. Ve stejném okamžiku se kůň zarazil, vystrašen něčím před sebou.

Když Hopalong seskočil ze sedla, skála pod jeho nohama dutě zaduněla. Zaváhal a rozhlížel se. A vtom na to přišel! Ve vzduchu byla cítit pára.

Pára!?

Zvedl kámen a hodil ho dolů ze svahu. Dopadl s hlasitým žbluňknutím. Hopalong udělal krok dopředu. Opět uslyšel dutý zvuk. Ve stejném okamžiku něco zapraskalo a skála mu začala uhýbat pod nohama!

Vyskočil a divoce se škrábal po rozpadajícím se skalisku, až se mu podařilo chytit se třmenu rychle se otáčejícího koně. Jakmile Hopalong ucítil pevnou zem, zůstal stát. Obličej se mu pokryl potem. Málem spadl do horkého pramene! Sourdough mu vyprávěl o vřídlech v tomto kraji i o tom, že v některých místech jsou prameny skryty pod povrchem velkých částí území. Kdysi prý nějaký těžký vůz prolomil krustu nad těmito vřídly a pionýři si vařili v horké vodě vejce a ryby.

„Utáboříme se rovnou tady,“ řekl tiše grošákovi. „Nemá smysl riskovat.“

S prvním rozbřeskem byl Hopalong vzhůru, ale nad tím, co uviděl, mu oči vzplály hněvem. Krusta byla pečlivě proseknuta přesně přes trasu stezky, takže jezdec se jí mohl jen stěží vyhnout. Vešel by rovnou do horkého pramene! Byla to smrtelná past, již unikl jen díky šplouchnutí uvolněného kamene a výbornému instinktu svého koně. Ale bylo to varování, jaké mohl od mužů, které pronásledoval, očekávat. Nezaváhají použít cokoliv, aby ho zastavili. Kdyby v noci udělal ještě jeden krok nebo měl méně štěstí při úniku z rozpadající se skály, byl by teď strašlivě popálený, nebo dokonce uvařený zažíva.

Mezitím Jack Bolt na ranči 8 čtvercové H neklidně přecházel po verandě. Zpráva, že Hopalong Cassidy je, stejně jako Connors, někde nablízku, ho znepokojovala. Všechno šlo příliš dobře, než aby to vydrželo.

A když se teď v kraji objevili muži tohoto typu, zdá se, že je čas s tím skoncovat. Zbývá pouze dokončit naplánovanou čistku a potom tiše vyčkávat.

Mluvil s Gratem a vyslechl si prohlášení Sima Aragona, že se o Cassidyho postará. Jenže Bolt byl příliš mazaný, aby vkládal všechna vejce do jednoho košíku, zejména když osud vajíček závisel na přechytračení a zabití tak zkušeného a rychlého střelce, jako je Hopalong Cassidy. Navíc po Cassidym nebylo ani stopy, což Bolta trápilo ještě víc. A ani po Connorsovi. Ale byla tu velká šance, že Connors je mrtev. Jenže mrtvý Connors může být ještě větším nebezpečím než živý, protože jeho smrt by sem mohla přitáhnout celou bývalou partu z ranče Příčná 20.

Něco se musí udělat, a ať je to cokoliv, musí se to provést velmi rychle. Právě v tu chvíli vjížděl do dvora Abel Garson. Garson byl naprosto nedůležitý člověk, přísluhovač a flákač, muž, jenž sice neustále nasával, ale nikdy nebyl opilý. Živil se tím, že věděl určité věci a říkal je správným lidem. Občas ukradl pár kusů dobytka a tak se jedním či druhým způsobem držel při životě. Právě seskočil z koně a nahrbeně se vlekl k Boltovi.

Bolt se zastavil a chvíli uvažoval. „Co chceš?“ vyprskl a upřel na Garsona pronikavý pohled.

Muž si vytáhl cigaretu z úst. „Jedu zrovna z Tascotalu. Šírej se tam jistý řeči, Jacku. Lidi včera viděli Sima Aragona s některejma z vašich hochů. Hlavně ten Joe Gamble z 3TL. Nějak se začal poptávat.“

Bolt zlostně zaklel. „Povídal jsem tomu bláznovi Gratovi, aby nepouštěl Bonese do města se Simem! Kde je ten Gamble teď?“

Garson pokrčil rameny. „Vyklouz z města. Vypytał se taky na Reda Connorse a vyzvídal u různéjch lidí, jestli se jim netratí nějakej dobytek.“

„Tak toho jsem se bál.“ Bolt sáhl do kapsy a vytáhl deset dolarů. „Dej si za to do trumpety, Ábele. A když něco uslyšíš, dej mi vědět.“

Garson pokývl. „Večer byly nějaký trable v Agate. Pete Aragon a některý jeho hoši se dostali do sporu s jedním bělovlasým chlápkem, kterej nosí dva stříbrem vykládaný kolty. Donutil je ucouvnout. Vila přijel dneska ráno k doktorovi s obvazem na ruce. Tim si trochu

popovídal s Podem. Stejně bělovlasej džentlas vyhnal Poda z 3TL. Pod se vytahuje, že ho zabije. Tvrdí, že je to Hopalong Cassidy, odněkud zdola z Texasu.“

„Taky že je.“ Jack Bolt byl prvním člověkem, kterému to Pod vyprávěl. V Boltovi narůstal vztek. Aragon v Agate! Kdy se ti chlapi naučí pracovat bezpečně a chytře? Nikdy neměli opustit stádo. Teď je Vila zraněný a Pod přísahá pomstu. A právě tato skutečnost upoutala Boltovu pozornost. Kdyby se teď podařilo Hopalonga zabít, bylo by snadné hodit vinu na Poda, který je naštvaný kvůli vyhazovu z práce. Jenže i kdyby se tohle podařilo, plán se začíná komplikovat. Nevyšlo příliš mnoho věcí a všechno to začalo příjezdem Reda Connorse.

„Vrat' se do města,“ řekl Bolt nahlas, „a šir' všude kolem, co jsi slyšel o hádce Poda s Cassidym. A měj našpicované uši. Chci vědět o všem, co parta z 3TL dělá.“

Možná přišla chvíle, aby odtud vypadli. Sice to takhle nechtěl, ale asi je nejvyšší čas. Zabít Cassidyho, Connorse a Gambleho pokud možno někde mimo město. Vyčistit kraj od zbývajících dobytka a pak v ústraní vyčkávat a sledovat, co se bude dít.

Red Connors se vysoko na Copper Mountainu cítil už mnohem lépe. Dostatek jídla a pití, čistý vysokohorský vzduch a odpočinek dělaly zázraky. Jeho rána se rychle hojila a nedostatek činnosti v něm vyvolával neklid. Hopalong má někde tam dole plné ruce práce a může ho potřebovat. Red měl sice pořád dost zásob jídla a jeho kůň byl ve výborném stavu, ale pociťoval netrpělivost. Navíc po něm příliš často stříleli, aniž by měl šanci jim tuto zdvořilost vrátit.

„Ten Hoppy!“ bručel napůl nahlas. „Krade si všechnu legraci jenom pro sebe!“

Když se Red posadil v ústí jeskyně s dalekohledem v ruce, mohl si mezerami v zeleném pásu stromů kolem jeskyně prohlížet terén hluboko pod horou. Právě se díval do krajiny, když na cestě zpozoroval jezdce. Muž se pohyboval pomalu a pozorně se rozhlížel. Byl to Joe Gamble, daleko od ranče, na němž pracoval, a právě se pokoušel najít nějaké stopy po Connorsovi nebo po ukradeném dobytku. Jenže vzdálenost mezi ním a Redem byla ještě příliš velká, než aby Red viděl na Gambleho koni cejch otisky.

Ještě chvíli jezdce pozoroval a pak usoudil, že bezpochyby ztratil jakoukoliv stopu. „Tak to je mi pěkná patálie,“ zamumlal Red ke svému koni. „Ten hombre mě asi nenajde, a jestli ne, moh bych promeškat něco, z čeho by mohla bejt pěkná pranice. Asi bude lepší, když mu v tom pomůžu.“

Osedlal koně a pak se s puškou v ruce vyhoupl do sedla. Jakmile se ocitl pod stromy, pokračoval lesem, dokud nedorazil k cestě, po níž jezdec před chvílkou projel. Red chtěl zrovna slézt z koně a prohlédnout si stopu, když vtom uviděl vracejícího se Gambleho. Okamžitě poznal jak jezdce, tak cejch. Vyjel z křoví a zvedl ruku k pozdravu.

„Red Connors!“ usmál se Gamble. „No jasně! Zrovna vás hledám.“

„Co se tam dole děje? Je tu někde Hoppy?“

„Tak ten je někde pryč a určitě dost zaměstnanej. Počítám, že narazil na horkou stopu a teď jde po ní.“

Joe vytáhl z kapsy pytlík s tabákem, a zatímco pokuřovali, vyprávěl Redovi Connorsovi všechno, co o současné situaci věděl, včetně řečí o sporu v Agate a příjezdu Vily s jednou rukou hluboko škrábnutou kulkou a ustřeleným kusem palce na druhé ruce.

„Tak to vypadá na Hoppyho. Nerad někoho zabije, když není donucenej. I když podle toho, co jsem se o tom Vilovi doslech, bych byl docela rád, kdyby byl Hoppy tuhle práci dokončil.“

Gamble souhlasil. „Je to špatnej chlap. Není v něm kouska dobrýho, táhne se za ním jenom spousta podlostí a malérů. Nechtěj s ním nic mít ani desperáti.“

Connors nahlas zvažoval danou situaci. „Takže dobytek, kterej jsem sledoval, mířil na východ, ale to neznamená, že všechny kusy. Fakt je, že mě mátl, když jsem neviděl žádný starý stopy. To stádo, za kterým jsem se držel v závěsu, jako by tu trasu teprve značkova-
lo.“

„Je to možný,“ přikývl Gamble. „Není snadný dostat dobytek z kraje zrovna východním směrem. Aspoň ne jako regulérní záležitost. A to ví jak Jack Bolt, tak Aragoni. Západním směrem jedete celý dny, a nezahlídnete človíčka ani krávu. Jsou tam jenom divoký koně, spousta antilop a kojotů a jinak nic moc. Kdyby chtěli hnát stáda na

západ, možná by našli odbyť v Oregonu. Usídlilo se tam spoustu lidí, ale většina takovejch, co chovaj krávy na mlíko. Člověk se stádem hovězího by tam zatraceně dobře uspěl.“

„To určitě,“ přisvědčil Red zamyšleně, načež vyslovil docela chytrou domněnku. „A co když si někdo pořídil vlastní pozemky někde v Oregonu nebo Kalifornii? Proč ne? Kdyby nikdy nic neprodal, za pár let by měl slušně velký stádo s vlastním cejchem a nemusel by se o nic starat.“

Často jsem si říkal, že zloději dobytka musej být dost velcí tupci, když je to nikdy nenapadlo. Neprodávat žádněj ukradenej dobytek, jenom býčky. Držet si chovný kusy a vybudovat stádo, který nemá žádný vypálený značky.“

„To by šlo,“ přikývl Gamble. „Jenže víte, jací jsou zloději dobytka. Ti se nepokoušej zbohatnout, chtěj jenom rychle získat kupu peněz na nějakou pořádnou trachtaci nebo na pár měsíců lenošení. Přesně takoví jsou Aragoni. To Jack Bolt je chytřejší. Ten hombre je fíkanej, a pokud něco o těchto věcech neví, tak to ještě nikdo nenaspsal. Tak to aspoň vidím já.“

Nikdo ho ještě za zloděje neoznačil. To je jeden z důvodů, proč o něm tvrdím, že je chytřej. Ale když jsem zahlídl Bonese se Simem Aragonem, přinutilo mě to přemýšlet. A jejich reakce na fakt, že do kraje přijel Cassidy, mě taky udivila. Teprve potom jsem si začal dávat dvě a dvě dohromady a všechno do sebe zapadalo. Nic velkého, chápete, ale spousta maličkostí. Gratovo nedávný střílení, jezdci z 8 čtvercový H vidění na podivnejch místech hromada drobností, který dávaj smysl až tenkrát, když považujete Bolta a jeho honáky za zloděje dobytka.“

Red Connors myslel na svůj vlastní závazek, zatímco sledoval směr Gambleova vyprávění. „Hoppy by se nepustil za žádným falešným preludem,“ pronesl zadumaně. „Jestli se někam vydal, tak proto, že si přečet nějaký jasný znamení. Ten hombre se nedopouští mnoha chyb, to mi věřte.“

„Jste schopnej jízdy?“ zeptal se opatrně Gamble.

„Schopnej?“ naježil se Red. „Jasně že jsem schopnej! Sedím tu celý dny a v kuse se užívám.“

„Tak jedeme na západ. Ta banda, kterou Cassidy sleduje, je řádně ostřílená. Hopalong může potřebovat pomoc.“

„Budou to oni, kdo bude potřebovat pomoc!“ prohlásil Red důrazně. „Ale neexistuje důvod, proč bychom nemohli jet. Přece ho nenecháme, aby si užil všecku radost sám. Mám pořádný důvod, abych si to vyřídil s tou bandou osobně. Hnali mě přes tyhle hory jenom proto, že jsem neměl žádný střelivo. Ten Pod Griffín to musel bejt on, kdo mě obral o všechny náboje.“

Red Connors sjížděl z kopce po boku Gambleho. V nitru mu narůstala nekřesťanská radost. Jen ať si to ti chlapi zkusí! Se svojí milovanou vinčestrovkou a dostatkem munice je rychle vyžene z jejich děr! Tenhle Gamble vypadá jako slušnej chlap. Společně porazí každýho, s kým se střetnou, ať půjde o bandu zlodějů nebo Modoky na válečné stezce.

Hopalong byl v Agate, takže to je místo, kde najdou jeho stopu. Kopyta jejich koní tvrdě duněla na cestě a pak o něco tlumeněji, když projížděli pásem písku. Jeli rychle a bez přestávky směrem na Tasco-tal.

„Hádám bude lepší se městu vyhnout?“ poznamenal Gamble.

„Tak na to zapomeňte!“ vyštěkl Connors svou odpověď. „Ta banda vyhledává trable! Pojedeme rovnou do města, dáme si drink a trochu se tam projdeme. Jestli někdo touží po akci, tak jen ať s ní začne!“

Gamble se zachechtal. „Musíte bejt pořádně naštvanej, Rede. Hádám, že to bylo moc těžký, když vás ti hombres honili.“

„To si pište,“ prohlásil Connors, „a taky za to někdo zaplatí.“

KAPITOLA 9

Redova navštívenka

O několik hodin později vjeli do Tascotalu. Jejich koně už byli unaveni a kráčeli jen pomalu. Red Connors prolétl tvrdým pohledem celou ulici, a než seskočil ze sedla u uvazovacího zábradlí poblíž banky, všiml si cejchů všech přítomných koní.

„Nevídím tu nikoho z Boltovýho ranče,“ ozval se Gamble, „ani žádnýho koně od Aragonů, i když ti můžou jezdit na čemkoliv.“

Ze salonu vyšel nějaký muž. Opřel se o sloupek a upřeně si je prohlížel. Abel Garson hořel zvědavostí. Red Connors a Joe Gamble jsou spolu a vypadá to na malér! To by byla zprávička pro Bolta! Navíc taková, že za ni, bez ohledu na to, jak se mu bude líbit, určité zaplatí. Garson lelkoval na ulici, pokuřoval a díval se.

„Najíme se,“ prohlásil nakonec Connors, „a potom vyrazíme za Hoppym. Hádám, že nejlepší bude, když zajedu do toho místa zvanýho Agate. Znáte cestu?“

Gamble přikývl a jeho oči zabloudily ke Garsonovi. Zamyšleně se zamračil. Nevěděl o tom chlapíkovi nic dobrého, ale ani vysloveně špatného. Abel Garson je, alespoň pokud mu bylo známo, víceméně neupotřebitelný. Jenže vycítil u toho muže nějaký dobře skrývaný zájem a v duchu se zavázal, že bude mít otevřené oči. Když pak jedli, Gamble se čas od času podíval z okna. Garson se ani nehnul. Přesto o několik minut později byl tento povaleč pryč. Stále nebyl důvod, proč se vzrušovat. Pokud Gamble věděl, ten chlapík neměl žádnou spojitost ani s Boltem, ani s Aragony.

Při výjezdu z města směrem na Agate si Gamble všiml čerstvých stop. Zanedlouho by měli dorazit k odbočce na ranč 8 čtvercové H. Jestli byl Garson poslem zpráv pro Bolta, tak brzy uhne z cesty. Gamble seskočil z koně a prohlížel si stopy, které byly v šikmo dopadajícím světle pozdního odpoledne jasně patrné.

„Docela čerstvý,“ oznámil. „Těsně potom, co přestalo foukat, takže asi před hodinou. V tomhle jemném písku by už byly zasypány, kdyby šlo o starší otisky.“

„Viděl jste někoho odjíždět?“ zeptal se Connors.

„Ne, ale potuloval se tam okolo jeden mizernej pobuda jménem Garson. Zmizel těsně předtím, než jsme vyšli z lokálu.“

Red Connors se zahleděl do krajiny před nimi. „Znáte jinou cestu do Agate?“

„Jasně, aleje o trochu delší.“

„Tak ji využijeme a pojedeme s očima na stopkách.“ Mlčky pokračovali v jízdě, jen Red nad něčím hloubal. Náhle otočil hlavu. „Jak jsme daleko od 8 čtvercový W.“

„Tři až čtyři míle. Vede tam koňská stezka nedaleko od toho vršku před náma.“ Gamble se na Reda zvědavě podíval. „Co máte na mysli?“

Red se usmál. „No, hádám, že bychom mohli cestou rozdat nějaký svý vizitky. Něco jako zalehnout a zjistit, kolik si můžeme užít legrace s našima puškama. Zdá se, že si ta banda žije příliš klidně. Tak jim dopřejme trochu vzrůša.“

Gamble se zachechtal. „Tak jdem nato!“

Gamble sledoval málo používanou koňskou stezku a dovedl je do postavení mezi obrovskými balvany na kopci, který se tyčil nad rančem. Red seskočil z koně, v očích jasný třpyt.

„Joe,“ řekl neochvějným hlasem, „tahle práce se mi moc zamlouvá!“ Zalehl na zem mezi dva balvany a zvedl vinčestrovku. U uzavovacího zábradlí stál jeden kůň. I na tuto vzdálenost mohli na jeho srsti vidět velké skvrny potu. Ten kůň sem dorazil stěží před pěti minutami.

Red pečlivě zamířil na zábradlí a vystřelil. Zazněl ostrý třesk pušky a téměř ve stejném okamžiku kůň uskočil prudce dozadu. Zvíře vyděšené kulkou, která narazila do zábradlí, se vzepjalo, zlomilo zábradlí a s vysoko vztyčenou hlavou pádilo pryč.

Ze dveří domu vyběhl nějaký muž a rozběhl se za koněm. Red okamžitě poslal kulku do země vedle něho. Muž vystrašeně zaječel a otočil se tak rychle, že ztratil rovnováhu a natáhl se jak široký tak dlouhý na zem. Red zamířil na budovu a rozbil sklo v okně. Joe

Gamble se k němu přidal. Vypálil dvě rány do dveří, načež se zaměřil na okna noclehárny honáků.

Red zacítil na provaz na vytahování vody ze studny a na třetí pokus ho uštěřil těsně u rumpálu. Okov spadl do studny, z níž ho bude muset vlastník ranče napřed vylovit, jestli bude chtít čerpat vodu. Gamble poslal dvě rány do koryta v ohradě. Otvory po kulkách okamžitě začala tryskat voda. Gamble znovu vystřelil na noclehárnu a potom společně s Redem chvíli pálili do dveří hlavní budovy, z nichž předtím vyběhl majitel uprchlého koně. Pak se rozletělo sklo v dalším okně a nakonec proděravěli starý komín a doplnili ho o další ventilační průduchy.

Z rozbitého okna jim odpověděl výstřel a oba muži se jako na povel zaměřili na toto místo. Hlaveň pušky okamžitě zmizela.

Red se se širokým úsměvem na tváři stáhl zpátky. „Pokračujeme do Agate, Joe,“ oznámil. „Tihle chlapíci teď nebudou moc šťastní, to mi věřte!“

Jack Bolt na ranči 8 čtvercové H vstal z podlahy s tváří zrudlou vztekem. Rozzlobeně zíral na rozbitá okna. Jedna z kulek si našla vědro s vodou, která se rozlila po podlaze. Jeho hrnek na kávu mu rozstříleli téměř v ruce. Obraz na zdi popraskal, dveře byly proděravělé střelami a Grat, který s ním těsně předtím rozmlouval, měl na tváři škrábanec od letící střepiny.

Dírami ve dveřích viděli Bonese, který opatrně vykukoval z noclehárny a hodnotil situaci. „Možná už jsou pryč,“ poznamenal Grat. „Myslím, že jsem před minutkou slyšel koně.“

„Vystříleli nám všechna okna!“ zařval Bones. „Kdo to byl?“

Jack Bolt vyšel z domu a zlostně hleděl k horskému hřebenu, z něhož střelba přišla. „Jak to mám vědět?“ opáčil rozzlobeně. „Bylo jich víc než jeden.“

„Pustit se do boje s touhle partou nebude žádná legrace,“ ozval se náhle Bones. „Ti hombres maj zatraceně přesnou mušku!“

„Cassidy to bejt nemoh,“ poznamenal Grat. „Minulej večer byl v Agate.“

Abel Garson strčil hlavu do dveří a ustaraně se ohlížel ke kopci. „Byli to Red Connors a Joe Gamble,“ prohlásil. „Právě proto jsem přišel, abych vám o nich pověděl.“

„Tak proč jsi to neudělal?“ osopil se Bolt na povaleče. V očích mu přitom jiskřil smrtící vztek. „Jak to, že jsi nic neřek?“

„No,“ Garson si otřel dlaně o kožehé chrániče kalhot, „nic jsem nejed, a když jsem zmerčil připravenej oběd, tak jsem se pustil do jídla. Začali střílet zrovna tehdy, když jsem vám to chtěl sdělit.“

„Jsi si jistej, že to byl Connors, koho jsi viděl ve městě?“ zeptal se Grat.

„Poznal bych ho všude,“ odpověděl okamžitě Garson, „a byl s ním Joe Gamble.“

„Mám dojem, že jsi mi tvrdil, že Connors je mrtvej?“ ozval se Bolt a vztekle zíral na Grata.

„Myslel jsem, že je,“ potvrdil mrzutě Grat. „Naposled ho někdo viděl, když vyjížděl na horskej hřeben. Poslali jsme za ním mezi stromy řádnou spršku olova, a když jsme chytili jeho poníka, měl na srsti krev.“

„Jsi idiot! Neposlal jsem tě tam proto, abys měl dostatek tělesného pohybu. A když jsem žádal hlášení, chtěl jsem slyšet, co víš, a ne to, co si myslíš!“

Jack Bolt stál bez hnutí a probíral situaci. Nenašel nic, co by ho potěšilo. Žil si tu tak bezpečně, a najednou po něm někdo střílí. Jeho ostří hoši se chovají jako pitomci, jeho okna jsou rozstřílená, celý ranč je rozstřílený a nepřítel unikl bez odvety. Navíc se zdá, že nikdo z jeho hochů nedychtí po tom, aby střelce pronásledoval. Nerozběhli se ke koním, všichni se mlčky klaní přesné mušce mužů, kteří ostřelovali jeho ranč. A on sám, připomněl si, ještě před chvilkou objímal zaprášenou podlahu, zatímco místností létalo olovo.

Teď byli oba střelci pryč, pravděpodobně na cestě do Agate a za Hopalongem Cassidym. Jestli se honáci u stáda o Hopalonga nepostarají a těmto třem mužům se podaří spojit síly, zloději dobytka se ocitnou v pořádném maléru. Ale ti chlapi nemají ani ve třech nejmenší šanci, aby se jim podařilo ukradené stádo vystopovat. Sám se o to několikrát pokoušel, a i když věděl, kterým směrem stádo ženou, ani jednou neuspěl.

Bolt zvažoval možnosti. Budou se držet plánu na krádež velkého stáda. Mnohem většího, než je to, které je právě na cestě. Kromě to-

ho, jestli se Hopalong, Red a Joe pustili za Aragonovými muži a stádem, nesmí se jim dovolit, aby se ještě někdy vrátili.

„Bonesi,“ ozval se konečně Bolt, „nasedni na koně a jed' do města. Vyhledej Sima Aragona a řekni mu, že Red a Gamble vyrazili na západ za Hopalongem. Taky mu pověz, že nikdo z těch třech se nesmí vrátit. Dostaňte je jakým způsobem chcete, ale rozhodně je vyřid'te! Žádám jenom to, aby se to provedlo na západ od pouště, aby se to nikdy nikdo nedozvěděl. Rozuměls?“

Bones přikývl: „Jo, rozuměl.“ Zavraždit tři chlapy, pomyslel si, ještě když odpovídal Boltovi. Navíc dobré chlapy. Bones měl málo představivosti a ještě méně etického cítění, ale držel se určité vlastní zásady, a ta byla proti střelení protivníka do zad. Také vyžadovala, aby každý muž bojoval svou vlastní bitvu. Přitom Bolt nedával najevo, že by se hodlal na své bitvě nějak podílet. „Dobrá,“ souhlasil, „tak já jedu.“

„Jedu s tebou,“ přidal se rychle Garson. Byl vyděšen od chvíle, kdy začala střelba, a představa, že se bude vracet do Tascotalu sám, ho děsila ještě víc. Kromě toho cesta s Bonesem byla mnohem příjemnější než s ostatními. Tlustý muž byl klid'as a nehnal se do něj'ákých malérů.

Bones se vydal k ohradě a Bolt se díval za Garsonem. Neměl toho chlapíka rád, i když ho využíval jako zvěda. Na Garsonovi nebylo nic stálého, nic, na co by mohl vsadit. Nedalo se mu věřit a Jack Bolt mu ani nikdy nedůvěřoval. Ve skutečnosti věřil pouze sám sobě.

Pozoroval oba jezdce, jak míří v soumraku k městu, a potom vešel do domu. Zvedl se vítr a rozbitými okny vnikal dovnitř prach. Jako ve strašidelném domě. Polekán touto myšlenkou, rychle se rozhlédl kolem sebe. Není přece nějak přehnaně pověřčivý, říkal si v duchu, ale podobné myšlenky ho přece jenom dokázaly rozrušit. Zachmuřeně hleděl na okna. Bude si muset zaopatřit ve městě nová, což vyvolá otázky. Dojde i na zvědavé poznámky lidí, s nimiž bude jednat. Nepotrvá dlouho a tato historka se roznese po celém kraji. Určitě se objeví i podezřelé spekulace o důvodu, který Reda a Joeho k něčemu takovému vedl.

Bolta nejvíc zneklidňoval Joe Gamble.

Red Connors a Hopalong Cassidy byli v tomto kraji cizinci a oba měli pověst pistolníků. Když dojde k zabití takových mužů, je to jen malé překvapení a nevynoří se mnoho otázek. Ale Joe Gamble je poctivý, solidní kovboj s dobrou pověstí těžce pracující muž, známý svojí čestností a nechutí k alkoholu.

Jenže nic jiného se nedalo dělat. Ti tři muži musí být zabiti, a čím dřív, tím líp. Bolt přecházel neklidně po místnosti, až to konečně vzdal. Pohled na rozmlácená okna působil jako varování. Nyní je v ohrožení on sám. Dost odvázně si dovolil nechat minulost hluboko za sebou a několik let ujišťoval sám sebe, jak je chytrý. Ať za něho střílejí jiní, ne on sám.

„Šéfe?“ Byl to Grat. „Ta banda nás řádně doběhla. Odstřelili lano u studny a okov uvíz uvnitř.“

„No tak ho vytáhněte!“ odpověděl netrpělivě Bolt. „Blázna, který dá udělat tak úzkou díru do studny, by měli zastřelit! Nemůžete ho vytáhnout zaháčením za rukojet’?“

„Zkoušeli jsme to. Kromtoho nemáme žádnou vodu. Vytéklo i koryto v ohradě.“

Jack Bolt vyšel na dvůr. Už se dost připozdilo. Zadíval se na cestu vedoucí k městu a kousal se do spodního rtu. Možná by měl zajet na návštěvu ke Gibsonům. Zjistit zejména to, co vůbec vědí. Pod dostal vyhazov, ale to způsobil Hopalong. A není řečeno, že jim tento pistolník řekl o Boltově spojení s krádežemi dobytka pokud o tom vůbec něco věděl.

Sue Gibsonová Bolt se zakabonil. Je to hezké děvče a nejednou spolu tancovali. Možná by tohle byla snazší cesta, jak dostat ranč a dobytek zejména, když je její otec upoutaný na postel. V každém případě tam může zajet, tvářit se upřímně a zjistit, co z toho pojde. Naučil se, že upřímnost je odzbrojující, možná získá Sue na svoji stranu. Stálo to za zkoušku, zatímco bude čekat, až Sim Aragon vyřídí Cassidyho.

Naskočil na koně a odjížděl. Grat se za ním zlostně díval. Míšec se Slimem se trápili nad studnou. „Dělejte, vy dva!“ zavrčel Grat. „Šéf si odjel a nechal to na nás. Houby mu záleží na tom, jestli budem mít co pít!“

Chlapi se na něho překvapeně podívali, což ho naštvalo ještě víc. Přešel přes dvůr a osedlal si koně. Pak se ale zarazil. Kam má jít?

K potoku. Nebylo to moc daleko a může tam nabrat aspoň jeden kbelík vody a naplnit všechny jejich polní láhve. Znovu zaváhal. „Jak to vypadá, Slime?“

„Nadobro se to zapřelo. Hádám, že budem muset okov rozbít.“

„Nechte to na ráno. Zapřáhněte pár koní do vozu a naložte nějaký sudy. Zajedem pro vodu k potoku. Ten zatracenej Connors! Byl to on, já to vím! Nikdo jinej by na tu dálku lano neprostřelil.“

Slim si otřel pot z obličeje. „Počítám, že ne. On sám párkrát minul. Jedna kulka je ve sloupku a na rumpále je uštípnutý kousek dřeva. Ten Connors je v zacházení s puškou machr.“

„Naložte ty sudy. Jedu se trochu porozhlédnout. Přijedte k potoku.“

Střelba a hvízdání olova nad jeho hlavou s ním něco udělaly. Zhruba čtyři roky života bez použití zbraně a zabíjení změnily jeho myšlení. Když se tiskl k podlaze a poslouchal kulky prorážející zdi jeho domu, věděl, že každá z nich může znamenat smrt. A to v něm probudilo něco, co až dosud dřímalo kdesi na dně jeho mysli a žaludku. Nelíbilo se mu, že po něm střílejí. Když byl mladší, tak byl bezstarostný. Věřil, že kulku, která by ho zabila, ještě neodlili. Smrt mu připadala na hony vzdálená.

Jenže teď byl starší a pochopil, že smrt si nevybírá. Musí být lehčí způsob. Má přece mozek, tak je čas, aby ho použil.

Když konečně dojížděl na dohled budov 3TL, měsíc už stoupal na oblohu.

Jack Bolt jel po klikaté cestě k rozlehlému ranči 3TL. Čím déle jel, tím víc se zamýšlel, jestli je to ten nejlepší nápad. Sám sobě neváhal přiznat pravdu.

KAPITOLA 10

Boj v pustině

Hopalong Cassidy objel horké prameny a vedl grošáka zpět do hor. Přitom obezřetně zkoumal krajinu, k níž se blížil. Nastražená past na něj mohla čekat kdekoliv, takže si dával velký pozor. Kůň pod ním byl jeden z nejlepších, na jakých kdy jel, jenže byli na cestě už několik dní a Hopalong zjistil, že by raději jel na svém oblíbeném koni, na bílém valachovi Topperovi.

Ranní slunce jasně zářilo, ale ještě nebylo příliš horko. Stopy dobytka byly nyní zřetelnější a bylo jasné, že Pete a jeho muži se už připojili ke hnanému stádu. Dobytek tu a tam zašlapal stopy jejich koní, které si Hopalong dobře pamatoval z počátku svého stopování.

Nyní se stádo ocitlo v High Rocku s příkrými srázy, tyčícími se čtyři sta až pět set stop nad dno kaňonu, který byl většinou úzký a rozšiřoval se jen v několika místech. Příležitostně se objevilo jezírko s vodou. Hopalong dvakrát dovolil grošákovi, aby se trochu napásl a napil, zatímco sám pátral pěšky a díval se, jestli ho nečeká nějaká past. Místa byly zřetelně patrné staré koleje krytých vozů, některé hodně hluboké,

vy mleté dešti. V jednom z širších míst, které bylo porostlé vysokou trávou, náhle zjistil, že stopy stáda načisto zmizely.

Překvapeně chodil ve stále větších kruzích. Občas narazil na stopu jednoho, v několika případech dvou až tří kusů dobytka, ale stádo jako by se ztratilo ve vysoké trávě, která rostla až do výše sedla, v němž seděl. Vtom uslyšel kdesi nedaleko zabučení telete!

Po chvilce hledání našel nejdříve býčka s cejchem 8 čtvercové H. Pokud byla značka vypálena přes nějakou jinou, pak to byla skvělá práce. Za další chvíli objevil telátko, stálo spolu s matkou u houštiny, vyrůstající ze stěny kaňonu. Cejch dospělé krávy byl vypálen

teprve nedávno, ale tak pečlivě, že bez zabítí a stažení zvířete nebylo možné určit, jestli se pod touto značkou nachází nějaká jiná. Pokračoval dál, a i když našel ještě několik dalších kusů roztroušeného dobytka, stopy hlavního stáda neobjevil.

Pečlivě zkoumal stěny kaňonu, ale nevedla jimi žádná cesta ven. V kaňonu Yellow Rock zůstaly otisky pouze jednoho býčka. Hopalong se zachmuřil a vrátil se zpátky k prameni ve skalní rozsedlině. Většinu odpoledne strávil hledáním stop, ale nyní už se začínalo stmívat. Nasbíral pod křovinami trochu suchého dříví, rozdělal oheň a připravil si večeři. Během jídla přemýšlel o celé situaci a o tom, co se vlastně stalo.

Přes pečlivé pátrání se mu nepodařilo určit žádné místo, v němž stopy stáda začaly mizet. Jako by se jednotlivé kusy dobytka postupně oddělovaly, až zůstalo jen několik zvířat, pohybujících se jednotlivě v horní části High Rocku.

Ranní světlo přistihlo Hopalonga opět na cestě. Přestal se starat o zmenšování stáda a chybějící dobytek a zamířil k pramenům Coccyote Springs. Sledoval stopu jednoho jezdce, toho, který jel na koni s vybočujícími kopyty. V těchto pramenech byla voda, i když nedalekých Massacre Lakes zůstaly jen prázdné prolákliny. Takto daleko na sever žádné stopy stáda nebyly, ale Hopalong se po určité době utábořil na písku nedaleko pramenů. Ráno se vydá zpátky na jih.

Red Connors se rozhlížel skrze slábnoucí světlo. „Jste si jistě, že je to ono? Ty stopy vypadají na Hoppyho, to jo, ale určitě se tu kolem dost potuloval.“

„Je možný, že ztratil jejich stopu,“ poznamenal Gamble. „My ji ztratili celý míle zpátky. Před jistou dobou tady jeden z našich honáků objevil dobytčí trasu, ale potom mu zmizela, jako by se dobytek rozplynul v řídkém vzduchu.“

Oba jeli dál, když vtom se Gamble prudce zastavil. „Oheň před náma. Napravo.“

Otočili koně a zamířili k ohni, ale byli ještě tak třicet yardů od něho a neviděli, kdo ho udržuje, když zazněl chladný hlas: „Jed'te přímo k ohni a slezte tak, abych viděl vaše obličej!“

„Hoppy!“ zvolal Red. „Konečně jsme tě našli!“

„Zdravíčko, Rede. Seskočte z koní. Postavím na kafe. Co děláte tak daleko?“

„Jedeme za tebou, co sis myslel?“ usmál se Red. „Měli jsme obavy, že tě zloději dostanou.“

„Viděli jste Franka Gillespieho? Poslal jsem ho zpět na 3TL. Zůstali tam tak sami.“

„Ne, neviděli jsme ho, ale ani jsme se nestavovali na ranči. Zdrželi jsme se jenom pár minutek v Agate. Mluvili jsme tam s tou starou vykopávkou jménem Sourdough. Podle toho, co povídal, uved ses v tom městě jako řádně tvrdý chlapík, Hoppy.“

„Tak teď jsem ve větších trablech,“ odpověděl Hopalong a pustil se do vysvětlování. „... A jak to teď vypadá,“ končil své vyprávění, „ztratil jsem stopu stáda. Měl jsem v úmyslu pustit se na jih přes Long Valley a zkusit protnout jejich cestu na západ. Na sever určitě nešli a ani se neobrátili zpátky k východu pokud nehodlali přejít hranici do Idaha.“

Hopalong si zamyšleně prohlédl Connorse. „Jsi si jistej, že máš formu pro takovou jízdu? Ztratil jsi spousty krve.“

„Formu?“ odsekl Red Connors. „Dokážu tě předjet, i kdyby to byl tvůj nejlepší den, jakejs kdy měl, a s polovičním nasazením. Pokud jde o krev, tak té bych moh ztratit dvakrát tolik, a pořád bych byl schopnej dostat se do křížku se zlodějema, po kterejch jdeš.“

Cassidy se zasmál. „Slyšel jste to?“ zeptal se Gambleho. „Tenhle suverén je tak tvrdohlavej, že by nesbalil tábor ani před hořící prérií. Jak říkával Lanky, tělesně je dospělej, jenom hlava mu ještě nedorostla.“

„Ty máš co povídat,“ zavrčel Red. „Moh bych vyjmenovat pár případů, kdy jsi byl moc rád, že mě vidíš nablízku!“

„Tak na to můžeš vsadit život,“ souhlasil Hopalong.

Za svítání už byli všichni tři muži v sedlech. Hopalong jel vpředu. Jeho grošák nevypadal ani po tolika dnech tvrdé jízdy o nic hůř než na začátku. Jestli některý kůň miloval pohyb, tak to byl právě tento. Několik mil dál na západ se za říčkou Massacre Creek a vyschlými jezery stejného jména se tyčil Painted Point, orientační bod, který směle vyčníval k obloze a označoval vstup do údolí Long Valley.

„Zamíříme k Pointu,“ navrhl Hopalong, „potom se roztáhneme do vějíře a zjistíme, jestli nenajdeme stopy stáda, který by mířilo dál na sever. Jestli ne, pustíme se na jih a zkusíme to tam. Stádo muselo na beton mířit na západ nebo na sever, takže nutně musíme protnout jeho trasu.“

„Pořád mi nejde do hlavy,“ ozval se Red, Jak dostali stádo z High Rocku. Jako by se tam propadlo do země. Narazili jsme na stopy a dlouho šli po nich. Jasně že jsme to tam neprohlídli tak podrobně jako ty, ale viděli jsme, jak trasa najednou mizí.“

Slunce žhnulo a oni pokračovali k západu. „Vypadá to, že tenhle hombre míří stejným směrem,“ poznamenal Hopalong a ukázal na stopy. „Předtím doprovázel stádo.“

Ale tajemný jezdec po necelé míli zahnul na sever do rozlehlého území vyschlých jezer, které se táhlo až ke vzdálenému Yellow Peak. Hopalong zaváhal, ale potom zavrtěl hlavou. „Nechrne ho plavat. Pojedeme na jih, jak jsme plánovali.“

Hopalong byl stále ustaranější. Nelíbilo se mu, že jsou tak dlouho mimo ranč 3TL, když tam teď vládne takový chaos. Byl tam sice Frank Gillespie, ale to nestačilo. Jenže kdyby se nyní vraceli, znamenalo by to dlouhou jízdu zpátky. A jestli najdou stádo nebo alespoň jeho stopu po opuštění High Rocku, budou mít mnohem lepší pozici.

Objeli Point a ocitli se před širokou rozlohou údolí Long Valley. Z jejich místa to vypadalo, že mezi úbočími údolí je vzdálenost tak devět až deset mil tedy příliš mnoho na tři muže, aby to tam řádně prozkoumal?, a přitom udrželi kontakt mezi sebou. Jediný možný způsob byl projet údolím po jedné úhlopříčce a z opačného konce se vrátit po druhé, přičemž zkontrolují okolí všech vodních zdrojů a jakoukoliv stopu, na niž případně narazí.

O několik hodin později se Red Connors připojil k Hopalongovi na malém tabulovém vršku uprostřed údolí. „Gamble se už taky blíží,“ poznamenal. „Nenašli jsme vůbec nic.“

„Ani já neměl štěstí.“ Hopalong si promnul bradu. „Nejlepší bude jet rovnou k Pinto Springs. Je tam dost vody pro celý stádo. Zahlídl jsem nějaký dobytčí stopy, který mířily tím směrem. Hádám, že většinou zbloudilý kusy.“

„To je špatný,“ ozval se znepokojeně Gamble. „Prameny leží těsně u stolový hory, ale nejsou z tohohle směru vidět, dokud člověk není dost blízko. To se mi vůbec nelíbí.“

„Ano, chápu, jak to myslíte. Jestli mají nějakýho muže nahoře na vrcholu hory nebo na tý dlouhý náhorní planině z tyhle strany, může nás pozorovat nejmíň hodinu předem nebo i déle, jestli má dalekohled.“

Red zamžoural ke stolovým horám před nimi. Horký vzduch se vlnil a Red si otřel obličej. Potom si stáhl klobouk víc do očí, aby viděl zřetelněji. Dvě hory se zvedaly vysoko nad úroveň pláně. „Chlap s puškou v tamtěch místech by pro nás znamenal velký nebezpečí,“ připojil se se svými obavami. „Máš ještě nějakou vodu, Hoppy?“

„Nabíral jsem u posledního pramene. Mám v láhvi asi dvě třetiny.“

„Moje je skoro prázdná,“ prohlásil smutně Gamble. „Na mý trase tekla samá žiravina. A co vy, Rede?“

„Asi polovičku,“ odpověděl zachmuřeně Red. „Muž s puškou by nás nepustil, moh by nás držet od vody dost dlouhou dobu.“

„Tak to bude muset bojovat!“ odsekl Hopalong. „Jedem!“

Vyjeli doprovázeni menším oblakem prachu. Hopalong si byl stále jistější, že ať zloději odvedli zmizelé stádo kamkoliv, rozhodně to nebylo do tohoto údolí. V každém případě tu dobytek nezůstal. Trávy tu bylo málo a vody ještě méně. I když v deštivém roce tu mohly být, a asi i byly, dobré pastviny, v tuto dobu tomu však nic nenasvědčovalo. Pár kusů dobytka by zde mohlo přežívat, ale velké stádo určitě ne. Kdyby však zmizelé stádo přece jenom prošlo třeba někde na konci údolí, prameny Pinto představovaly nejpravděpodobnější místo, kde by ho zloději napojili.

Právě objížděli vyčnívající roh stolové hory, když vtom Red náhle zařval: „Pozor!“

Hopalong strhl koně doleva a přitom zahlédl záblesk slunce na hlavni. Pak mu něco přelétlo těsně kolem hlavy a v následujícím okamžiku uslyšel štěknutí pušky. Hnal se nejkratší cestou ke skalám. Věděl, že čím bude blíž ke stěně stolové hory, tím víc se musí střelec

na jejím vrcholu ze svého úkrytu zvednout, aby na něho zamířil. A pokud se ošklivě nemýlil, tím by to pro něho skončilo.

Puška znovu zahřměla a výstřel přilétl ze samého vrcholu hory. To už ale byl Hopalong blízko ní a řítil se k vodnímu zdroji. Joe Gamble se mezitím vrhl za nízkou vyvýšeninu a Red zmizel ve skalách. Vtom dopadla sprška střel přímo před Hopalonga. Jeho grošák klopýtl a padal střemhlav, přičemž shodil Hopalonga na zem!

Hopalong ještě ani pořádně neležel, a už vedle něho dopadla další kulka. Rychle se kutálel, dokud se nezastavil o balvan. S trpkým pocitem se ohlédl na grošáka v domnění, že kůň je mrtvý. Ale grošák se za okamžik začal stavět a Hopalong spatřil červený šrám na jeho šíji. Střela koně očividně štípla a ten udělal chybný krok. Do balvanu, za nímž Hopalong ležel, narazila další kulka a jiná hvízdla těsně nad ním. Bez možnosti opěťovat střelbu se Hopalong ani nehnul.

Pušku měl u sedla na grošákovi, který se vyškrábal na nohy a odcházel. Zastavil se ve stínu skal, kde zůstalo pár trsů zelené trávy. Kůň stál od Hopalonga pouhých třicet yardů, což však byla pod bedlivým dohledem zkušeného střelce vzdálenost stejně nepřekonatelná, jako kdyby šlo o dvě stovky yardů.

Slunce pražilo a Hopalong si pozorně obhlížel terén. Balvan, za nímž ležel, byl stěží dost vysoký, aby ho vůbec kryl. Navíc stačilo, aby se jeden ze střelců přesunul víc nalevo a Hopalong by o úkryt přišel. Jediný výstřel a Hopalong by zmizel ze scény, a nadobro.

Zamrknutím odstranil stékající pot z očí a opatrně otočil hlavu doleva. Nejbližší úkryt tímto směrem byla skaliska, u nichž stál grošák, skutečná změť kamenů a křovin, v nichž se snadno mohl schovat tucet střelců, jenže tato sotva třicet yardů dlouhá mezera znamenala téměř jistou sebevraždu. Na opačné straně se nacházely jen menší a hodně roztroušené balvany, ale ani ne dvacet yardů od něho byla plytká prohlubeň.

Po chvilce váhání se Hopalong rozhodl musí využít příležitosti. Muž, který po nich střílel, si bezpochyby brzy uvědomí, že by ho mohli obklíčit. Takže jestli se chce Hopalong přemístit, musí to udělat hned. S pistolí v ruce se plazil v písku, až se mu podařilo dostat za další kus skály. Vyčnívala nad jeho hlavu ne víc než jeden palec.

Kulka uštípla kus kamene a posunula mu sombrero. Sbíral síly. Hluboce skloněný přeběhl tři kroky a padl na zem. Přistál v mračnu písku a prachu. Kolem něho přšely další střely.

Zamračeně zkontroloval svoje postavení a zjistil, že na tom není o moc lip, ale mělká proláklina už byla mnohem blíží. Podíval se mezerou mezi dvěma balvany a pokoušel se zjistit, kde se střelec skrývá. Náhle zahlédl podpatek boty. Dobře znal dostřel své pistole a věděl, že střela tam doletí, i když přesností zásahu si jistý nebyl. Zvedl kolt a několikrát vypálil. Písek se rozprskl pár palců pod podpatkem, ale střelec strhl nohu zpátky.

Kdesi za Hopalongem práskla Redova puška a někdo vykřikl. Pak výkřik přešel do výbuchu zuřivého klení. Red vystřelil znovu a klení skončilo napřed překvapeným, potom vztekým ječením. Hopalong se doplížil k prohlubni a skulil se do ní. Tady byl před střelbou v bezpečí. Zkontroloval kolt a doplnil vystřelené náboje.

Znovu zvažoval, co má udělat. Red stále střílel, takže je snad v pořádku. Ale Joe Gamble nejevil známky života možná je zraněný. Na druhé straně, třeba jenom hledá výhodné postavení.

Zloději se očividně shromáždili ve skupině skalisek u úpatí čtyři sta stop vysokých útesů stolové hory. Na tyto útesy vedlo několik cest, protože v některých místech byly strmé nebo zcela svislé komíny, které nabízely výstup na vrchol, jenže ty byly v přímé linii Redovy palby. Někde za těmi skalisky, možná až za rohem hory, budou ukryti koně zlodějů. Hopalong se opatrně zvedl a rychle utíkal proláklinou, v níž se ocitl.

Bezpochyby šlo o vyschlé koryto, které bylo nějak odříznuto od vody a postupně se zaplnilo větrem navátým pískem, smíšeným s kamením spadlým z rozpadajících se skal. Vedlo kolem stolové hory dolů do údolí, ale zdálo se, že v jednom místě zabíhá několik yardů mezi balvany stolové hory. Kdyby se mu tam podařilo nepozorovaně dostat, ocitl by se za útočníky a možná i v blízkosti jejich koní.

Utíkal a poslouchal pravidelné výstřely z Redovy pušky. Držel se v suchém korytě, bezpečný před zahlédnutím i palbou. Trvalo mu asi patnáct minut, než dosáhl svého cíle a zpomalil krok. Otřel si pot z obličeje a naslouchal, ale nic se neozvalo. Vykoukl skrze shluk křovin a prohlížel si terén před sebou.

I tady bylo úpatí srázu pokryto kusy ulomených skal, ale nikde nebylo ani známky po koních či jiných stopách. Rychle skočil do krytu za strmou skalní stěnu a lapal po dechu. Dunění Redovy pušky a občasné rachot zbraní zlodějů zněly za skalní stěnou jen tlumeně. Hopalong se pohnul kupředu. Držel se těsně u srázu a vyhýbal se nebezpečně uvolněným kamenům.

Mírně stoupal a nyní už měl být někde nad zloději, ale po jejich koních stále nebylo ani slechu.

Najednou pod ním a trochu vpředu vyrazil ze shluku skalisek nějaký muž a vrhl se proti němu. Hopalong okamžitě sáhl po zbraní a vystřelil od boku. Kulka zasáhla muže asi do kolena, protože se mu podlomila noha a muž padl tváří do písku. Puška odlétla kus před něho.

Muž se pokusil pušky zmocnit, ale Hopalong střelil do písku těsně před konečky jeho prstů. Muž ucukl jako uštknutý.

„Moh bys přijít k dalšímu zranění,“ procedil Cassidy suše. „Raději odhod’ k pušce i pistole a nezkoušej žádnou hru. Jsi už mimo bitvu, pokud budeš mít dost rozumu.“

Muž vzhlédl k Hopalongovi. Snědá tvář mu ještě víc potemněla vztekem. „Zabijou vás,“ sliboval. „Je jich na vás příliš moc.“

Hopalong pokrčil rameny. „Hod’ sem ty zbraně a nech starosti o můj zabití na mně. Jestli tu z toho máme udělat hřbitov pistolníků, určitě nechceš mít první hrob.“

Muž si nasupeně odepnul opasek a hodil ho i s pistolemi vedle pušky. „Mám rozkřáplou nohu,“ prohlásil. „Vyřídil jste mě.“ Jeho oči se stočily doprava a Hopalong se měl okamžitě na pozoru. Uvědomil si, že střelba zmlkla. Nepochyboval, že je to kvůli jeho vlastnímu střelení. Jak Red Connors, tak ani zloději teď nevědí, co mají podniknout.

Bandité se rozhodli dřív...

KAPITOLA 11

Hopalongova lest

Mezi skalami se něco pohnulo a kulka odštípla kus kamene těsně u Hopalongovy hlavy. Hopalong okamžitě odpověděl a desperát se s klením stáhl. Hopalong znovu vystřelil, potom se rozběhl a prudce klesl k zemi. Po čtyřech se doplazil k pásu s pistolemi a pušce. Zraněný psanec ho pozoroval s obdivem v očích.

„Vy teda odvádíte prácičku,“ poznamenal. „Co se stalo Vilovi?“

„Bude v pořádku. Číhal na mě a schytl nějaký olovo.“

„Zabije vás,“ sliboval psanec věčně. „Máte sirky?“

Hopalong sáhl do kapsičky u košile a hodil zraněnému muži zápalky. „Vezmu si je zpátky, ale zapal si.“

Psanec sirky vrátil. Stále se neozýval žádný zvuk. Odpoledne bylo horké a tiché. Po Hopalongově tváři stékaly potůčky potu. „Raděj si dej do kupy tu nohu,“ ozval se Hopalong, „hned teď.“

„Jo.“ Muž se snědou tváří se poněkud narovnal. „V tomhle představení jsem zřejmě skončil.“

Výstřel naslepo urval kus keře nad jejich hlavami, ale Hopalong čekal a dával si načas. Brzy pošlou někoho na výzvědy. Hopalong opět pomyslel na koně zlodějšů dobytka. Napadlo ho, že by se na ně mohl zeptat,

ale pak si uvědomil, že nemůže očekávat pravdivou odpověď, pokud by vůbec nějakou dostal. Ale vždycky existuje nějaká cesta, i když někdy značně křivolaká.

„Můžeš tu trčet dost dlouhou dobu,“ poznamenal ke zraněnému muži. „Ti hombres odtud nijak nespěchaj.“

„Hm, asi ano,“ přikývl psanec.

„Svoji polní láhev máš asi tamhle za těma skalama,“ pokračoval Hoppy. „Budeš dost vyprahlej, co?“

„Hej,“ raněný prudce otočil hlavu k němu, „přesně tak!“ Trpce zaklel. „Moje láhev zůstala u sedla!“

„Maličkost!“ odpověděl Hopalong ledabyly. „Není třeba se užírat. Přinesu ti ji. Nemám srdce hledět na chlapa, kterej umírá žízni.“

„Vážně byste to udělal?“ vyhrkl nevěřicně psanec. „To by od vás bylo moc hezký! Koně jsou tamhle vzadu za tou vysokou borovicí. Ty „ Najednou se odmlčel, protože si všiml záblesku v Hopalongových očích. „Aha, tak tohle jste chtěl! Podfuk na mě, že jo?“

Cassidy se na něho usmál a zamrkal. Naslouchal nejasnému zvuku tažení něčeho po písku. „Jasně, ale nemusíš mít starost. Done-su ti tu láhev, když se nepokusíš nikoho varovat. Jestli to uděláš, vrátím se sem a vystřelím ti mozek ušima!“

Šoupavý zvuk se zastavil. Ozýval se někde za skálou za Hopalongem. Trochu severněji od místa, kde zrovna zahřměla Redova puška. Red se zřejmě pohyboval. Odpověděly mu dvě rány, pak zase vystřelil Red. Jelikož Hopalong znal Connorsovo zručné zacházení s puškou, věděl, že někomu je pořádně horko. Red Connors nikdy nestřílel naprázdno.

Hopalong zasunul svoji pistoli do pouzdra a vzal si tu, kterou zabavil psanci. Přehodil si jeho opasek přes rameno, podvlékl ho pod opačným podpaždím a udělal si tak z opasku náramenní pás s náboji. Pak se s koltem v pravé a vinčestrovkou v levé ruce vydal k místu, kde naposled zaslechl tahavý zvuk.

Udržoval směr k vysoké borovici a pomalu se plížil kupředu. Pak se zastavil a poslouchal. Zvuk se ozval znovu, soukání kožených chráničů nebo džínsů po písku. Odložil vinčestrovku na zem a opatrně vstal. Konečky prstů se zachytil v puklině ve skále, prudce se přikrčil a pravou ruku s koltem namířil před sebe. Letící kulka mu málem ožehla obličej. Hopalong okamžitě odpověděl a na zem před něho se svalil psanec. Byl to ten velký chlap, kterého Hopalong viděl v salonu v Agate. Hoppyho kulka mu rozřízla skalp hlubokou ranou až na bílou kost. Ale muž stále žil.

Hopalong mu sebral zbraně a odhodil je do houští vzdáleného asi čtyři yardy. Jen co zbraně dopadly do křoví, ozvaly se dvě rány. Někdo začal nadávat a bylo slyšet známky divokého zápasu. Hopalong se škrábal přes kameny blíž k těmto zvukům.

Joe Gamble, jemůž po tváři stékala krev, se tam zuřivě rval s nějakým statným zlodějem dobytka. Když lupič uviděl Hopalonga, odtrhl se od Joeho a sáhl po zbrani. Ale Gamble se rozpráhl pravačkou a trefil se přímo do psancova nosu. Muž klopýtl a Joe se na něho

okamžitě vrhl a mlátil do něho oběma pěstmi. Zloděj upadl na kolena.

Hopalong ho odzbrojil a pak se rychle rozběhl k vysoké borovici. Jenže ještě se prodíral křovím, když mu hvízdla střela kolem hlavy a jeden hnědák vyhodil kopyty do vzduchu tak blízko něho, že Hopalong ztratil rovnováhu a upadl na záda do pevného sevření keřů medvědice. Než se mu podařilo vstát, uslyšel Joeho výstřel a potom ticho.

„Utekli!“ ozval se Gamble znechuceně. „Ale my je taky převezli!“

„Co Red?“ zeptal se Hoppy. „Viděl jste ho?“

Zaznělo štěknutí vinčestrovky, pak znovu a potom uviděli, jak Red vstává a mává kloboukem. Obě rány vypálil za ujíždějícími desperáty, jejichž past ztroskotala; dva z mužů byli postřeleni a dalšímu se dostalo výprasku. Nejméně tři se stáhli a prchali pryč.

„Utekli!“ opakoval otráveně Gamble.

„Jen ať si jdou,“ odpověděl bezstarostně Cassidy. „Unikli jsme z jejich pasti a trochu je potrápili. Nechrne je, ať si to krapet proberou. Zadělalí jsme jim na starosti a vždycky je můžeme znova vystopovat.“

Connors přijel a přivedl s sebou Joeho koně. Hopalong se vydal zpátky přes skaliska pro svého grošáka. Pak se ale otočil, protože si vzpomněl na oba raněné muže.

„Raději je seberte,“ prohlásil, „zejména toho s prostřelenou nohou. Potřebuje ošetřit, jinak o ni může přijít.“

Grošák tiše zafrkal, když se k němu blížil, a Hopalong se usmál. „Jsi rád, že mě vidíš, hochu? Určitě ne víc než já, že vidím tebe. Ten Dan Keating věděl, jak si vybrat koně.“

Red čekal, až se vrátí. „Našli jsme toho chlapíka s poraněnou nohou, ale ti další dva zmizli. Po jednom zůstává hodně krve.“

„Má škrábnutou lebku,“ vysvětlil Hopalong. „Ztrácí hodně krve a možná má otřes mozku. No, ale když jsou pryč, je to jejich problém, jak získat pomoc. My jedem za stádem.“

„Ty víš, kde je?“ Red zamžoural ke slunci. „Pokud ne, tak se raději utábořme u Pinto Springs. V tuhle hodinu se daleko nedostáném.“

Cassidy přikývl. „Dobrá, ale kafe ať uvaří Gamble. Tvoje po-
každý chutná jako žíravina smíchaná se sírou.“

„Moje že tak chutná?“ zavrčel Connors. „A co ta hnědá břečka,
kterou vaříš ty? Nikdy jsi neudělal ani zpola tak dobrý kafe jako já,
Hoppy, a ty to víš. Moh bych tě toho hodně naučit.“

„Sedící slepici kvokat neodnaučíš!“ zasmál se Hopalong a mrkl
na Gambleho. „Dokud ženeš stádo, tak seš dobrej, ale sotva jsi půl
míle od něho, nedokážeš ani zatlouct hřebík do sněhový závěje.“

Pak se opět obrátil ke Gamblemu. „Pojďte, compadre, necháme
Reda rozdělat oheň a my schrastíme něco na zub. Slanina a chleba
sice nejsou špatný, ale tam na kraji skal jsem zahlíd nějaký tetřeví
slípky. Ty by mi sedly lip.“

Stmívalo se a stíny stolových hor se prodlužovaly. Joe Gamble
schoval koně v houštině nedaleko pramenů a připravil si lůžko v je-
jich blízkosti. Hopalong si našel místo mezi skalisky a pak se vrátil k
ohni. Ten vesele plápolal a Gamble se pustil do vaření.

„Měli bychom být západně od Soldier Meadows,“ říkal přitom.
„Tihle honáci museli objevit způsob, jak dostat stádo přes Little High
Rock, aniž by po sobě nechalo nějaký stopy.“

„Tak to určitě ne,“ namítl Hopalong. „Prohlíd jsem to tam velice
pozorně. Musí existovat jiná cesta. Ale zrovna teď mě víc zajímá to,
kam míří, než jak se do této dálky dostali.“

„Co na západ odtud?“ otázal se Red. „Nemůžou jít tamtudy?“

„Přes hranice Kalifornie vede několik cest,“ přemýšlel nahlas
Gamble. „Možná mají nějaký místečko v údolí Surprise Valley. To je
hned za horama.“

„Zítra se tam mrknem.“ Hopalong si nalil kávu do hrnku. „To
bude náš první cíl.“

Sim Aragon toho večera u ohně neseseděl. Dostal zprávu od Jacka
Bolta a Boltova netrpělivost ho podráždila. Bolt začíná být příliš le-
kavý, pomyslel si. Není čeho se obávat. Dojet Cassidyho, Connorse a
Gambleho, kteří sledují stádo, bude docela jednoduché. A jakmile je
dostihnou, vše se vyřídí zbraněmi.

Aragon neměl velkou důvěru v bojové schopnosti svého bratra
Peteho. Pete byl především honák, a i když zacházel se zbraní docela

dobře, nepatřil ke třídě Sima nebo Jacka Bolta. Pete zodpovídal za dopravu stáda přes hranici a jeho ukrytí ve Wall Canyonu, kde ho nikdo nenajde. Až dosud se mu dařilo nezanechat po sobě žádné stopy. Dávali si na to velký pozor, protože na sebe nechtěli přilákat sebemenší podezření. Zatím byli pokaždé úspěšní.

Sim Aragon měl s sebou tři muže, všechno ostřílené desperáty. Pete jich měl ještě víc. Cassidy a jeho kamarádi sledují stádo. Jakmile je s Petem sevrou do kleští, bude to rychlá práce, sice ne příliš příjemná, ale účinná. Tamější kraj je nesmírně odlehlý, a byla tedy jen malá šance, že ty tři někdy někdo najde, i kdyby je nechali jen tak ležet. A Sim Aragon byl rozhodnut, že tomu tak nebude. Zabijí je a potom je hodí do nějaké díry nebo horkého pramene. Vařící voda se o ně postará tak, že identifikace nebude možná. Pokud svět bude chtít něco vědět, řekne se, že ti tři odjeli z kraje.

Sim neviděl ve svém plánu sebemenší trhlinku. Pete zablokuje Cassidyho partu na západě, zatímco on se svými muži ji obklíčí ze zadu. Tak se dostanou do pasti, v níž je zlikvidují. Bude to tak snadné. Po boku má Manuela Manuela, který miluje zabíjení. Není sice se zbraní nejrychlejší, ale zato smrtelně nebezpečný, vzteklý a zarputilý jako jedovatá ještěrka korovec.

Sim Aragon s ostatními vyjeli z Tascotalu a zamířili k Agate. Když je Sourdough uviděl sesedat z koní, jeho stará tvář se zachmuřila. Nikdo mu nemusel říkat, že dny Hopalonga Cassidyho jsou sečteny. Pustil se na západ za Pete Aragonem, a teď je tady Sim, aby ho dostal do obklíčení. V Agate se k Simovi připojil ještě Vila, jehož ruce už byly mnohem lepší a který překypoval nenávistí.

Psanci vešli do salonu a Sourdough se podíval přes ulici na dlouholetého nepřítelů Mormona Johna. Když Mormon John návštěvníky obsloužil, vyšel ze dveří. Sourdough zamířil přes ulici k němu. Stáli vedle sebe a mlčeli. Oba věděli, co se nyní stane, protože ti tři cizinci nebyli prvními muži, které Aragonové pronásledovali do divočiny na západě.

Byla téměř půlnoc a desperáti se ještě stále flákali v salonu, když Sourdough uslyšel bušení koňských kopyt. Na ulici se objevil kůň s jezdcem. Starý muž se díval ztemnělým oknem. Neušlo mu, že jezdec z koně málem spadl. Ten muž se jmenoval Walters a jezdil s

Aragony. Košili měl zrudlou krví a zdálo se, že na boku hlavy má ránu. Muž vešel do salonu.

Sim Aragon se otočil a v očích mu zajiskřilo. „Co se stalo?“ zeptal se. „Kdo tě nápad?“

„Cassidy!“ vydechl Walters. „Dejte mi drink!“ Hodil do sebe panáka whisky a pak polkl. „Mysleli jsme, že je máme v hrsti, ale je to ostrá parta. Nenaletěli na to, zranili mě, zmlátili Perka a Cardozovi prostřelili nohu.“

„A co Pete?“

„Ten a ostatní se vrátili ke stádu. Cassidy byl u Pinto Springs, když jsem odjížděl.“

Na tvář Sima Aragona nebyl pěkný pohled. „Za svítání odjíždíme,“ řekl. „A naděláme z těch hombres sekanou.“

KAPITOLA 12

Stopy dobytka

Hopalong Cassidy vyskočil do sedla. Natočil se a pozoroval Redovo nasedání. Joe Gamble nahrnul nohou písek na pozůstatky po ohni a také se vyhoupl na koně. Obloha byla šedá jen nad horizontem a tady ve stínu stolové hory ještě vládla tma. Někde v dálce se slabě ozvala tetřeví slípka a Hopalongův grošák netrpělivě přešlapoval, připraven vyrazit.

Hopalong vyjel jako první a okamžitě pátral po stopách. Prchající psanci včera mířili někam na jih nebo to bylo spíše na západ?

„Jihozápadně od nás leží velký čtvercový údolí,“ ozval se Gamble. „Tečou v něm dva potoky, Fox a Cottonwood. Nevím, kolik mají zrovna vody, jestli vůbec nějakou. Když jsem tam jednou byl, tak v nich tekla voda, to jo, ale mohla to být náhoda.“

„No, můžeme to zkusit,“ rozhodl Hopalong. „Stejně nemuseli jet rovnou ke stádu, třeba nás chtějí odvést stranou. Kudy se do toho údolí vjíždí?“

„Odsud to není vidět,“ vysvětloval Gamble. „Musíme jet na jihovýchod k té velké vyčnívající skále a potom na západ.“

Vyjeli kupředu obklopeni vysokými horskými srázy. Údolí se neustále zužovalo, ale najednou se rozšířilo a jezdci odbočili na západ. Pečlivé prohledání čtvercového údolí nepřineslo žádné výsledky. Našli pouze stopy jednotlivých býčků nebo skupinek dvou až tří kusů dobytka. Zatímco sledovali jednu náhodně vybranou stopu, Hopalong náhle prohlásil: „Počkejte, myslím, že jsem na něco přišel.“

„A na copak?“ zeptal se Red. „Musí to být něco moc jednoduchého, když to napadlo zrovna tebe.“

Hopalong jen pokrčil rameny. „Je to vážně docela prostý. Celou cestu zkusíme zjistit, jak se jim povedlo dostat stádo ven z kaňonu High Rock. Ještě mi není jasný, kde to provedli, ale už jsem pochopil jak. Sotva dorazili k nějakému stěrkovému terénu, kde nezůstávají žádný otisky, hnali dál jenom část stáda a zbytek odvedli do některého bočního kaňonu na opravdickou trasu, kterou používají.“

Přitom dovolili napřed jednomu a postupně dalším býčkům, aby se vrátili nebo odbočili z trasy, dokud se stádo docela nerozpadlo. Potom sehnali dohromady pár kusů a nechali je chvíli kroužit, takže

nadělali stopy, který vypadaly, jako že tam prošlo velký stádo. Později, až budou mít víc času, posbírají i ty zatoulaný kusy. Taky je možný, že se některý z dobytčat samy vydají za hlavním stádem.“

„Jenže kudy se dostali z High Rocku?“ nechápal Gamble. „Neviděl jsem, že by odtamtud vedly nějaký stopy.“

„To je pravda,“ souhlasil Hopalong, „ale ten kaňon Yellow Rock by potřeboval lepší prohlídku. Jestli tam vede nějaká cesta na západ, tak to asi bude ona. Klidně vsadím pěknou mývali kůži na to, že šli zrovna tamtudy.“

„Je to možný,“ přikývl Red. „Asi nejseš tak tupěj, jak jsem myslel, Hoppy. Možná se pod těma tvýma vlasama vážně skrývá mozek.“

Hopalong se zvedl ve třmenech a prohlížel si horský svah před nimi. „Je tu stezka nahoru,“ poznamenal. „Zkusíme to po ní. Jestli se dostáném dost vysoko, možná uvidíme na pořádný kus kraje.“

Horská serpentina vedla strmým svahem porostlým cedry. Nebyly na ní žádné otisky a bylo zřejmé, že ji dávno nikdo nepoužil, ale očividně někam vedla. Hopalong zastavil, aby si koně odpočinuli. Ohlédl se zpátky na tenké zelené linky potoků Cottonwood a Fox. Ani z této výšky, z níž bylo obvykle možné spatřit vyšlapané stezky, které zůstávaly z úrovně údolí neviditelné, nenašel nic, co by svědčilo o průchodu stáda.

„Jak se asi vede Gibsonovi?“ ozval se Gamble. „Myslíte, že mu tam dělají potíže?“

„Pochybuju,“ odpověděl Hopalong, i když ve skutečnosti byl víc znepokojen, než si chtěl přiznat. „Je s ním Sue, a víte přece, co v tomhle kraji znamená přítomnost ženy. Stává se jen zřídka, že by i moc špatnej chlap vztah ruku na nějakou ženu nebo ji nějak ohrozil.“

„Je s nimi Gillespie?“ chtěl vědět Gamble. „Měl by. Vracel se tam.“

„Cítil bych se lip,“ zamumlal Red, „kdybych věděl, kde je Sim Aragon. Málem mě dostal a já chci mít příležitost, abych mu to oplatil.“

„Dostaneš ji,“ ujistil ho Hopalong. „Tímhle to zdaleka neskončilo. Mají příliš mnoho v sázce.“

Znovu se rozjeli a nechali koním volnost, aby stoupali dle vlastní vůle. Svah hory byl stále strmější a jednou museli i sesednout a odvalit z cesty velký balvan. Řítil se dolů, až narazil do skalní římsy, a pak letěl kus vzduchem, než se opět začal kutálet ze srázu. Nyní už byli téměř osm tisíc stop vysoko a zhruba o půl míle výš než dno údolí pod nimi. Vzduch byl čistý a svěží a slunce ještě tolik nepražilo.

Dojeli na vrchol a opět se zastavili. Hleděli na širokou náhorní rovinu. O něco dál vpředu se zvedal vysoký štít. Daleko na západě se táhlo horské pohoří, ponořené v nachové mlze. To vše vyvolávalo dojem, jako by před nimi ležela obrovská pánev. Hopalong seděl na koni a pozorně se díval do kraje. Vzdálené pohoří už bylo na území Kalifornie. Ten, kdo by dostal stádo až tam, by byl v bezpečí před zákonem. Státní hranice znamenala velký rozdíl zejména tehdy, měli člověk na své straně hranice dobrou pověst. Jak tak Hopalong přemýšlel, vzpomněl si na jejich rozhovor v předchozím dni a na nápad, že zloděj dobytka by si mohl někde za hranicemi vybudovat stádo, které by působilo naprosto počestně.

„Byl jste někdy až tam, Gamble?“

„Ne. Ale něco jsem o tom slyšel. Na kalifornský straně je obrovský údolí. Říkají mu Surprise Valley. Pojmenovali ho tak nějakí lidi v devětačtyřicátém, když přešli hory a uviděli ho. Prej hotovej zázrak. Jsou tam jezera, i když většinu roku vyschlá. Ale je tam dobrá tráva a nějaká voda. Dál na západ je to ještě lepší.“

„A kde je průsmyk Fandango?“

„Nedaleko odsud. Dostal jméno podle skupiny devětačtyřicátníků, kteří tancem slavili přechod přes hory. A zatímco se oddávali fandangu, přihnali se rudoši a sprovodili je ze světa.“

Hopalong se pustil přes plošinu. Nyní jeli na sever, protože cesta na západ nebyla možná. Tím směrem se táhl divoce rozeklaný terén, svažující se v délce asi tří až čtyř mil a posléze jakoby končící strmým srázem. Možná že jejich cesta vedla dolů, ale v současnosti směřovali k severu, což jim neumožňovalo, aby v krátké době proťali trasu zlodějů dobytka.

V poledne se utábořili u paty hladké černé skály a rychle se najedli. Byla tam i voda, a tak si naplnili polní láhve z proudícího pramene a koně se napili z jezírka pod ním.

„Jestli je brzy nenajdeme,“ poznamenal Gamble, „budeme si muset opatřit nějaký jídlo. Docházejí nám zásoby.“

„Možná bych ulovil jelena,“ navrhl Red. „Zahlíd jsem nějaký podél hranice.“

„Nemůžeme teď opustit stádo,“ odpověděl Hopalong rozhodně. „Jestli to uděláme, prachová smršť nebo liják můžou smazat veškerý otisky. Cítím, že už jsme velice blízko dobytka.“ Podíval se ke slunci. „Pravý poledne. To nám dává několik hodin na vyhledání trasy zlodějů. Myslím, že míříme správným směrem. Stádo muselo někam jít, a pokud pojedeme jako dosud, nesporně zkřížíme jeho cestu.“

Red si čistil vinčestrovku. Nehtem palce posunul závěr a podíval se do hlavně. Pak ji naposled protáhl hadříkem. „Nevím, jak vy,“ prohlásil, „ale já jsem připravený.“

Náhorní plošina před nimi byla dlouhá, téměř rovná oblast tenké vrstvy půdy na skalní desce, na níž tu a tam ležely roztroušené skupiny žulových balvanů, které vypadaly, jako by se vysypaly z přeplněných košů. Na severním okraji se zvedala skaliska podobná zkamenným plamenům, u paty, kde stín zadržoval potřebnou vlhkost, lemovaná zelenou vegetací.

Nenašli žádné stopy dobytka, jen trus jelenců, králíků a občas jezevce. Zastřelili vyplašenou tetřeví slípku a na místě ji očistili, než pokračovali dál. Zdálo se, jako by náhorní plošina kdysi postupně sjela a vytvořila tak řadu dlouhých stupňů, každý dobré půl míle široký, které postupně klesaly až k poslednímu propadu. Vegetace zhoustla, rostly tu horské mahagony, keře medvědice a borovice. Svahy nižších kopců byly porostlé hustými háji osik, jejichž kmeny pokrývala ničím neprorazitelná šedá kůra.

Sluneční paprsky do nich pražily a Cassidy si všiml, že Redova košile ztmavla potem. „Vedro, co?“ Usmál se na staršího přítele.

Red pohrdavě odsekl: „Tomuhle říkáš vedro? Byl jsi někdy v Sonoře? V Texasu jse*^*i jednou zahlíd kojota, jak loví zajíce. Bylo takový vedro, že oba šli jenom krokem!“ Red si otřel čelo. „Ačkoliv tady je tu a tam taky dost horko.“

Uplynulo několik minut, kdy se ozýval pouze klapot kopyt jejich koní, než Red zase pokračoval: „Když jsem mluvil o tom kojo-tovi a zajíci, kterýho lovil, vzpomněl jsem si, že oba znamenali něco jako nečekaně nalezené plné polní láhve. Tam dole jsou jezera, ve kterých se v době sucha ukládají ryby ke spánku. Zahrabou se do bahna a spějí, dokud zase nenaprší tolik vody, aby mohly plavat.“

Joe Gamble si zapálil cigaretu a trpělivě pozoroval Hopalonga, který se na něj usmál. „Měl byste někdy po Redovi chtít, aby vám vyprávěl o své pušce, která střílela za roh.“

„To bych moc rád slyšel,“ přikývl Gamble s vážným obličejem. „Zaslechl jsem něco o takovejch puškách, ale nikdy jsem na žádnou nenarazil. Možná by byly dobrý proti něktejřm medvěďům grizzly, který jsme měli tamhle v kalifornskejch horách. Vyrůstaj o moc větší než zdejší medvědi a vážej víc než dlouhorohej býk. Gibson před pár rokama jednoho takovýho skolil. Udělali si z něho matraci pro celou tehdejší partu honáků. Stačilo rozprostřít medvědí kůži a vešli se na ni všichni. Ale nakonec se stejně museli tý kůže vzdát.“

Red Connors se otočil s očima přimhouřenýma podezíravostí, ale věděl, že se od něho čeká otázka. „A proč?“ zeptal se.

„No, hnali jsme tenkrát stádo dost neschůdným krajem a cesta se tak klikatila, že se nedalo jet s dvěma vozy za sebou. Ta kůže,“ pokračoval Gamble s pohledem přes plošinu, „se musela vízt na dvou spojenějch vozech taženejch šesti voly!“

Red nad takovou historkou znechuceně zafuněl, ale než mohl promluvit, Gamble dodal: „Ten medvěď mě předtím málem odprásk.“

„Odprásk vás?“ hrál Red dál. „Jak to?“

„No, byl jsem zrovna ve srubu na Fořty Mile a už skoro svítalo, když jsem uslyšel, jak něco funí venku u dveří. Pokaždý, když se ten medvěď nádech, tak nasávanej vzduch vtahoval koberec dva palce pod dveře!

Okamžitě jsem pochopil, že jsem v maléru. Sundal jsem ze zdi spencerovku a zasunul náboj do komory. Neměl jsem potuchy, kde by moh medvěď bejt, kdybych vylez ven. Jenže kdyby chtěl převrátit srub, aby se kouk, co je pod ním, měl bych aspoň jednu ránu jistou.

Tihle medvědi při hledání žrádla často převracej sruby stejně snadno, jako jinej medvěd obrátí suchou kládu, když hledá larvy.

Je možný, že tenhle medvěd nebyl hladovej. V každým případě brzy odkráčel a já opatrně otevřel dveře. Chvilku jsem měl v tom slabým světle problém poznat, co je on a co stodola. Ale potom jsem ho rozpoznal podle toho, že se pohyboval.

Jenže i když jsou ti medvědi tak obrovští, pohybují se rychleji než cokoli živýho, a já věděl, že se musím trefit hnedka napoprvé. Ale tenhle medvěd ode mě odcházel, takže jsem zacílil pod jeho ohon a vypálil.

Víte, Rede, ten medvěd se obrátil tak rychle, že kulka z něho vylítla předkem a zaryla se do futra dveří těsně nad mojí hlavou! Přesně tak! Rovnou nad mojí hlavou! Od té doby stále přemejšlim, jestli to proved záměrně, nebo se otočil jen proto, že ho moje kulka štípla. Trvalo mi pár hodin, než jsem si vytahal z vlasů všechny třísky.“

Red se nasupil. „Já říkal pravdu,“ zavrčel. „Žádný hloupý kec.“

Gambleho oči se nevinně rozšířily. „Snad nechcete říct, že mi nevěříte, že ne?“

V Redových očích se zablýsklo. „Napřed jste tvrdil, že toho medvěda dostal Gibson! A teď povídáte, že jste ho zastřelil vy!“

„No jasně,“ odpověděl nevzrušeně Gamble, „že ho zabil Gibson. Ta rána, kterou jsem vypálil já, v něm jenom udělala díru.“ Zívl. „Fakt je, že ten medvěd nám poskytl maso a med na celou jednu zimu.“

„Med?“ zarazil se Red. Pocházel z kraje, kde se udržovaly fantasticky nepravděpodobné historky, ale možnosti Gambleho příběhu se zdály být neomezené. „Jak to myslíte med?“

„To bylo tak. Střelil jsem medvěda ze spencerovky šestapadesátky. Umíte si představit, jak velkou díru dokáže tenhle kalibr udělat v medvědovi nebo čemkoli jiným? Ta díra byla tak velká, že se v ní usadil roj včel. A když Gibson medvěda konečně zastřelil, tak díra byla plná medu!“

Hopalong se zasmál. Red si odplivl a pak zachmuřeně poznamenal: „Chtěl bych, abyste se potkal s Lanky m. Moc rád bych si poslechl, jak mu vyprávíte tuhle historku.“

„Jednou vám o tom medvědovi povím další věci,“ odpověděl Gamble. „Je to dlouhatánskej příběh.“

Hopalong se náhle zastavil. Z tohoto místa viděl přes okraj srázu, který je odděloval od údolí Duck Fiat. Hluboko dole spatřili na nekonečném zeleném koberci údolí roztroušené černé tečky. „Tamhle je nějakej dobytek,“ poznamenal Hopalong s uspokojením, „a vsadím se, že je to naše stádo!“

Pátrali očima po nějaké stezce dolů ze srázu, ale nenašli žádný schůdný sestup. „Budeme muset pokračovat naším směrem,“ navrhl Red. „Doufejme, že tahle nebo nějaká další cesta povede dolů.“

Hopalong přikývl a znovu vyjeli. Asi po jedné míli se cesta začala svažovat a oni rychle sestupovali. „Tady je to!“ zvolal najednou vzrušeně Gamble. „Podívejte!“

Stezka, po níž jeli, vedla do kaňonu o několik set stop níže a tam se k ní od východu připojovala další, na které byly i z této vzdálenosti patrné náznaky svědčící o nedávném použití. Tráva byla slehlá tak, jak to může způsobit jen značně velké stádo.

To bylo hodinu předtím, než dojeli na dno kaňonu. A tam už neměli nejmenší pochybnosti trasa byla jasně patrná a rozeznatelná pro všechny. Prošlo tudy obrovské stádo, které se přehnalo přes horské sedlo od východu.

„Jasný jako díra po kulce!“ zvolal radostně Red. „Pinto Springs je na severovýchod odtud! Ta banda prohnala stádo přímo přes Yellow Rock, přesně jak jsi počítal, Hoppy, a převedla je tudy.“

„Ale nebyli první,“ dodal Hopalong. „Je tu moc otisků. Řek bych, že touto trasou už prošlo hodně stád.“

„Tak raději našpicujme uši a jeďme tiše,“ ozval se Connors ztišeným hlasem. „Ti desperáti teď mohou číhat na každém kroku.“

Hopalong vytáhl oba kolty. Otáčel bubínky a doplňoval náboje do dvou komor, které normálně zůstávaly prázdné. Red měl vinčestrovku položenou přes sedlo před sebou a stejně tak Joe Gamble. Všichni jeli s napjatou obezřetností.

Na dně kaňonu byl podél postranních stěn stín. Nefoukal tady žádný vítr, ani sebemenší vánek. Projížděli kaňonem v odpoledním horku, s pocitem stísněného prostoru a za naprostého ticha. Hopalong

govi vyschlo v ústech. Opatrně se rozhlížel vpravo vlevo a pozoroval každý záhyb skály, každý balvan, každý možný úkryt.

„Co myslíte, jak je to do údolí daleko?“ zeptal se najednou Gamble.

„Tak pět mil,“ odpověděl Red.

„Taky tak soudím,“ přisvědčil Hopalong.

„Vyjedem odtud na noc?“ pohlédl Red zamyšleně na Hopalonga. Ať se se svým přítelem hádal sebečastěji, věděl, že v takových případech je Hoppyho úsudek naprosto skvělý. Red nikdy nezažil situaci, do níž by se Hopalong dostal a nevěděl, jak z ní ven. Ačkoliv by to za nic na světě nepřiznal, svému mladšímu příteli naprosto důvěřoval. Věděl, že tak je to nejbezpečnější.

„Ne,“ rozhodl se nakonec Hopalong. „Alespoň ne do doby, než nás skryje tma. Zdržíme se tady.“

„Slyšel jsem o tomhle kaňonu,“ poznamenal Gamble. „Jsou tu dvě boční větve na opačné strany. Měly by bejt nedaleko. Mužem využít tu, která vede na sever. Na konci se prej zase větví a v těch odbočkách bysme měli bejt bezpečni před zpozorováním.“

„Máš podezření, že nás sledují?“ zeptal se najednou Red. „Já cejtím jakýsi neklid v kostech.“

Hopalong vrhl na přítele pozorný pohled. „Je to možný,“ přikývl. „V tuhle dobu by už měli slyšet o mém sporu se zloději v Agate. Vila jim to nepochybně oznámil.“

„Ty víš, že to znamená malér,“ ozval se zachmuřený Red. „Spočítají si, že tady je jediný místo, kde se tě můžou zbavit. Tudy nikdo nejezdí. V tomhle kraji nebyl nikdo už celý roky. Nikdo kromě zlodějů dobytka a několika potulnej ch Modoků.“

„Tady! Kousek před náma,“ vyhrkl Joe, „se kaňon rozdvouje.“

Prozkoumali terén. Ačkoliv do setmění zbývala ještě asi hodina, stíny v roklinách mezi horami pomalu houstly. Ale tento kaňon se otevíral k zapadajícímu slunci, takže půda pod jejich nohama byla dobře viditelná. Ani do jednoho z bočních kaňonů však nevedly žádné stopy. Zhruba po míli se boční kaňon opět větvil a oni si zvolili cestu doleva, sevřenou vysokými skalními stěnami. V kaňonu byl chládek a skalnatý převis, který jim mohl poskytnout úkryt shora. Hopalong zastavil a seskočil z koně.

Až teď si uvědomil, jak je unavený. Několik dní trávil nekonečné hodiny v sedle a nyní se to projevilo. Red při seskakování trochu klopýtl. Odstrojili koně a upoutali je ke kolíkům v trávě, jíž tu byl díky stínu dostatek. Hopalong nasbíral plnou náruč suchého dříví a nesl ji k Joemu, který zatím lovil z brašen jídlo. Joe zvedl neradostný pohled a hlásil: „Jenom zbytek kávy a mouky tak na tenkou placku. Jedna slípka.“

Red pokrčil rameny. „Mockrát jsme měli ještě méně. Vystačíme s tím.“

KAPITOLA 13

Pomlavy

Sue Gibsonoá stála zamyšleně na verandě a pozorovala poslední paprsky slunce, mizejícího za horami na západě. U ubytovny honáků bouchly dveře. Otočila hlavu. Přicházel Frank Gillespie, jediný věrný honák, který zůstal na ranči, a smutně kroutil hlavou.

„Nový zprávy nemusej bejt vždycky dobrý,“ poznamenal, „ale my nemáme vůbec žádný. Rád bych, kdybysme se konečně něco dověděli.“

„Ano,“ přikývla Sue, „kéž bychom se něco doslechli! Cokoliv!“

Frank okamžik váhal a pak si posunul klobouk na hlavě. „Viděl jsem, že jste večer měla návštěvu.“

„Ano, byl tu Jack Bolt. Choval se moc přívětivě.“

„To on pokaždý.“ Gillespieho mínění o Boltově přívětivosti bylo jasné.

„Myslím, že jsme se v něm mýlili, Franku. Byl velice milý. Nabídl nám jakoukoliv pomoc.“

Gillespie přestal žvýkat a odplivl si. „Madam, nenechte se jím oklamat. Nesmíte mu důvěřovat.“

„Co bych proti němu měla mít?“ bránila se Sue. „Nabídl nám ochranu našeho stáda. Říkal, že by mohl poslat pár hochů, aby na ně dohlédli. Taky říkal, že kdyby v tom selhali, nahradí nám ztráty z vlastního stáda.“

„Tohle že řek?“ Gillespie nevěřil svým uším. „Já bych mu nevěřil.“

Sue Gibsonová mlčela, ale pocítila podráždění. Co vlastně proti Boltovi mají? Jenom nejasné podezření, to je vše. Zalétla pohledem k cestě. Dnes večer má Bolt přijít znovu. Možná bude mít zprávy o Hopalongovi. Z domu se ozvalo Gibsonovo zavolání.

„Jak je mu?“ zeptal se Gillespie rychle.

„Lip. Je přesvědčený, že by už mohl vstát a chodit, že je zbytečné, aby zůstal v posteli. Víte, ještě nikdy nebyl nemocný, a tak si na to nemůže zvyknout.“

Od cesty zazněl dusot koňských kopyt. Gillespie se prudce ohlédl a ruka mu sjela ke zbrani, ale Sue zavrtěla hlavou. „Není třeba se obávat. To je Jack Bolt.“

Frank Gillespie ztuhl a tvář se mu stáhla do kamenného výrazu. „Hádám,“ poznamenal trpce, když se otáčel, „že už tak je dost toho, o co se máme starat!“

Bolt dojel k uzavazovacímu zábradlí a seskočil. „Jak se máte, Sue? Rád vás zase vidím.“

„Díky, Jacku. Půjdeme dovnitř?“

„Počkejte!“ zadržel ji Jack. „Nemůžeme se trochu projít? Je horko, venku bude příjemněji.“

„Jenže můj otec volá, Jacku. Nemohu ho nechat tak.“

Jack Bolt skryl podráždění. Sundal si klobouk a následoval Sue do domu. Vždyť není třeba spěchat, říkal si v duchu. Sim Aragon se postará o Cassidyho a potom on, Bolt, bude mít volné ruce a spoustu času. Tato náhlá změna plánů mu docela vyhovovala. Nebyl důvod, proč by se nemohl oženit, a kde by našel atraktivnější ženu, než je Sue Gibsonová? Navíc má velký ranč. Tedy bude mít, až její otec zemře.

Střelba, která se odehrála, když Connors a Gamble zaútočili na 8 čtvercové H, s ním něco provedla. Bolt byl příliš chytrý, než aby našel zalíbení v přestřelkách. Proč nevyužít příležitosti a nezmocnit se všeho bez jediné rány? Kdysi byl vynikajícím střelcem, tedy když na to přijde, ještě jím je, ale co tím člověk získá, když je pistolníkem? Stane se pouze terčem pro každého lovce s pochybnou pověstí, který náhodou projíždí krajem. A takové postavení by Bolta rozhodně netěšilo.

Nyní má vlastní kus půdy v Kalifornii, ale proč by k tomu nemohl získat i 3 TLI Je to možné, a docela snadno. Sue Gibsonová vítá jeho pozornosti, tím si byl jist. Jako úlisně hovořící návštěvník sice cítil její ostražitost a podezřívavost, ale po večeru stráveném klidným, přátelským rozhovorem většinu jejích pochybností odstranil, alespoň to tak vypadalo. Všiml si, že Gibsonovi se jeho přítomnost

zrovna nelíbí, ale starý muž toho moc neřekl a choval se poměrně zdvořile.

Gibson při jejich vstupu vzhlédl a Bolt postřehl, jak mu do očí proniká chlad. Nicméně se usmál a promluvil přímo geniálně: „Jak se dnes večer máte, pane Gibsone? Napadlo mě, že bych vás mohl oba navštívit. Obávám se, že jsem nebyl vždy nejlepším sousedem, ale když je někdo takhle bezmocný, rád pomůžu ze všech sil.“

„Díky,“ odpověděl Gibson úsečně a pohlédl na Sue. Byl zmatečný. Co jeho dcera na tom chlapovi vidí?

„Neslyšel jste něco o Hopalongovi?“ zeptala se Sue. „Máme o něho starosti.“

„Ne,“ Bolt pečlivě zvažoval slova, „nic jsem neslyšel. Ale nemusíte se starat. Vždyť on i Red nikde dlouho nevydrží, a jsou to rváči. Takoví muži to mají v krvi a nikdy s tím nepřestanou. Parta z Příčné 20 vždycky dělala potíže.“

„Dělala potíže zlodějům dobytka a jiným lumpům!“ naježil se Gibson. „Vždycky stála na straně zákona!“

Bolt pokrčil rameny. „Víte to lip než já,“ připustil. „Jenže nikdo nemůže vědět, jestli byli pokaždé na straně práva. A došlo ke spoustě bezohledného zabíjení. Někteří lidé říkají, že to bylo zcela zbytečné.“

„Tak to není pravda!“ vybuchl Gibson. „Nepřeju si, abyste sem chodil pomlouvat moje přátele.“

„Promiňte. Možná jsem mluvil příliš unáhleně.“ Bolt ale viděl, že Sue přesto lehce svraštila obočí. Uvědomil si, že dosáhl kýženého výsledku. Jestli se mu podaří podkopat její důvěru v Hopalonga, dostane se ještě blíž k tomu, aby se těch dvou zbavil nebo přinejmenším zpochybnil jejich záměry a činy. A věděl, že na takových pochybnostech už se dá dobře stavět. Jack Bolt nedoufal, že by změnil názory samotného Gibsona, ačkoliv může otrást i jeho loajálnosti. Byla to Sue, na koho myslel.

I když měl Bolt ke krasavci daleko, byl svým způsobem přitažlivý. Současně byl dost chytrý na to, aby se tvářil jako klidný muž a pozorně naslouchal tomu, co Sue vypráví. Své lichotky vyjadřoval spíš pózou než slovy. Jack Bolt se naučil, že jemné chování se občas vyplatí.

Sue udělala kávu a potom si povídali. Bolt ji vedl tak, aby hovořila o věcech, které jí byly blízké, pozorně naslouchal a projevoval zájem. Jakmile se naskytla příležitost, promluvil zase on: „Tenhle kraj se rozvíjí, Sue, a začíná být civilizovaný. Staré zákony, zbraně a oprátky musejí zmizet. Potřebujeme tady domy, školy, kostely, a budeme je mít. Ale abychom zde dosáhli klidu, musíme se zbavit mužů, kteří lpějí na starých způsobech řešení situací. Vezměte si například Cassidyho. Nepochybuji, že je, nebo byl, slušným člověkem. Nemám nejmenších pochyb, že udělal spoustu dobrého. Ale nastal čas pro nástup zákona a pořádku. Jakmile si některý muž jednou stanoví takový model svého chování, jaký má Cassidy, nemůže se změnit. Bohužel já takového muže sice obdivuju, ale ve skutečnosti už představuje přežitek, přežitek z doby, která je dávno překonaná. Musíme v této oblasti dosáhnout míru.“

Sue mu proti své vůli naslouchala a zjišťovala, že v ní narůstají pochybnosti. Jak by mohl být takový muž jako Bolt ve spojení se zloději dobytka? Jelikož nenáviděla zbraně a zabíjení, dala se snadno přesvědčit. Několikrát vrhla kradmý pohled na profil návštěvníka. Bylo v něm něco, co ji odpuzovalo, ale současně si v duchu říkala, že to není čestné. Každý člověk má dostat šanci.

„Nikdy neuvěřím ničemu špatnému o Hoppym,“ prohlásila. „Znám ho příliš dlouho. Víím, že udělal spoustu dobrých věcí.“

„Ale já vůbec nezpochybňuji, že vykonal dobré věci,“ ozval se rychle Jack Bolt, „a určitě je svým způsobem velmi dobrý člověk. Jenže se říká, že ten missourský psanec Jesse James taky udělal nějaké dobré věci. Přitom mu to nezabránilo v tom, aby během bankovní loupeže nezastřelil nějakého školáka, který právě šel kolem s knihami pod paží a neudělal nic jiného, než že se pokoušel uprchnout z ulice.“

Já nevím o Cassidym nic špatného,“ pokračoval plynule dál, „ale málokdy váhá s použitím pěstí nebo zbraně. Zrovna teď je někde v horách, honí tam jakési muže a vyhledává maléry. Je přesvědčen, že jsou to zloději dobytka. Ale opravdu jsou? Stanou někdy před soudem? Nebo je Hopalong zastřelí, když se budou pokoušet o obranu?“

„Verandou prolétl studený vítr a Jack Bolt vstal. „Zasloužíte si to nejlepší, Sue. Můžete se stát vším,“ čím budete chtít. Tato země bude potřebovat slušné ženy stejně jako silné muže. Neobejdeme se bez takových lidí, jestli tady máme vytvořit svět, po jakém toužíme.“

Sue zněla Boltova slova v uších ještě dlouho poté, co odešel. Neklidně přecházela po dvoře ranče nebo seděla na verandě a přemýšlela. Hopalong jí zůstával v mysli jako vždy, ale nyní narostly její pochybnosti a už si nebyla jistá ani sama sebou.

Kde jen ten Hopalong je? Zmizel někam s představou, že najde jejich dobytek. To bylo jediné, co věděla a co slyšela. Najde to stádo? A dojde k zabíjení?

Znovu se podívala k západu. Nikdy nezašla tím směrem daleko. Otec jí často vyprávěl o divokém kraji za horami a podél kalifornské hranice a slyšela mnoho příběhů z časů, kdy po Applegatské cestě jezdily vozy osadníků. Jak mohl Hopalong Cassidy doufat, že najde nějaké stádo hnané divočinou hor a pouští?

Když se vrátila do domu, otec už spal. Dlouho se na něho dívala. Prožíval nyní velice nepříjemné dny. Byl to muž zvyklý žít neustále v sedle, a nyní byl upoután na postel. Ale už mu bylo mnohem líp a brzy zase bude jezdit. Jelikož věděla, jak mnoho dobytka se jim ztratilo, napadlo ji, jak se asi bude otec cítit, až přejede přes kopce na pastviny.

Vtom zaslechla někde v dálce slabý výstřel, pak další a nakonec celou salvu. Rozběhla se ke dveřím a zadívala se k severozápadu, odkud se střelba ozývala. Zaskřípaly dveře a ve dveřích noclehárny se objevil Gillespie. Stál s tváří natočenou ve směru střelby. Pak se najednou otočil a vrátil se dovnitř. V minutě byl zase venku a s puškou v ruce.

„Co se děje, Franku?“ zeptala se Sue rychle. „Kam chcete jít?“

„Kam?“ opáčil s divokým výrazem v obličeji. „Ztrácíme další dobytek, tak je to! Zrovna ho ženou pryč!“

„Ale co chcete dělat, Franku? Jste sám!“

„Zabiju přinejmenším jednoho z těch špinavejch zlodějů!“ odpověděl rozhořčeně.

„Nechod'te nikam, Franku. Nenechávejte nás tady samotné. Bojím se.“

Gillespie váhal a toužebně hleděl k severozápadu. Ale ve slabém svitu hvězd a světle přicházejícím ode dveří vypadala Sue s bledou, strachem staženou tváří opravdu vyděšeně.

„Dobrá,“ přikývl neochotně, „ale přijdeme o dobytek.“

Bylo už poledne následujícího dne, když se dozvěděli to nejhorší. Celý kraj byl doslova vyčištěn. Nejenom ranč 3TL, ale zrovna tak ranče 3F a JH. Někdy v průběhu noci došlo k pečlivě připravené krádeži dobytka. Stádo čítající přinejmenším tisíc hlav se dalo do pohybu a než nastalo ráno, kompletně zmizelo.

KAPITOLA 14

Změna trasy

Hopalong Cassidy si prohlížel dalekohledem rozlehlou pláň Duck Fiat z horského hřebene nad jejich táborem. Hrubým odhadem nejméně šestisetlavré stádo se, pokud mohl vidět, právě páslo, ale řídká tráva mu rozhodně neumožňovala delší pobyt. Očividně šlo o přechodnou zastávku během cesty a dobytek bude muset zanedlouho pokračovat dál.

Směrem na jih se pláň rozšiřovala do rozlehlého údolí, jenže tam Hopalong objevil něco, co mohli být jenom jezdcí, neustále se pohybující, aby zabránili dobytku v postupu na jih. Na severu se pláň zužovala do soutěsky široké stěží půl míle, kterou nebylo možné stádo hnát. Z toho, co mu řekli Gamble a Sourdough, leželo na sever údolí Surprise Valey a kalifornská hranice. Hopalong Cassidy dlouho studoval soutěsku a její skalnaté stěny. Potom odtáhl dalekohled od očí a pečlivě promýšlel situaci.

Byl uvážlivý člověk a velmi dobře věděl, že několik minut přemýšlení často zabrání následným problémům. Rozumný muž nikdy nepodstupuje zbytečné riziko a Hopalong se už dávno naučil, že jakýkoli krok bez pečlivého zvážení je bláznovstvím.

Rozhodně nestačilo, že stádo pouze našel. Bylo nezbytné zjistit, kam zloději odvedli předchozí stáda a kdo za těmito krádežemi stojí. Přesto nebyl důvod, aby nechal toto stádo před nimi uniknout. Prvorádě teď bylo vymyslet, jak zachránit alespoň část stáda a zbytek nechat jít dál, aby ho mohli sledovat.

Někde nedaleko musí být přece ranč sloužící jako cíl pro umístění dobytka. Když se zahleděl do dálky, spatřil slabý sloupec dýmu, který označoval tábor zlodějů. Vtom se Hopalong vylekal! Z ústí kaňonu, do něhož oni sami včera večer vjeli, se vynořila skupina jezdců. Pokračovali údolím. Hopalong opět zvedl dalekohled, aby si je prohlédl.

Jezdci byli blíží než tábor, a ačkoliv neviděl jejich tváře, rozhodně poznal, že jsou dobře vyzbrojeni. Takže tohle by mohl být Sim Aragon.

Hopalong zamyšleně přimhouřil oči. Jestliže jel Aragon za nimi, nepochybně sledoval jejich stopy. Zjistil, že se uchýlili do postranní větve kaňonu? To bylo nepravděpodobné, protože dno kaňonu tvořila v těch místech skála, z níž deště spláchly písek. Tudíž Aragon zřejmě věří, že jsou někde v údolí. Měli štěstí, že odbočili a vyhnuli se tak střetu se Simem a jeho jezdci.

Nyní je zloději početně převyšovali v poměru nejméně tři na jednoho, což byl příliš velký rozdíl, aby se mohli utkat v otevřeném boji. Pokud vůbec mají bojovat, muselo by to být z úkrytu a s dokonale naplánovanou únikovou cestou. Jenže boj tímto způsobem by jenom oddálil konec, rozhodně by nezměnil výsledek. Příjezdem Sima Aragona a jeho jezdců nastala zcela nová situace. Nejlepší bude, když nechají stádo projít a budou ho sledovat.

Slunce stoupalo na oblohu, ale stále ještě nebylo nad horami za Hopalongem. Skála, na níž ležel, si dosud uchovala noční chlad a obloha postupně jasněla.

Hopalong zastínil dalekohled rukou, aby zabránil odrazu slunečního paprsku. Znovu si prohlížel vzdálený tábor. Noví jezdci se k němu dostanou tak za půl hodiny. Další půlhodinu jim zabere rozhodor, vzájemné obviňování a hádky, takže potrvá nejmíň hodinu, než opět nasednou a vyjedou.

Hopalong sklouzl ze skály a sestupoval po strmé pěšině. Za několik minut byl dole u ohně.

Red Connors ho vítal úsměvem. „Raděj popadni svůj hrnek, Hoppy. Tohle je nejlepší kafe, jaký jsem za celý měsíce měl!“

„A na tomhle výletě taky vaše poslední!“ poznamenal chmurně Gamble. „Zásoby došly.“

„Něco najdeme,“ ozval se Hopalong. „Vlastně jsem zrovna o něčem přemýšlel.“

Vysvětlil jim, co viděl ze své pozorovatelný. Popsal jim krajinu a možnou trasu, kudy budou zloději stádo hnát. Řekl jim také o příjezdu dalších jezdců a vyjádřil přesvědčení, že je to Sim Aragon se svými muži.

„Dalo by se zadržet dobytek v tý soutěsce,“ pokračoval Hoppy. „Třeba bychom ho tam zastavili, ale taky by se moh splášit, a my to museli vzdát. A to je možná právě to, co na nás chtějí ušít. Mají dost

chlapů, aby udrželi stádo v pohybu, zatímco další by se rozlezli a stříleli po nás. Takhle nemůžeme vyhrát.“

„A co jídlo?“ skočil mu do řeči Red. „Nemůžeme pokračovat bez zásob.“

Hopalong jim v krátkosti vysvětlil svůj plán. Ještě ani nedomluvil a oba muži se usmívali. Rychle dokončili lehkou snídani, zrušili tábor a skočili do sedel. Hopalong je vedl stejnou cestou kaňonem, jakou přijeli, a dál přes náhorní plošinu, po níž se včera do kaňonu dostali.

„Je tam vysoká rudě zbarvená stolová hora,“ vysvětloval Hopalong, „která stojí osamoceně. Tábor je těsně vedle ní.“

Mířili na jih a po jistém čase dojeli na útes proti rudé stolové hoře. Red zamířil dalekohled na tábor pod nimi.

„Banda je pryč,“ hlásil radostně. „Je tam jeden chlap a balí tábor. Musíme sebou hodit.“

Gamble si prohlížel půdu před sebou. „Tohle vypadá jako jelení stezka,“ řekl tiše. „Jed'me.“

Sjížděli dolů strmým srázem a dívali se do údolí. Podle zvířeného prachu bylo jasné, že zloději přiměli stádo k pohybu. Hopalong odbočil poněkud na jih a opisoval úzký půlkruh. Držel se na sníženém terénu a ve výmolech a mířil k táboru. Když vyjeli z prohlubně, honák pověřený vařením právě vsouval nohu do těmene. Byl necelých padesát yardů od nich.

Tři jezdci vedli koně tichými kroky a blížili se ke kuchaři v malém vějíři, aby mu zabránili v útěku. „Tak fajn!“ pronesl Hopalong ostrým hlasem. „Ruce vzhůru! Sáhni po zbrani, a jsi mrtvej muž!“

Joe Gamble uvolnil laso, a když zloděj otočil koně, vylétla smyčka. Zloděj překvapeně vykřikl a chtěl sáhnout po zbrani, ale to už se mu oko lasa svezlo na tělo a pevně se stáhlo. Opustil sedlo a tvrdě dopadl do prachu. Red Connors byl okamžitě na zemi a běžel k němu. Muž se pokoušel postavit, ale Gamble potáhl za laso a během půl minuty byl zloděj spoután a bezmocný, ale rozhodně ne tichý. Hořce je proklínal.

„Za tohle vás zabiju!“ řval. „Zabiju vás!“

Hopalong potřásl hlavou, v očích led. „Nezabiješ nikoho. Od-táhni ho do stínu, Rede. Necháme ho tady. Jestli na něho nezapome-neme, vrátíme se a sebereme ho, až bude po představení.“

„Cože?“ Do kuchařova hlasu se vkradla úzkost. „Přece mě tu nemůžete nechat? Co když sem přijde puma?“

„Žádnej levhart nebo puma se s tebou nebudou obtěžovat,“ ujis-til ho Hopalong stručně. „Jsou značně vyběrciví v tom, co žerou!“ Otočil se k Redovi. „Vem mu polní láhev. Je tu voda a po čase se z pout osvobodí. Potom se napije, ale bez flašky nemůže nikam odces-tovat.“

Hopalong se svými druhy sebrali dva nákladní muly a zamířili k horám. Kletby, ječení a nakonec prosby, znějící za nimi, zvolna uti-chaly.

Po návratu do hor nacpali zásoby do tří ranců a rozdělili si je mezi sebou. Zbývající náklad včetně munice a pozoruhodně dlouhé-ho drátu ukryli v křoví.

Gamble přitom ukázal na drát: „K čemu to potřebovali?“

Hopalong se zasmál. „Je vidět, že jste nikdy nebyl v Texasu, Joe. To je vázací drát, ale oni ho používají k měnění cejchů. Je to lepší než cejchovací železo, stačí ho zkroutit do potřebného tvaru. Tím se mění cejch tak dokonale, že se to nepozná, dokud se zvíře nezabije a nestáhne se mu kůže. Právě tak se jim dařilo vyrábět per-fektní značky, který jsme viděli.“

„Co teď?“ zeptal se Connors. „Ti hombres už ženou stádo skrz soutěsku.“

„Necháme je,“ řekl Hoppy stručně. „Budeme je sledovat.“

„Moc rád bych věděl, jak se mají věci u nás na ranči,“ pozna-menal ustaraně Red. „Jack Bolt mezi honákama není, ani nikdo z jeho bandy. Viděli jste Grata nebo Bonese?“

„Z těch ani chlup,“ souhlasil Gamble.

Když přejeli nízkou vyvýšeninu, uviděli v dálce před sebou prach zvířený dobyt看em. Pohyboval se nerušeně soutěskou do Sur-prise Valley. Hopalong stádo chvíli pozoroval a pak se otočil k ostat-ním.

„Je zbytečný, abysme tu byli všichni tři. Vrátím se na 3TL. Re-de, ty seš dobrej ve stopování, takže pojeděš za stádem a zjistíš, co se

s ním stane. Vy, Joe, co kdybyste se vrátil, sebral toho svázaného hombre, vzal ho s sebou a podal pomocnou ruku Cardozovi tomu chlápku, kterému jsem prostřelil nohu. Může už bejt ve špatném stavu a měl by se dostat k doktorovi. Já si to namířím nej vyšší rychlostí k ranči.“

„Dobrej nápad,“ přikývl Connors. „Budu se držet za stádem, spolehni se.“

„A co vy, Gamble?“

Kovboj napřed váhal, ale pak se smutně usmál. „Tak jo, ale nejspíš mi tak uteče veškerej boj. Co mám udělat, až dopravím ty hombres do Tascotalu?“

„Nejlíp se napřed spojte se svým šéfem a potom jeďte na 3TL. Kdybych už tam nebyl, nechám vám tam zprávu. Já teď odtud mizím.“

Cassidy se rozloučil zvednutím ruky. Uvedl grošáka do klusu a rychle sjížděl z kopce. Jel vytrvale. Zastavoval jenom proto, aby poskytl koni krátký odpočinek a umožnil mu napít se a trochu se napást, a zase ujížděl dál. Před ním byla značná vzdálenost a on ji chtěl překonat co nejrychleji.

Večer už byl na okraji Soldier Meadows. Přejel přes ně a utábořil se na noc v soutěsce mezi skalami, těsně před prvním strmým stoupáním do hor. Byl nedaleko horkých pramenů a využil jeden z nich k nabrání vody na kávu a uvaření jídla. Když padla hluboká noc, uložil se ke spánku.

Náhle se probudil. Podle hvězd odhadoval, že noc už značně pokročila, takže nějakou dobu spal. Ale co ho probudilo, to netušil. Vzduch byl chladný, téměř studený a hvězdy jasně zářily. Cítil slabý pach páry z horkých pramenů a vůni svěží trávy. Dlouho ležel s očima otevřenýma dokořán, až si najednou všiml obrysu hlavy svého koně, výrazně se rýsující proti obloze. Grošák stál s nataženou šíjí a nastraženýma ušima a hleděl někam do tmy v údolí.

Hopalong rychle nahmatal pás s náboji a zapnul si ho kolem těla. Přitáhl vinčestrovku blíž k sobě a rychle si natáhl boty. Do okamžiku, kdy stál s připravenou puškou, uplynulo jen několik minut. Kočičím krokem se přemístil blíž k údolí a usilovně zíral do tmy. Ale

nic neviděl ani neslyšel. V trávě usilovně vrzal cvrček, někde vykřikl noční pták. A vtom to uslyšel stádo!

Hopalong zkameněl. Stádo a tady? V tuhle dobu? Zachmuřeně udělal ještě pár kroků a znovu naslouchal. To už slyšel zvuk kopyt obrovského stáda, které postupovalo údolím směrem k němu. Bylo to k neuvěření, ale byla to pravda! Že by zloději znovu udeřili? Jenže Aragoni, tedy přinejmenším dva z nich, byli v tuto dobu daleko na západě. Hopalonga se zmocnilo vzrušení.

Jestliže se tu teď a v tuto noční dobu pohybuje nějaké stádo, může jít pouze o další ukradený dobytek. A musejí ho hnát Boltovi vlastní muži! To by Hopalongovi konečně poskytlo důkaz, který potřeboval jestli je žene samotný Bolt!

Hopalong se otočil na patě a běžel zpět k tábořišti. Rychle osedlal koně a vyrazil přes louky směrem ke stádu, když vtom zahlédl široký klobouk muže, který je doprovázel. Muž ho neviděl, a přestože to mohl být samotný Bolt, Hopalong ho nechal projet. Nejdřív se chtěl podívat na dobytek. Bylo to obrovské stádo, a jestli je ukradli této noci, nestačili změnit cejchy.

Hopalong dojel až k okraji stáda. Hluboko se sklonil, škrtl zá-palkou a zastínil plamínek dlaní. Přidržel sirku u boku jednoho ze zvířat a uviděl značku. Jen na krátký okamžik, než sirka zhasla.

3TL!

Takže to bylo skutečně kradené stádo a nebylo rozumné dovolit, aby pokračovalo dál. Hopalong od stáda poodjel, když vtom uslyšel zepředu zařvání:

„Slime! Co tam blbneš se sirkama? Nevíš, pitomče, že za takovýhle noci je světlo sirky vidět na celý míle?“

„No tak jsem zapomněl!“ odpověděl Hopalong a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejnaštvaněji. „Jestli se ti to nelíbí, jdi se oběsit!“

Jezdec v čele se okamžitě otočil a zavrčel: „To jsi řek mně?“ Popohnal koně kupředu. „Jestli chceš maléry, můžeš „ A pak zalapal po dechu. „Hej! Ty nejsi Slim! Ty „ Hopalong ho rychle praštil koltem do hlavy. Zloděj jenom zamručel a svezl se ze sedla.

Hopalong se sehnul, uchopil omdlelého muže za límec a odvedl ho stranou. Potom zaujal jeho postavení u stáda a pustil se do práce. Pozvolna odváděl stádo z určeného směru napřed na sever a pak na

severovýchod. Jelikož znal metody kovbojů, věděl, že ujedou řádný kus cesty, než někdo přijede, aby se zeptal na důvod.

Tímto směrem byla docela dobrá cesta. Vedla přes horský hřeben kolem zřícenin nějakého starého vojenského tábora a pak zpět do pouště. Doufal, že v tu dobu už bude mít stádo nasměřované přímo na východ a zpátky k ranči 3TL. Hopalong se i přes nebezpečnou situaci usmíval. Udržoval stádo v pohybu, chvílemi ho vedl a mluvil na dobytčata, pak zase zůstával pozadu a nutil dobytek, aby šel stále rychleji a rychleji.

KAPITOLA 15

Proradný útok

Ukradený dobytek tak putoval asi šest mil, než zazněl rychlý dusot koňských kopyt a Hopalong zahlédl dva jezdce blížící se podél stáda. Jelikož přijížděli dva muži, znamenalo to, že něco je špatně. Navíc přetrvávala možnost, že muž, jemuž úderem způsobil bezvědomí, se probere a připojí se k nim. Otočil se prudce doprava a navedl dobytek dolů ze svahu. Potom rychle přešel na opačnou stranu stáda. To několikrát zopakoval a přitom povzbuzoval stádo výkřiky a údery klobouku. Dobyččata byla už tak dost nervózní neobvyklým nočním putováním, a tak se dala napřed do klusu a potom se prudce rozběhla. Kopyta jen duněla, jak se stádo hnalo po svahu hory dolů k poušti. Zazněly divoké výstřely, jak se honáci pokoušeli stádo otočit, ale střelba nepřinesla kýžený účinek.

Hopalong se otočil ke konci stáda. Uviděl jednoho ze zlodějů, který jel za dobytkem. Hopalong okamžitě vyrazil pronikavé texaské zaječení a vypálil dva rychlé výstřely. Utíkající stádo zdivočelo a uhánělo šílenou rychlostí. Překvapený zloděj se s kletbou otočil a řítí se k Hopalongovi. Ten čekal s rukou na zbrani. Když jezdec vyrval pistoli z pouzdra, Hopalong vystřelil. Zloděj zaklel a Hopalong se rozjel proti němu. Jezdec uhnul a ujížděl pryč. V krátkém okamžiku, kdy se míjeli, Hopalong zahlédl, že muži teče krev z ruky.

Stádo nyní pádilo a Hopalong znovu střílel a střílel a při každém přejíždění na opačnou stranu stáda opětovně nabíjel zbraň. Nakonec se stáhl. Vjel do hor, přeťal příčně cestu, kterou šlo stádo, a zamířil k 3TL.

Dva jezdci, kteří se rozjeli do čela stáda, byli Grat s Míšencem.

Ani jeden z nich si po určitou dobu nevšiml, že stádo změnilo směr. Jako první znejistěl Míšelec. Nakonec upozornil Grata a ten po několika minutách pozorování zjistil, že Pahute Peak je od nich téměř přímo na jih. Rozzuřen tím, co považoval za Slimovu nedba-

lost, popohnal koně do čela stáda. Míšenec ho následoval. Potom zazněly výstřely, které stádo splášily, a jezdcům nezbylo než se nechat dobyt看 unášet. Nemohli stádo zastavit ani z něho uniknout, dokud se dobytek nedostal do pouště na opačné straně hor, kde ho konečně zpomalil hluboký písek.

Grat s obličejem rudým vztekem se pokoušel dát dohromady svoje muže. Právě tehdy se objevil Pod, kterému stékala po tváři krev z odřené lebky, a vysvětlil jim, co se stalo.

„Kdo to byl?“ zeptal se rozhořčený Grat.

„Neviděl jsem ho,“ ozval se Slim, Jenom jsem si všim nějakých skvrn na jeho koni, černých na bílém.“

„Hopalong Cassidy!“ vybuchl Griffin. „To byl on! Měl jsem šanci, a zvorál jsem to!“ Vztekle praštil kloboukem do písku. „To pomýšlení, že jsem ho moh zabít!“

„Nebo se nechat zabít,“ odsekl Grat suše. Nic z toho všeho se mu ani trochu nelíbilo. Do svítání zbývala stěží hodina. To nestačí, aby dostali stádo ven z pouště. Nikdy se jim nepodaří dobytek shromáždit, natož ho dostat přes průsmyk a do Kalifornie. Do hodiny tu budou jezdci ze 3F a jiných rančů. Váhavě se otočil k ostatním.

„Raději vypadněme,“ prohlásil zahořkle, „jestli se nechceme dát nacytat při činu.“

„Nechat dobytek plavat?“ nechápal Pod. „Ty jsi blázen, člověče!“

„Blázen?“ obořil se na něho Grat. „Tak ten bych byl, kdybych tu trčel a dával dobytčata dokupy, až se tu objeví pátrači a vyřídějí si to se mnou. Myslíš, že toužím po oprátce? Měj si ji, když chceš! Já mi zím!“

„Co řekne Bolt?“

„To, co poví, mi krk nezachrání, když mi na něj ti hoši navlíknou provaz!“ pronesl Grat důrazně. „Jedem!“ Otočili koně a cválali pryč.

Hopalong stál na jednom z hřebenů vysokých hor a sledoval černou linku odjíždějících jezdců. Byla to velká vzdálenost, přesto vytáhl vinčestrovku z pouzdra k poslední ráně na rozloučenou. Pak si to ale rozmyslel. Udělal už dost. Překazil krádež největšího stáda, jakou ještě nezažil. Dobytek se vrátí tam, kde je zvyklý mít vodu,

protože tady v poušti není žádná jiná, která by ho svedla z cesty. A nemusí putovat ani moc daleko.

Poda Griffína strašlivě bolela hlava a lomcoval jím vztek. Náhle zpomalil. „Grate, Hopalong Cassidy je tam někde vzadu. Jedu ho dostat.“

„Nebud' blázen!“ osopil se na něho Grat. Ten starej vlk natáhne tvoji kůži na plot dřív, než budeš vědět, co tě trefilo!“

„Jdi do háje!“ Podova tvář zbělela potlačovanou zuřivostí. Grat viděl, s jakou nenávistí se na něho Pod dívá, a raději změnil názor.

„Tak jed',“ kývl, „ale bud' opatrněj. Neuspěchej to.“

Nakonec proč ne? Hopalonga je třeba zabít. Vlastně musí být zabit, jinak je s nimi konec. Pod Griffin očividně šílí touhou, aby to mohl udělat a je tu šance, že se mu to podaří. Tak ať to zkusí. Pod byl ve stavu, kdy byl schopen provést něco neuváženého, takže čím dál od nich bude, tím lip pro ně.

Griffin se otočil a vracel se k horám. Hopalong, který sotva před minutou opustil pozorovací stanoviště, si jeho návratu nevšiml.

U Black Rocku na úpatí Pahute zůstalo několik kusů dobytka. Hopalong byl unavený, ale uvědomil si to teprve nyní. Přesto se rozjel za jednotlivými dobytčaty, sháněl je dohromady a naháněl směrem k jihu.

Slunce stoupalo a teplota se zvyšovala. Vyčerpané Hopalongovy svaly ochabovaly. S kloboukem staženým hluboko do očí a smáčený potem začal v sedle podřimovat. I grošák byl unavený a kráčel pomalu. Při každém jeho kroku se zvedl malý obláček prachu. Zaběhnuté kusy, tvořící teď asi třicetihlavé stádo, se ploužily před nimi. Hopalong se napřímil a zamrkal. Pomalu přelétl zrakem pohoří, pak prázdnou poušť, ale nic nebylo v dohledu. Malátnosti, umocněné časným horkem dopoledního slunce, se těžko odolávalo. Hopalong si zdříml.

Daleko vzadu, ještě ani ne na okraji Soldier Meadows, jel Pod Griffin. Seděl na koni jako indián, hodně vpředu, všechny smysly nastražené. Měl sucho v ústech a podivný pocit kolem žaludku. Hopalong Cassidy mohl být kdekoliv, úplně všude!

O co jde? Bojí se? Chová se jako hloupé děcko? Co může být na Hopalongovi Cassidym jiného? Proč by se měl lišit od kteréhokoliv

jiného muže? Nakonec Pod už přece zabíjel. Čelil mužům se zbraněmi v rukou. Tak proč by se měl obávat zrovna Hopalonga Cassidyho?

Asi proto, že Pod viděl Gratův strach. Tedy vystrašení byli všichni. Ale Cassidyho pověst může být klidně nadhodnocena. Pod dobře věděl, jak tyhle věci fungují. Vždyť i o něm se povídá, že zabil přinejmenším dvakrát tolik lidí, než tomu bylo ve skutečnosti. Ne že by to Pod popíral, to neměl v úmyslu ani teď, ani jindy. Líbila se mu pověst pistolníka, a kdyby dostal Cassidyho v Podových očích zajiskřilo, stal by se nejslavnějším mužem široko daleko!

A proč nevyužít příležitosti? Dostat Cassidyho v prvním okamžiku, kdy ho uvidí! Může pak dojít k mrtvému Cassidymu a strčit mu do ruky jeho zbraň. Může z ní dokonce vypálit ránu. Potom by mohl tvrdit, že zabil slavného Cassidyho v rovnocenném souboji tváří v tvář!

Je sám a stejně tak Cassidy. Kdo se dozví, jak to bylo? Okamžitě ale zaváhal. Hopalong má přátele. Reda Connorse, Mesquite Jenkinse a další z nejslavnějších bojovníků Západu. Dá se předpokládat, že se do toho vloží?

No, přemýšlel Pod, zřejmě ano. Musí dávat pozor, musí být opatrný. Potom si může přidat k Hopalongovu skalpu i jejich. Brzy se bude mluvit nejen o Divokém Billu Hickokovi, Johnu Wesleyi Hardinovi, ale i Podu Griffinovi!

Pod nadmul hrud'. Už se viděl, jak kráčí ulicí, muži v salonech ho obdivují, mluví o něm, závidí mu, je středem pozornosti všech dívek.

Slunce pálilo. Kůň zakopl a vytrhl Poda ze snění. Měl by jet opatrněji, jinak nemusí dostat šanci. Myslet na smrt Hopalonga Cassidyho a zabít ho byly dvě zcela odlišné záležitosti. Přitom ten chlapec může být kdekoliv. Na tom, co říkal Grat, něco bylo. Člověk nemůže získat Hopalongovu pověst tak, že nic nedělá. A co že to Hopalong Podovi řekl? Varoval ho, ať zmizí zkraje!

Kdyby se teď potkali

Pod Griffin zastavil a navlhčil si jazykem rty. Teď už musí pokračovat. Co by ostatní řekli, kdyby se vrátil s nějakou nepravděpo-

dobnou historkou? Uvěřili by mu? Určitě ne. Přesvědčí je jenom mrtvý Cassidy.

Písek byl pokryt stopami dobytka. Tu a tam se objevily otisky koňských kopyt. Ve kterém místě ho Cassidy praštil? Poda bolela hlava a málem nedokázal zaostřit zrak. Jeho kůň zpomalil a zamířil k prameni. Napili se a pokračovali, až se vynořili uprostřed Soldier Meadows s pravidelným obloukem údolí před sebou. Vtom Pod Griffin strnul.

Daleko vpředu stádo a za ním osamělý jezdec!

Cassidy!

Pod rychle obhlédl situaci. Hopalong Cassidy byl sám. Hnal dobytek. Po projetí kolem Pahute Peak brzy odbočí na východ. Muž s puškou tam na hřebeni by ho měl na dostřel. Navíc Cassidy ho nedokáže pronásledovat nahoru na hřeben, kdyby se netrefil. Ale Pod nehodlal minout. Zaryl ostruhy do slabin koně a hnal se podél cesty, potom zkratkou přes hřeben a zpět k Pahute Peak, čímž se dostal před Cassidyho a do mnohem menší vzdálenosti, než jakou střelec potřebuje.

Hopalong Cassidy zamrkal, otevřel oči a podíval se před sebe. Všude panoval klid. Dobytek pokojně kráčel se spokojeným vědomím, že míří k domovu. Hopalong se rozhlédl a nic neviděl. Pahute Peak byl nyní za ním a po levé straně se zvedal vysoký horský hřeben. Pozoroval stádo, ale únava, horko a rytmus kráčejícího koně ho opět uspaly.

Vysoko na hřebenu si Pod Griffin otřel pot z dlaní a znovu pevně sevřel pušku. Hopalong Cassidy byl od něj vzdálen méně než čtyři sta yardů a neustále se přibližoval. Pod Griffin polkl a čekal. Srdce mu bušilo a v ústech měl sucho. Když grošák, kráčející ve stopách malého stáda, přišel blíž, Pod Griffin zvedl ručnici a opřel si těžkou pažbu o rameno. Zhluboka se nadechl, zamířil na Hopalongův spánek, zadržel dech a vystřelil!

Hopalong se okamžitě zhroutil. Sklouzl ze sedla a padl do písku. Vyděšený grošák uskočil. Špička Hopalongovy boty se zachytila ve třmeni, ale pak se uvolnila. Kůň docouval a neklidně se rozhlédl. Potom sehnul hlavu a čichl k ležícímu muži. Nepříjemně sladký pach krve přinutil koně zafřkat a stáhnout se zpátky. Stádo se nezastavilo.

Ploužilo se dál. Kůň se toužebně zadíval za dobyt看, ale zůstal stát. Otěže visely dolů a on věděl, co je jeho povinnost.

Slunce pálilo do černé košile ležícího muže. Na mosazné obloze kroužilo káně. Pod Griffin vstal. Třásl se jako list. „Dostal jsem ho!“ vydechl. „Zabil jsem Hopalonga Cassidyho!“

KAPITOLA 16

Omyl Poda Griffina

Jacka Bolta nevedl k návštěvě ranče 3TL pouze probuzený zájem o Sue Gibsonovou a možnosti plynoucí ze sňatku s ní. Jeho přítomnost v domě nebo i pouhý odjezd opačným směrem ho předem zbavovaly veškerého podezření.

Tohle byla velká loupež a poslední. Využil k ní vlastní muže a několik drsných chlapíků, kteří seberou odměnu a zmizí z kraje. Udržoval spojení s těmito typy mužů, kteří se často ukázali jako užiteční.

Až bude Bolt poslouchat zprávy o velké loupeži, velice dobře se pobaví. Frank Gillespie sám nic nezmůže, a Bolt správně předpokládal, že Sue Frankovi ani nedovolí opustit ranč. Ranč 3F byl příliš daleko, než aby mohl okamžitě nasadit svoje lidi. Boltovi muži měli přesné pokyny a dostanou stádo do úkrytu dřív, než rančeři dokážou zorganizovat nějaké pronásledování.

Bolt vstal následujícího rána ve výborném rozpoložení. Zatímco si připravoval snídani, kul další plány. Pojede na 3TL a bude si stěžovat na ztrátu dobytka. Dozví se o loupeži a nabídne svoje muže, aby se rozjeli za stádem. Ti dobytek nenajdou a jemu to bude nesmírně líto. To ho postaví před Sue do dobrého světla. Později, až se vezmou, může stádo opět doplnit na původní počet.

První stádo už musí být v Surprise Valley, a pokud nedošlo k ničemu velmi překvapujícímu, Hopalong Cassidy se svými přáteli jsou teď mrtvi nebo zahnaní do kouta bojují o svůj život. Druhé stádo je na cestě, stopy dobytka teď mizí v sypkém písku pouště nebo na tvrdých skalách průsmyků. Bez ohledu na to, co se stane, on sám je naprosto čistý.

Slunce jasně svítilo, když vyjížděl k ranči 3TL. Jen co se dostal na hlavní cestu, s překvapením uviděl kousek před sebou nějakého jezdce, který vedl nádherného bílého koně. Jezdec byl malý prošedivělý muž, vyhlížející docela přátelsky.

Jack Bolt ho dojel a zpomalil. Nemohl od vedeného bělouše odtrhnout oči. „To je ale kůň,“ poznamenal. „Komu patří?“

„Tenhle kůň? No, to je Topper, kůň Hopalonga Cassidyho.“

„Koupím ho,“ nadchl se Bolt. „Nabídnou výhodnou cenu.“

„Zešilel jste? Tolik peněz není na celém světě, aby Cassidy tohle koně prodal.“

Bolt se vzdával jen neochotně. „No, kdyby se Hopalongovi něco stalo, tak mi toho koně přivedte.“

Malý chlapík se zasmál. „Šetřte dechem. Hopalong nepřipustí, aby se mu něco stalo. Kdyby všechno olovo, co na něho vystřelili, naložili na nějakou loď, šla by ke dnu.“

Jack Bolt se strojeně usmál. Mužova sebejistota ho podráždila. Co když se Aragonům nepodařilo Cassidyho dostat? Co když se Cassidy vrátí? Bez ohledu na to, jak dobře skrývali stopy dobytka, nikdy neměli stoprocentní jistotu, že nějaký bystrý slídlil neobjeví nitku a nezjistí, kde začíná a končí celé klubko. Jack Bolt to dobře věděl opustil Texas jen o pár kroků před jedním příslušníkem jízdní hlídky, jemuž se podařilo odhalit vzájemně se překrývající falešné trasy

Bolt setřásl své pochybnosti a pokračoval dál. Brzy se ocitl na dohled ranče 3TL. Ten však nejevil žádné známky života. Bolt už pociťoval značný zmatek, když vtom vyšla z domu Sue v jezdeckých šatech. Chystá se do města nebo se chce sama porozhlédnout kolem? Tohle zrovna nechtěl, ale konec konců proč ne?

Během společné jízdy by mohl pokročit ve své věci mnohem rychleji. Přimhouřil oči a nasadil úsměv. To je ono! Pojedou spolu!

Sue vzhledla, když Bolt vjel na dvůr. Tvář měla pobledlou starostmi. „V noci nás okradli, pane Bolte. Nevím, kolik kusů dobytka zmizelo. Ale Frank říkal, že nás zřejmě obrali o celé stádo.“

„Opravdu o celé?“ Bolt vložil do hlasu správný tón nevěřícnosti. „Ach ne! To nemůže být tak zlé, slečno Sue! Jsem si jist, že ne! Právě jsem vám chtěl oznámit, že i mně se v noci ztratil nějaký dobytek. Ale ne víc než padesát hlav.“

Gillespie si změřil Bolta tvrdým pohledem. „My přišli o všechny!“ poznamenal. „A až se budu moct uvolnit z ranče, vydám se na lov!“

„Vůbec se vám nedivím,“ souhlasil Bolt chápavě, „já to cítím úplně stejně.“

Otočil se k Sue. „Jedete chcete se rozhlédnout po pastvinách?“

„Ano. Nechci, aby se Frank vzdaloval. Šel by pořád dál a někdo by ho mohl za jeho snahu zabít. Vždyť je našim jediným přítelem, kterého teď máme.“

Bolt se zatvářil uraženě. „Ale no tak, slečno Sue, teď jste se mě dotkla. Vždy jsem se považoval za vašeho přítele a neexistuje nic, co bych pro vás neudělal.“

Sue se okamžitě kála: „Omlouvám se, ale nepřemýšlela jsem.“

Gillespie se odvrátil a v každé vrásce jeho tváře se zračilo hluboké znechucení. Sledoval jejich odjezd zúženými očima. Možná, přemýšlel, je blázen, ale jestli je Jack Bolt čestný chlap, tak on je přímým potomkem čínského císaře!

O pár mil dál na západ se Joe Gamble vlekl za dvěma zajatými desperáty stále rozzlobeným kuchařem a Cardozou s prostřelenou nohou. Cardoza měl nyní nohu v dlahách a přes úzkost, kterou to v něm vyvolávalo, jel s nekonečnou trpělivostí. Před několika roky byl čestným kovbojem. Zrovna teď litoval, že si neuvědomil možné následky, když se ještě měl dobře.

Gamble jel vzadu s puškou položenou přes sedlo před sebou. Jel ostražitě, i když kvůli Cardozově noze a poskakování při rychlejším kroku dost pomalu. Gamble dobře věděl, jaké jsou jeho šance, když ho chytí s vězni. Aragonové byli známí tím, že nemají slitování. Byli to zabijáci.

Minulou noc zaslechl vzdálené výstřely a působilo mu to starosti, protože se ozývaly ze směru, kterým se vydal Cassidy. Po jisté chvíli sice zkrížili Cassidyho trasu, ale Joe tu nechtěl popojíždět s vězni, aby se porozhlédl, a jeho cesta do Tascotalu vedla na jih. Po třech hodinách se ocitli na vyvýšeném terénu a Joe zastavil. Před ním pomalu kráčelo obrovské stádo dobytka a mířilo na západ!

„Co to u čerta je!“ zíral překvapeně. Dobytek nedoprovázeli žádní jezdci. Stádo postupovalo pouští a očividně sledovalo svůj vlastní kurz.

„Co si o tom myslíš, Cardozo?“ zeptal se udiveně.

Cardoza si odplívl. „Vypadá to, že někdo to zpackal nebo se dostali do pěknýho maléru.“

„Co tím míníš?“

Cardoza neodpověděl a kuchař hleděl zarputilým pohledem na stádo. Gamble promluvil na svého koně a vyrazili. Rychle dojeli pomalu jdoucí stádo a první značka, kterou Gamble uviděl, patřila jeho ranči 3F. Během několika minut poznal dobytek ze J+H a 3TL. Zloději se očividně pokusili odehnat obrovské stádo a něco jim to překazilo. Vzpomněl si na noční střelbu a pevně stiskl rty. S tímhle stádem se musel setkat Hopalong Cassidy. Došlo k přestřelce. Ale kde je Hopalong teď?

Cardoza rovněž přemýšlel. Tohle byla honosná velká krádež dobytka a vyšla naprázdno. Něco nebo někdo stádo zastavil a otočil zpět k domovu. Ale pokud ano, tak kde je Grat a ostatní? Kde je Cassidy? Pozabíjeli se vzájemně během přestřelky?

Gamble se stáhl za stádo a začal je pohánět k rychlejší chůzi. Cardoza měl nohu pevně přivázanou a mohl jet docela dobře. Přesunul se na jednu stranu stáda a pomáhal. Kuchař ho napodobil. Oba byli dřív honáky a tyto záležitosti měli v sobě pevně zakotvené.

Zrovna se blížili k okraji pouště, když se na vyvýšenině před nimi vynořila skupinka jezdců. Gamble téměř okamžitě poznal černého koně svého šéfa. Vedle něho jela Sue Gibsonová. Přimhouřil podezíravě oči. Byl s nimi i Jack Bolt. Boltovy oči zažhnuly, když poznal oba muže, kteří se stali vězni.

„Joe!“ Dru Monaghan prudce zastavil svého koně. „Co se stalo? Kde jsi k tomu stádu přišel?“

Joe Gamble jim, aniž by slezl z koně, vyprávěl celý příběh. Vynechal pouze údaj o tom, kde je nyní Red Connors. Jakmile uviděl Jacka Bolta, napadlo ho, aby o tom raději pomlčel. Když se Sue zeptala na ostatní muže, Joe pokrčil rameny.

„To nevím, madam. Počítám, že se zapletli se zloději, kteří hnali tohle stádo. Buď jsou zabiti, nebo je dál honí, protože stádo nikdo nedoprovázel a samo mířilo k domovu, když jsem je našel.“

Další jezdec sjel z pahorku mlčky a promluvil až nyní. Frank Gillespie využil příjezdu jezdce s Hopalongovy m koněm jako omlu-

vu pro to, aby mohl opustit ranč, a přenechal unavenému nově přichozímu péči

o Gibsona.

„Bolte, řek jste, že vám taky ukradli dobytek. Ale já tu nevidím ani jeden kus z 8 čtvercový H“

Hlasý okamžitě zmlkly. Nějaký kuň přešlapoval, ale i stádo jako by se rozhodlo mlčet. Jacka Bolta v nitru zamrazilo. Podíval se na Franka nad hlavami mužů mezi nimi. „Co tím myslíte?“ zeptal se.

„Nic.“ Gillespie se tvářil uvolněně a klidně, ale jeho pravačka spočívala jen pár palců od zbraně. „Ale jestli jste přišel o nějaký dobytek, je moc divný, že tu žádnéj není. Jsou tu jenom kusy z 3F, 3TL a 4H“

„Možná že moje kusy tam někde jsou. V každém případě,“ namítl Bolt, „nemáme důkaz, že je to celé stádo. Minulou noc jsem určitě o nějaký dobytek přišel.“

Dru Monaghan se podíval na Gambleho a viděl, že upírá oči na Bolta. Majitel 3F poprvé pojal konkrétní podezření. Ostražitě pohlédl na Bolta. „Zvláštní, že vám to nepřipadá divný,“ pronesl tiše. „Tohle stádo muselo projít přes roh vašeho pozemku.“

„Co tím chcete naznačit?“ bránil se Bolt.

„Nic,“ odpověděl úsečně Dru Monaghan. „Vůbec nic. Jenom to nechápu.“

„Já zrovna tak,“ připojil se Gillespie. Všiml si, jak tvář Jacka Bolta zkameněla a jak v něm narůstá napětí. Ale bylo mu jedno, jaké to bude mít následky. „Jsem moc zvědavěj. Hádám, že pár z nás by se mělo vrátit po stopě stáda a zjistit, kam ho hnali a kdo.“

Sue Gibsonová přelétala pohledem z jednoho na druhého a viděla v jejich tvářích podezření. Náhle se rozzlobila.

„Co vás to všechny popadlo?“ vyhrkla podrážděně. „Jestli si myslíte, že Jack s tím má něco společného, tak se mýlíte. Navštívil mě v našem domě krátce před loupeží a odjel úplně opačným směrem. Všichni to tam znáte. Nemohl to objet dokola!“

Joe Gamble se ozval až teď: „Nikdo netvrdí, že s tím má co dělat, madam. Jenom se divíme, jak moh mít tak zatracený štěstí. Mimochodem,“ dodal ještě, „máme tu dva zloděje, možná se dají přesvědčit, aby promluvíli.“

„Toho Cardozu znám!“ pronesl jeden honák s přísnou tvář, který pracoval na 3F. „Jezdí se Simem Aragonem.“

Cardoza neřekl nic. Kuchař poposedl v sedle a rozhlédl se po shromážděných mužích. Tvář měl bledou jako stěna.

„Odved'te mě před zákon,“ prohlásil. „Chci mluvit se šerifem!“

„Tak on chce mluvit se šerifem,“ odpověděl Gamble. „Necháme ho mluvit, než ho pověšíme? To na věci nic nezmění, co vy na to?“

„Ani trošku,“ potvrdil Gillespie s pohledem upřeným na Bolta. „Stejně tam dostaneme všechny do jednoho.“

„Co se stalo s Cassidym?“ zeptala se najednou Sue. „Kde je?“

„Vracel se na ranč ještě přede mnou,“ přiznal Gamble. „Počítám, že to on splasil tohle stádo a odehnal ho od zlodějů.“

Všichni seděli mlčky, protože věděli, co může taková akce v noční tmě obnášet. „Někteří z nás by se tam měli zajet porozhlídnout,“ navrhl Monaghan. „Kdo se hlásí?“

„Já, jestli se Gamble vrátí se slečnou Sue na ranč,“ přihlásil se Gillespie. „Někdo by tam určitě měl bejt. A mimochodem,“ dodal ještě, „chce s váma jet i Jack Bolt.“

Obličej Jacka Bolta zrudl vztekem. „Gillespie, držte se dál od mých věcí. Dnes jste toho namluvil až moc. Jestli chcete malér, tak jen si začněte!“

Gillespie se usmíval, ale v očích měl led. „Ale copak, hádám, že nic jiného bych neuvítal víc, Bolte!“

Monaghan se postavil s koněm mezi ně. „Nechte toho!“ okřikl je. „Gillespie, můžete jet s náma, jestli chcete. Bolt ať se vrátí na svůj ranč. Nemá smysl, abyste se vzájemně postříleli.“

Pak se otočil ke Gamblemu. „Joe, jeď domů se slečnou Sue. A zůstaň tam.“

KAPITOLA 17

Hlášení Reda Connorse

A na konec se dohodli, že na pátrání po Cassidym vyrazí skupina pěti mužů. Ostatní se připojili ke stádu a hnali dobytek domů. Jack Bolt náhle osaměl. Otočil koně a s tváří staženou vztekem zamířil na svůj ranč. Ale někde v těle mu bušilo malé varování. Tohle bylo těsné. Proč ho podezírají? A ten prokletý Gillespie! Bolt přimhouřil oči. Až přijde jeho chvíle, zabije ho, ale ne teď! Ne teď!

Co se vlastně stalo? Velká loupež se obrátila vniveč, přišli o stádo a jeho muži se nechali rozehnat.

Když dojel na dohled svého ranče, uviděl v ohradě koně. Chlapi se vrátili! U všech d'asů, zjistí, co se stalo! Dozví se proč!

Muži seděli na verandě. Grat se houpal v koženém křesle a drsnou, strništěm zarostlou tvář měl ještě pokrytou prachem a potem. Byli tu i Slim, Míšenec, Bones a Pod Griffin.

Byl to právě ten poslední, koho si Bolt všiml nejdřív. Pod stál široce rozkročený uprostřed verandy. „Jasně že byl rychlejší,“ ušklíbl se. „Byl rychlejší, ale já byl lepší a dostal jsem ho. Jestli mi nevěříte, jed'te se na něj kouknout!“

Grat zvedl hlavu, když Bolt seskočil z koně. Bolt na ně zlostně zíral. „Obrátili jste všechno vzhůru nohama!“ prohlásil vztekle. „Co se stalo? Jak jste mohli přijít o stádo?“

„No, šéfe,“ spustil Grat smířlivým tónem, „byl to“

„Byl to Cassidy,“ skočil mu do řeči Pod. Posilovalo ho vědomí, že zabil slavného Hopalonga Cassidyho. Ve svých očích tím nesmírně porostl. Proč by měl zaujímat místo až za Gratem? Nebo za kýmkoliv z nich? Vždyť je všechny o mnoho převyšuje! „Byl to Hopalong. Vtrh mezi nás a splašil stádo. To se mohlo stát každému. Není to Gratova chyba, nikdo to nezavinil. Ale nemějte obavy, už se to nebude opakovat! Aspoň ne od Hopalonga Cassidyho!“

Pod Griffin toužil, aby se ho šéf zeptal proč. Stál tam s nadmutou hrudí a rozzářenýma očima. Jack Bolt si toho nevšiml. Měl v hlavě pouze ztracené stádo.

„Naprostá neschopnost!“ zařval. „A pokud jde o tebe, Griffine, až s tebou budu chtít mluvit, zeptám se tě.“

Griffina se zmocnil vztek. „Jak to se mnou mluvíte?“ Neovládal se. „Se mnou.“ Ustoupil o krok. To už se považoval za muže srovnatelného s Hardinem a Billy Kidem. „Budete mě dlouho obcházet v širokém kruhu, Bolte! Bud' se mnou budete mluvit jako džentlmen, nebo“

Vztek Jacka Bolta se zaostřil jedním směrem. „Nebo co?“ zeptal se. Stál tváří obrácen ke Griffinovi, ruce připravené. „Nebo co, ty chvastoune?“

Pod Griffin nebyl inteligentní muž. Celou cestu zpátky na ranč se zaobíral představou, jak zabil Hopalonga Cassidyho. Duševním zrakem se viděl jako proslavený pistolník. Zpočátku si tak trochu uvědomoval, že bude vyprávět přizpůsobený příběh o zabití Hopalonga Cassidyho a nikdo ten rozdíl nepozná. Ale postupně přesvědčil sám sebe, že Hopalong ho opravdu viděl a propásl svoji šanci. Pod někde v koutku mysli znal pravdu, ale neustálým opakováním představy, jak tasil zbraň a zabil soupeře tváří v tvář, si zafixoval, že je vlastně pokaždé tím rychlejším. Jak může vědět, že by nebyl rychlejší než Cassidy? Nebo třeba i Hardin? Porazil ho snad někdo?

Bolt stál proti němu na opačném konci verandy a Pod Griffin náhle věděl, že to je ono musí jim to předvést. Viděl na nich, že mu nevěří. Teď to dokáže!

„Mluvte se mnou opatrněji,“ pronesl, „nebo vás zabiju! Proděravím vás“

Boltovy ruce udělaly bleskový pohyb a v tom děsivém zlomku okamžiku Pod Griffin pochopil pravdu. Dostavila se k němu právě tam, na zastíněné verandě vonící starou kůží a tabákovým dýmem. V jediném záblesku uviděl, jak Boltova ruka sjíždí, uviděl hlaveň s černým ústím namířeným na něho, spatřil, jak z ní vyšlehl plamen. Pak pomalu couvl, dosedl na zem a byl mrtvý.

Grat se podíval na Griffina a pak na Bolta. Pociťoval šok a údiv. Nikdy se mu ani nesnilo, jak je jeho šéf rychlý. A Griffin? Znovu se na něho ohlédl. Jeho zbraň ani nestačila opustit pouzdro.

Jack Bolt přelétl lesklýma očima jednoho po druhém. „Co to do něho vjelo?“ zeptal se. „Najedl se snad vlnice?“

Grat zavrtěl hlavou. „Ne, ale říkal nám, že zabil Hopalonga Cassidyho.“

„Zabil ho? Zabil Cassidyho?“

Bolt zíral na mrtvého muže. „Kde? Jak se to stalo? Viděli jste to?“

„Nikdo to neviděl. Pod se vrátil za Hopalongem. Nemoh mu odpustit, že ho praštil pistolí, tak chtěl Cassidyho zabít. Znovu jsme ho uviděli až tady. Přitáh sem s vychloubáním, že Cassidy je mrtvej.“

„Nejspíš lhal,“ řekl k tomu Bolt.

„To ne,“ ozval se Bones. „Určitě to udělal, šéfe. Nikdy jste neviděl člověka, kterej by se nafukoval jako on. To nemohlo bejt jen tak. Cassidy je mrtvej, určitě. Hádám, že ho nedostal tak, jak nám to povídal, ale určitě ho skolil.“

Cassidy je mrtvý! Kde je tedy Red Connors? Položené otázky Bolta ujistily, že nikdo z jeho mužů neviděl ani Connorse či nějaké známky po něm. Gamble se o Connorsovi také nezmínil, kromě faktu, že Connors se účastnil šarvátky s muži Pete Aragona. Kdyby byl tento Cassidyho přítel mrtvý, Gamble by to určitě řekl, což neudělal. Takže to znamená, že Connors žije. A jestliže nebyl s Hopalongem, tak kde je?

Na to existovala pouze jedna odpověď, která se Jacku Boltovi vůbec nelíbila. Red Connors byl logicky tím, kdo sledoval stádo, které ukradli jako první. Jinými slovy to znamená, že byl zřejmě svědkem předání stáda do rukou honáků z kalifornského ranče. Nyní tedy věděl něco, o čem neměli tušení ani jeho vlastní muži že Bolt vlastní ranč za státní hranicí.

Bolt se raději vyhnul konverzaci, která se rozproudila mezi jeho muži. Slyšel, jak odstraňují tělo Poda Griffina, naslouchal i úderům krumpáčů do tvrdé země, když pro něho připravovali hrob. Ještě před pár hodinami šlo všechno tak hladce, a nyní je jeho představení v troskách. Jestli je Cassidy mrtev, pak čím dřív zabijí i Reda Connorse, tím lip. Může se v tom spolehnout na Aragona?

Bolt pečlivě zvažoval situaci. Velká krádež dobytka selhala a rančeři se mají na pozoru. Connors sledoval další stádo a skutečnost, že se o tom Gamble nezmínil, naznačuje, že má podezření. Gillespie to vyjádřil zcela otevřeně a Monaghan je ochoten naslouchat, stejně

tak ostatní. Celá situace ukazuje, že by se měl raději v klidu stáhnout a být zticha. Potom při první lepší příležitosti celý ranč prodat.

Čtyři hodiny poté, kdy Hopalonga Cassidyho srazila kulka, začal grošák projevovat neklid. Byl to kůň, který rád někam mířil, a postávání a spásání řídké trávy ho ani trochu nebavilo. Rozptýlené kusy dobytka odešly směrem k domovu a grošák chtěl jít také.

Muž ležel bez hnutí. Kůň překonal nechuť k pachu krve a popošel k němu blíž. Zahrabal kopytem do země, podrážděně zafrkal a pak šťouchl nosem do nehybného těla.

Hopalongovy oči se otevřely. Zíral na šedivou zem pod sebou. Chvilí ležel. Nevěděl, kde je nebo co se stalo. Cítil prach pod prsty, tupé bušení v lebce a blížící se večerní chlad. Pak uslyšel grošáka.

„V pořádku, chlapče,“ pronesl tiše. „Ještě minutku.“

Kůň našpicoval uši a přistoupil blíž s úlevou, že není sám.

Hopalongovi se pomalu vracela paměť, přitékala jako hustá melasa do všech záhybů jeho mozku. Hnal stádo zatoulaných kusů dobytka směrem k 3TL. Sebral je zlodějům. Potom ho něco praštilo do hlavy. Pohnul rukou a ohmatal si lebku. Našel krev na čele a konečně si uvědomil, co se vlastně stalo. Kulka ho škrábla přes čelo, prolétla z jedné strany na druhou a odrazila se stranou. Zašilhal jedním, potom druhým okem. Každé se dokázalo zaostřit na nejbližší terén a horizont... Možná není tak vážně zraněný.

Pozoruje ho útočník i teď? Cassidy, jemuž se zvolna vracely smysly, to zvažoval. Bylo docela dobře možné, že ten člověk už odešel. Od vypálení střely muselo uplynout několik hodin, protože nyní se připozdívalo.

Hopalong opatrně zkoušel svoje síly. Trochu se nadvzedl a vsunul dlaně pod sebe. Vzepřel se na ruce, pak na kolena. Točila se mu hlava. Rozhlédl se kolem sebe.

Po chvilce se chytil třmenu sedla a vytáhl se na nohy. Jakmile seděl na koni, cítil se o trochu víc ve své kůži. Vydal sek jihu.

Cestou se přidávaly další myšlenky. Ať po něm střílel kdokoliv, domníval se, že Hopalong je mrtvý. Spadl přece z koně a nehýbal se. Jestli se k němu střelec přiblížil, tak ho nezkontroloval, jinak by dovedl práci do konce. Takže ho určitě považoval za mrtvého.

Vzpomněl si, že na konci skal vzdálených necelou míli vyvěrá voda, a zamířil k ní. Sesedl, sundal grošákovi sedlo a uvázal ho ke kolíku. Rozdělal malý oheň, ohřál vodu a omyl si čelo. Potom si uvařil kávu a připravil něco k jídlu. Bylo skoro deset večer, když ulehal do přikrývek.

Probudil se do studeného svítání a cítil se mnohem lip. Bolest v hlavě však přetrvávala, a když se posadil, změnila se v urputné bušení. Vstal, udělal si snídani a přitom se rozhlížel po okolí. Právě začal uklízet tábor, když si všiml osamělého jezdce. Přes značnou vzdálenost poznal, že je to Red Connors.

Connors dojel k Hopalongovi, podíval se na protrženou kůži na jeho čele a zasmál se. „Zase tě zachránila ta tvoje tvrdá lebka? Počítám, že by se ti kulka nedostala do hlavy o nic snadněji než nějaká myšlenka.“

„Co jsi zjistil?“ zeptal se Hopalong. „Přestaň si stěžovat a povídej.“

Red sklouzl ze sedla a zachránil zbytek kávy dřív, než ji Hopalong stačil vylít. Napil se přímo z hrnce. „Spoustu věcí! Aragonova parta předala dobytek nějakým jezdcům, kteří na ně čekali v Surprise Valley. Sedm honáků, všechny koně označovaný Šikmým D. Aragoni se otočili zpátky. Já to vzal do hor a sledoval dobytek. Hasili si to na sever, potom na západ. Nakonec zahruli do malého údolí blízko Goose Lake. Pěkný pozemek, slušně vypadající parta. Nikdo z těch hombres mi nebyl povědomý, tak jsem využil šanci a rozjel se k nim. Přijel jsem od severu.“

Red vyprázdnil hrnce a vypláchl ho horkou vodou z nedalekého pramenu. Vytřel ho hrstí suché trávy a schválně čekal.

„No dobrá, ty zchromlá dobytčí chuť,“ zabručel Hopalong dobromyslně. „Tak mi konečně oznam, jestli ses vůbec něco dozvěděl.“

„Zdá se,“ pokračoval Connors, když si zapálil cigaretu, „že majitelem Šikmého D je nějaký džentlas Jack Bronson. Hromadí dobytek, kterej údajně nakupuje ve Wyomingu a žene přes Nevadu. Tenhle rok přibýlo na ranči patnáct set hlav a vloni skoro stejnej počet starý kusy prodali na maso. Tenhle Bronson se tam prej brzo

chystá nastěhovat nastálo. Nahání tam dobytek několik posledních roků.“

Red Connors potáhl zhluboka z cigarety.

„Naznačil jsem,“ pokračoval Red, „že si pamatuju jednoho člověka jménem Bronson z Colorada. Ale oni si nemysleli, že by to byl ten stejnej chlap, tak jsem jim ho trochu popsals.“

„Jack Bolt?“

„Hm.“

Oba muži chvíli mlčeli. Pak se Cassidy zeptal: „A co ti kovbojové z Šikmýho Dí Jsou to zloději?“

„To vůbec ne. Řek bych, že nic nevěděj. Jeden z nich možná něco tuší. Takovej hubenej chlapík s fádním obličejem a modrýma očima. Jenom poslouchal, jak se mnou mluvěj ostatní, sám neřek ani slovo. Ale jednou nebo dvakrát se mi zdálo, že se usmívá, jako by si dokázal spočítat dvě a dvě dohromady.“

Hopalong Cassidy se vyhoupl do sedla. „V pořádku, Rede. Myslí, že víme všechno, co potřebujeme. Tohle je důkaz, kterej jsme potřebovali. Bude lepší, když zamíříme do Tascotalu a k telegrafní stanici.“

„Proč zrovna tam?“

„Pošleme depeši šerifovi se sídlem u Goose Lake. Požádáme ho, aby zadržel tamější stádo jako důkaz. Jedeme!“

„Hádám,“ ozval se Red krátce, „že skončilo všechno kromě střelčky!“

„No, mějme naději, že to zvládneme bez většího střelení.“

Red Connors zafuněl. „Tak si doufej! Já mám zbraň v pohotovosti! Jestli tím projdeš bez nějakýho střelení, tak to budeš mít velký štěstí! Pořádný štěstí!“

KAPITOLA 18

Hroutící se ambice

Tascotal podřimoval v dopoledním slunci, jedno oko pootevřené v očekávání maléru. I ti méně vnímaví obyvatelé tohoto dobytkářského městečka si povšimli napětí, které se vznášelo nad ulicemi. V Tascotalu nebylo divadlo, ani se tu nepořádaly karnevaly. Kromě víkendových tanečních zábav a příležitostných oslav na rančích se ve městě nekonala žádná zábava, vyjma občasných výbuchů násilí.

Někteří hoši sem přišli i z tak odlehlých míst, jako jsou Sod House Point a Bottle Hill. Honáci ze sousedních rančů si našli nějakou výmluvu, aby se mohli vydat do města. Hopalong Cassidy je mrtvý tato zpráva se rozletěla po celém kraji. Zabil ho Pod Griffin a historek o tom, jakým způsobem, kolovalo mnoho.

Do města se ale nějak donesla i zvěst, že Pod Griffin je také mrtvý, zabítý v přestřelce svým šéfem Jackem Boltem.

Staví honáci, kteří znali dosavadní historii Cassidyho života, přemýšleli, jestli se tu teď ukáže někdo ze staré party z Příčné 20, a připomínali si, že Red Connors se stále pohřešuje. A tak městečko čekalo, tiše a s ušima nastraženými i na ten nejtišší zvuk. Další zvěsti mezitím přizívovaly rostoucí oheň.

Na západ od města došlo ke střelbě. Cardoza má prostřelenou nohu. Několik dalších chlapů z party Sima Aragona je zraněno. Našlo se obrovské pochoduující stádo a hodně se přemýšlí o faktu, že se v něm neobjevily žádné kusy z 8 čtvercové H.

Krátce před polednem se objevili dva jezdci a rychle projeli ulicí směrem k telegrafní kanceláři na železniční stanici. Muži, kolem nichž se jezdci mihli, se zděsili. Hopalong Cassidy a Red Connors! Abel Garson se opíral o sloupek před úřadovnou expresní společnosti. Strnul, a pak si začal tuto novou informaci probírat v hlavě. Jestliže Cassidy není mrtvý, blíží se problémy. Sešel z verandy a spěchal pro svého koně. To je tedy novinka!

Hopalong se po odeslání depeše vrátil na ulici a nějakou dobu jen tak stál a pozoroval. Z party z 8 čtvercové H nebyl nikdo v do-

hledu a neviděl ani žádného z jejich koní. Mezi muži na ulici nebyl ani nikdo z Aragonovy bandy.

Sue Gibsonová vyšla z obchodu a Hopalong vykročil po dřevěném chodníku přímo proti ní. Prkna chodníku zešedla stářím, ale v místech, kde si někdo našel místo k posezení, se pořád leskla. Sue šla pomalu a dívala se do ulice, takže zpočátku si Hopalonga nevšimla. Když k tomu došlo, zůstala na okamžik stát, než se s radostným výkřikem rozběhla k němu.

„Hoppy!“ zvolala. „Tolik jsme se báli, že vás zabili!“

„Mě ne.“ Hopalong se usmíval nad jejím vzrušením. „To musel být někdo jiný. Jak se má váš otec?“

„Už vstal. Chodí o holi. Pochopitelně jen pár kroků, ale ani to nezabránilo, aby nešlel starostmi o vás. Kde jste byl?“

„Honil jsem zloděje dobytka. Je Bolt ve městě?“

„Myslíte Jacka?“ Její tvář náhle zvažněla. „Neříkejte mi, že jste jako všichni ostatní, Hoppy. I vy ho považujete za zloděje?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Hopalong opatrně. „Domnívám se, že o tom není pochyb!“

„Ach, tomu nevěřím!“ Její oči vzplály. „Příliš snadno obviňujete lidi. Jack Bolt je tak milý!“

Hopalong se zasmál. „Madam, žádný muž není skrz naskrz zlý a nechová se špatně po celou dobu. Jenže být nečestný nemá se zdvořilostí nic společného. Někteří z těch nejhorších mužů, kteří unikli oprátce, se tváří naprosto slušně a mluví tak, že se žádná dáma nikdy neurazí. Ale to z nich ještě nedělá čestné muže.“

„Přesto,“ odsekla Sue, „Já nevěřím, že je vinen. Víím, že Frank si to myslí. A když se zjistilo, že v ukradeném stádě není ani jeden kus z 8 čtvercové H, je těch s podezřením mnohem víc.“

„Takže jste našli stádo? Výborně. Nasměrovali jsme dobytek na cestu domů, ale nemohli jsme u něj zůstat. Red měl jinou práci a já no, postřelili mě.“

„Postřelili?“ Sue se zděsila. „Jak? Kde jste zraněný? Já“

Hopalong si opatrně sundal klobouk a Sue hleděla na provizorní obvaz, který skrýval rudý šrám na čele těsně pod hranicí vlasů. „Bylo to o fous,“ poznamenal.

Vtom k nim došel Red Connors. „Hoppy,“ řekl omluvně, „tamhle přichází Bolt!“

„Nic neříkej,“ odpověděl rychle Cassidy. „Nic do chvíle, než se rozjede vyšetřování. Chci mít jistotu, že se všechny důkazy zachovají.“

Sue se podívala z jednoho na druhého. „Muži jsou tak necitliví!“ vyhrkla. „Proč považujete Jacka Bolta za zloděje dobytka?“

Bolt se k nim blížil. Vtom si uvědomil, kdo asi je ten muž, jenž stojí se Sue a Redem Connorem. Přistoupil k nim s obličejem o odstín bělejší, ale s úsměvem. Hopalong postřehl v rančeroých očích náhlou opatrnost.

„No, to je mi překvapení,“ řekl Bolt. „Vy musíte být Cassidy. Slyšeli jsme, že vás zabili. Rád vás vidím zpátky a celého.“

Hopalong se taky usmál. „Díky, pane Bolte. Cením si toho. Ale napadá mě, kde jste to slyšel?“

Bolt zaváhal, protože tušil léčku. Nuceně klidnými prsty vytáhl malý černý doutník. „Nemohu si“ zamyšleně stáhl obočí „vzpomenout. Mluví o tom kdekdo. Pochybují,“ dodal, „Jestli vůbec někdo něco ví. Že se vám něco stalo, usoudili zřejmě z vaší dlouhé nepřítomnosti.“

„Doslech jsem se, že i vy jste se zúčastnil boje,“ vmísil se Connors.

„Já?“ Bolt vyčkával a cítil, jak se mu svírá žaludek. „A to jako kdy?“

„S Podem Griffínem. Prý jste ho zastřelil.“

Bolt váhal. Takže někdo z jeho mužů promluvil? Oči mu potemněly, ale nakonec se ovládl a pouze pokrčil rameny. „Ach, tak tohle? Ano, měli jsme spor. Něco mu dalo představu, že je rychlejší. Myslím,“ to už měl Bolt mnohem víc sebejistoty, „myslím, že to musel být on, kdo po vás vystřelil, Cassidy. Zřejmě se domníval, že vás zabil, což mu dalo vysoké mínění o svých schopnostech. Vyprovokoval souboj se mnou a já ho zabil.“

Tak to byla pro Sue Gibsonovou novina. Znovu se podívala na Bolta. Zabil člověka jen před několika hodinami, a přitom mu to museli připomenout. Má snad Cassidy pravdu? Je Bolt zlodějem dobyt-

ka? Její otec ho nemá rád, Frank ho přímo nesnáší. Mírně se zachvěla a poslouchala jejich slova.

„Pokud si vzpomenete, kdo vám oznámil, že jsem mrtvý,“ opakoval Hopalong normálním hlasem, „dejte mi vědět. Tohle mohli znát pouze dva lidé. Já a ten střelec. Neřekl jsem o tom nikomu, až před chvilkou tady slečně Sue. Ať ta historka začala kdekoliv, vyšla od muže, který po mně střílel.“

„Pak to musel být Griffin,“ odpověděl Bolt krátce. „Mě snad nepodezíráte, nebo ano?“

„Nepodezírám vůbec nikoho,“ prohlásil Hopalong, ale tón jeho hlasu a lehký důraz na slovo nepodezírám Bolta znepokojily. Co asi ti chlapi vědí? Co mohou ksakru vědět?

Abel Garson stál nedaleko a snažil se vyslat k Boltovi signál. Bolt přikývl a ještě dodal: „No, trochu se tu projdu. Rád jsem vás viděl. Adios, Sue.“

Garson se otočil a krácel ke svému koni, kterého měl uvázaného u ohrady. Bolt se zastavil, zapálil si doutník, který mezitím vyhasl, a pak se vydal ledabylými kroky k vlastnímu koni. Garson utahoval koni sedlový řemen.

„Cassidy něco vyčenichal,“ oznámil Garson Boltovi. „Když sem dorazili, šli okamžitě na stanici. Nevím, co tam dělali, ale tuším, že posílali telegrafickou depeši.“

Jack Bolt si to vyslechl a usilovně přemýšlel. Stál tam v prachu a vdechoval pach zpocených koňských boků. Co mohli zjistit a kam posílali depeši? Zvažoval návštěvu stanice, ale pak nápad zavrhl, protože by pravděpodobně neuspěl. Jenže musí zjistit obsah té odesílané zprávy. Může na tom záviset celá jeho budoucnost.

Už odcházel od svého koně, když zahlédl muže postávajícího ve stínu za nájemní stájí. Muž na něj kývl a Bolt krácel k němu. Manueli Aragonovi se leskly oči.

„Přišli jsme o dobytek, si?“ Aragon pokrčil rameny.

„No, možná jindy.“

„Kde je Sim?“ A brzy tu bude. Vypadal našťavaně.“ Manuel si odplívl. „Ten Cassidy nechtěl bych být na jeho místě.“

Bolt hodnotil situaci a hodnotil i Manuela. Byl to nevlastní bratr Peteho a Sima a většinu života strávil v Mexiku. Schopný, smrtelně

nebezpečný pistolník, i když postrádal Simovu zručnost v zacházení se zbraní. Bolta ale nic nenapadalo. Měl těžkou hlavu a poprvé byl opravdu ustaraný. Ještě před nedávnem to vypadalo na naprosté vítězství, existovalo tak málo možností selhání. Nyní je Hopalong Cassidy ve městě a jejich velká loupež se vypařila do vzduchu.

Nedokázal si srovnat myšlenky. Jeho intrikářský mozek, vždy tak snadno nalézající řešení, nyní vypovídal službu. Bolt nedokázal vymyslet žádný plán, neměl žádný nápad, nevěděl, co udělat. I vzduch byl náhle těžký, téměř nedýchatelný, naplněný předtuchou zkázy. Obvyklou vyprahlost vystřídalo dusné parno. Nekonečná obloha měla bronzovou barvu bez jakékoliv rozeznatelné poskvrnky.

Kdyby se tak mohl dostat do telegrafní stanice a zkontrolovat depeše...

Otočil se na podpatku a už přes rameno vyslal k Manuelovi: „Uvidíme se později!“ Nejlepší by bylo opustit město, ale Bolt nechtěl být mimo, bál se, že by se tu mohlo udát něco, o čem musí vědět. Místo aby se vydal do hor, kde by počkal na tmu, a pak násilím vnikl do telegrafní stanice, raději zůstal přímo ve městě.

Bolt přešel ulici a zamířil do salonu. U baru byli Dru Monaghan a Joe Gamble. Ani jeden neotočil hlavu, jako by si Bolta ani nevšimli. Zamířil ke stolu v zadní části, zvedl balíček umaštěných karet a začal si vykládat pasíáns.

Zdravý rozum stejně jako určitý niterný, hluboko ukrytý pocit paniky ho varovaly. Nabádaly ho, aby vyběhl, skočil na koně a co nejrychleji odjel z tohoto kraje. Jeho malý svět se hroutil, a to vše kvůli dvěma mužům. Vlastně kvůli jednomu, protože nebýt příjezdu Hopalonga Cassidyho, Red Connors už by byl mrtvý a zapomenutý. Kvůli jednomu muži.

Odhodil karty, znechuceně vstal a přistoupil k barovému pultu. „Whisky!“ vyštěkl a práskl dlaní do pultu. Náhle se ho zmocnil strašlivý vztek. „Whisky, sakra!“

Barman mu vyhověl, ale vyhnul se pohledu do očí. Jack Bolt dopil drink a dal si ještě jeden. Potom se otočil a práskl za sebou létačími dveřmi. Joe Gamble se za ním podíval.

„Zuří,“ poznamenal krátce. „Kvůli čemu?“

„Brzy bude mít spoustu důvodů, jestli ho budem mít v hrsti,“ odpověděl Monaghan. „Kdybych věděl s jistotou, že je zlodějem dobytka, tak bych“

„Tak to raději buďte připravený. Už je náš.“ Gamble se podíval na svoji sklenku. „Hoppy posílal nějakou depeši, a jestli se moc nemejlím, tak až dostane odpověď, začne mela. Red Connors tam venku něco hledal a já tuším, že má nějaký důkaz nebo něco takovýho. Ti dva hombres by vystopovali hada i v hustý mlze, to mi věřte.“

Jack Bolt stál na sluncem ozářeném prkenném chodníku. Podíval se na jednu stranu, pak na druhou. Všichni uhýbali očima. Tohle mu řeklo víc než cokoli jiného, že mu došla hromádka hracích známek a on prohrál. Zlostině si odplivl a nenávisťně pohlédl na jakéhosi muže sedícího na dřevěném chodníku. Cítil nutkání tohoto muže kopnout, praštit ho pěstí, zabít ho. A přitom ho vůbec neznal.

Bolt kráčet po chodníku a prkna pod jeho botami duněla, ale ani jedna hlava se neotočila. Jako kdyby byl mrtvý, jako kdyby procházel světem, v němž je neviditelný. Řeči se už dostaly všude lidé ho považují za zloděje dobytka. Tak dobrá! Ať si tomu věří! On jim ukáže! To Cassidy je zodpovědný za jeho smůlu, takže Cassidy je už teď mrtvým mužem!

Griffin! Ten ubohý, do sebe zahleděný blázen! Jak mohl věřit, že dokáže zabít muže, jako je Hopalong! Chceteli oddělat takového chlapa, musíte to pečlivě naplánovat nebo dostat obrovskou příležitost. Nikdy to nedokážete tak nahodile, jako to zkusil Pod Griffin. A nepodaří se vám to ani z příliš velké vzdálenosti.

Jack Bolt se náhle zastavil. Přelétl očima ulici tam a zpátky a jeho náhle oživený mozek začal kalkulovat. To horní okno nad bankou byla to kancelář, ale advokát, který ji používal, odešel z města. Teď je prázdná. Někáký muž s puškou tam nahoře... Přikývl sám sobě. To je ono.

Ale proč spoléhat jen na jednoho muže? Takže jeden tam nahoře, další na konci ulice v seníku nad nájemní stájí. Ještě jeden na útesu nad městem. Rychle probíral v hlavě jednotlivá postavení a zvažoval výhody a nevýhody. Nyní je to buď všechno, anebo nic. Musí udeřit tvrdě a nečekaně. Musí dostat a vyřídit všechny nepřátele, aby v tomto městě už proti němu nikdo nikdy nezvedl ruku.

Předpokládejme jen předpokládejme, že by dostal Connorse, Cassidyho, Monaghana i Gambleho, všechny najednou! Pak by se rozjel na 3TL a postaral se

o Gibsona a Gillespieho! Co kdyby je přistihl na ulici a rychle s nimi skoncoval? Dejme tomu, že by jim doručil zprávu po někom neznámém, po někom, kdo by je dokázal dát dohromady před mušky jeho dobře skrytých střelců! Slušná dávka střel potom by se objevil on, Jack Bolt, a projevil by nesmírnou lítost a žal.

Sim Aragon brzy přijede do města a s ním bude i Pete a další hoši. To bude stačit. Jakmile budou vůdci mrtvi, ostatní ho mohou podezírat, jak se jim zlíbí! Ať klidně podezírají. To jim jenom nažene strach a zničí jejich schopnost spojit se proti němu.

Když procházel ulicí kolem Manuela, šeptl: „V baru dole u potoka, za dvě hodiny. Přived’ Sima.“

KAPITOLA 19

Hoppyho podezření sílí

Hopalong Cassidy vešel do restaurace a posadil se. Red Connors se loudal za ním a usedl vedle něho tak, aby mohl po očku sledovat zadní dveře, vedoucí do kuchyně. Pokud se má něco stát, pak k tomu dojde dnes večer. A jestli Jack Bolt tuší, že ho hodlají zmáčknot, tak se nepochybně o něco pokusí.

Hopalong natáhl nohy pod stůl a přitáhl si vajíčky a kávou poznamenaný jídelní lístek, napsaný na zadní straně starého letáku propagujícího East Lynn. Přitom zabloudil pohledem na ulici. Bolt stál na rohu, zřejmě v hlubokém zamyšlení.

Dovnitř vešel Dru Monaghan vysoký odhodlaně Jí působící muž v jednoduchém čistém oděvu, každým coulem typický rančer. Pozdravil Hopalonga pokývnutím hlavy a klesl na židli. Připojil se k nim i Joe Gamble a všichni čtyři chvíli seděli mlčky.

„Mají tu dobrý jídlo,“ ozval se nakonec Red. „Je to úleva, že jsem se konečně zbavil povinnosti vařit.“

„Ty a vařit?“ zasmál se Hopalong. „Celou dobu vařil! Joe. Ty bys nedokázal uvařit ani hovězí kůži!“

„Pchá! Mluvíš o svém vaření, ne o mém.“ Red vrhl podezíravý pohled na zadní dveře. Bolt stál na rohu příliš nápadně.

„Jak dlouho potrvá, než dostaneme zprávu od toho šerifa?“ chtěl vědět Monaghan.

Hopalong pokrčil rameny. „Možná pár hodin, možná několik dní. Těžko říct. Depeše nejde přímo. Musí se posílat z jedné stanice na druhou. Může dojít k prodlevám.“

„Doufám, že Bolt neopustí město.“

„To určitě ne.“

Jack Bolt čekal ve stínu verandy před obchodem a pozoroval ulici. Právě po ní projížděl se skřípáním a rachotem čtyřkolák tažený párem polodivokých mustangů a za ním těžký nákladní vůz se zápra-

hem dlouhé řady mul. Vedle nich kráčel bosý chlapec s holí v ruce a po jeho boku šel pes nedefinovatelné rasy. Po nějaké chvíli vyjeli zpoza rohu nájemní stáje Grat s Bonesem a mířili k Boltovi. I jejich oči si prohlížely ulici. Slim byl v Picket Pinu, malém baru, stojícím hned za rohem a mimo jedinou ulici města.

Picket Pin se už dávno stal putykou Boltových hochů. Lokál měl průčelí otočené k potoku a k řadě vysokých topolů. Za plytkým potokem s kamenitým dnem, širokým kolem šesti stop, se nacházela ohrada, kde někteří lidé z města drželi svoje jezdecké koně. V Picket Pinu už byl zřejmě i Míšenc. Blížila se chvíle rozhodujícího boje a všichni to věděli.

Grat, mohutný chlap v kovbojském oděvu, bezohledný a nezdolný, seskočil z koně. Od okamžiku, kdy jeho šéf zabil Poda Griffina, k němu Grat cítil novou úctu. Jak rychlý byl Griffin, to Grat nevěděl, i když se ten chlapík vždycky vychloubal ale jedno mu bylo jasné bez nejmenších pochyb. Jeho šéf je mnohem, mnohem rychlejší.

„Tak co, šéfe?“ zeptal se. „Nic se neděje?“

„Brzy bude.“ Bolt se podíval na Grata, potom na Bonese. „Běžte za Slimem a Míšencem a řekněte jim, aby zůstali v Picket Pinu. Cassidy je ve městě.“

Grat otevřel ústa, aby promluvil, ale pak je zase zavřel. Tak Cassidy není mrtvý. Pod se mýlil. Grat zaťal zuby. Ten pitomec! Udělal někdy něco dobře? Netrpělivě se otočil a pustil se dál ulicí. Bones ho po chvílce váhání následoval.

Hopalong Cassidy žije! To se Gratovi ani trochu nelíbilo. A Red Connors je taky naživu. Grat si vzpomněl na svůj rozhovor s Cassidym na cestě u White Rocku, když šli po Redovi. Tenkrát ho Cassidy varoval, co mu udělá, jestli ho tu ještě někdy uvidí. Pamatuje si to i Hopalong? Grat doufal, že ne. Byl sice pistolníkem, ale netoužil po přestřelce s mužem tohoto kalibru. Život je i tak dost krátký. I kdyby nějakým zázrakem Hopalonga porazil, tak zřejmě jen proto, aby ho pak oddělal nějaký zelenáč toužící po slávě. Někdo jako Pod Griffin.

Gratovi náhle přestala chutnat cigareta, odhodil ji do prachu. Odbočil za roh a vešel do Picket Pinu. Uvnitř bylo chladno a temno. Slim seděl u stolu a mastil karty s Manuelem Aragonem a dalšími

dvěma muži ze své tlupy. Míšenec stál u baru a pil. Grat k němu přistoupil. „Moc nenasávej,“ varoval ho, „Boltovi by se to nelíbilo.“

Míšenec otočil ke Gratovi zažloutlé oči a usmál se. Měl rovné bělostné zuby, jinak na něm nebylo nic hezkého. Jeho boty měly sešlapané podpatky a už dávno zřejmě neviděly krém. Kalhoty měl špinavé a ucákané blátem. Tvář mu pokrývalo strniště hustých vousů holil se jednou za několik týdnů. Grat věděl, že přemlouvat Míšence, aby teď nechal pití, by bylo plýtváním času. Objednal si také drink. Najednou si všiml, jak se Bones staví vedle něho, a pocítil, že ho vlastně nesnáší. Ten muž byl jako jeho stín. Nikdy ho neopouštěl, byl „Grate!“

Otočil se. To Bolt vešel do místnosti a kýval na něho. Grat odložil sklenici a přešel ke stolu. Pak Bolt zavolal i Bonese a Míšence. Manuel Aragon poposedl, aby jim udělal místo. Zadními dveřmi náhle vstoupil Sim. Jeden z mužů, kteří seděli s Manuelem, vstal od stolu a přesunul se na lavičku před dveřmi, odkud viděl každého příchozího.

O půl hodiny později Grat odcházel z Picket Pinu a směřoval ke stodole u nájemní stáje. Ale napřed se zastavil na ulici u svého koně a zavedl ho do stínu/ stáje, kde se mohl ke zvířeti snadněji dostat. Pak obezřetně, aby ho nikdo neviděl, vyšplhal nahoru na seník. Lehl si na břicho po levé straně širokých dvířek, kterými sem skládali seno. Z tohoto místa viděl celou protější stranu ulice a většinu jízdní dráhy. Zasunul náboj do komory. Blížila se chvíle odplaty a Gratovi spadl kámen ze srdce. Doufal, že to nepotrvá dlouho. V ústech mu dočista vyschlo.

Manuel Aragon opřel pušku vedle okna opuštěné kanceláře nad bankou. Grat byl v seníku a neviděl na tu část ulice, kterou měl na starost právě Manuel. U dalšího okna téže kanceláře čekal Slim s puškou Spencer 56.

Bones se loudal za budovami a zastavil se vzadu za železářstvím. Koně si nechal na kraji plytkého údolí, které se táhlo do hor. Měl nejlepší únikovou cestu ze všech, ale napřed musel zaujmout své místo za skládkou starého železa za obchodem.

Odtud mohl Bones zabránit, aby někdo hledal úkryt v úzkém prostoru mezi salonem a železářstvím. Viděl i část ulice. Ostatní mu-

ži byli rozestavěni kolem města tak, že z něj nebylo možné ujet. Jakmile se nepřátelé ocitnou uprostřed ulice v ohni kulek, vrhnou se instinktivně do úkrytů v mezerách mezi budovami. A ty jsou obsazeny střelci, kteří čekají právě na takový manévr.

Jack Bolt promýšlel celou situaci a rozestavení svých mužů. Čtyři střelci budou mít na mušce skupinku na ulici a spustí palbu všichni najednou. Jestli jejich pušky nenajdou určený cíl, pak se to podaří ostatním ukrytým mužům. A jakmile budou všichni nepohodlní odklizeni z cesty, kraj se dostane do rukou Bolta a Aragonů. A těch několik zbylých, jako je například Gibson, o ty se postarají docela lehce.

Boltova nálada se opět pozvedla. Tohle je chvíle, kdy Hopalong nemůže uniknout. Má odříznuty všechny únikové cesty, stejně tak jeho přátelé. Protože teď už se Bolt nespokojí pouze s Hopalongem. Tohle bude nečekané, strašlivé a dovedené do konce. Hopalong Cassidy, Red Connors, Joe Gamble a Dru Monaghan jsou odsouzeni k zabití.

Jack Bolt šel zvolna ulicí k salonu. Nemělo smysl čekat. Začne s tím hned. A jestli se někdo z nich pokusí vrátit do salonu, tam se o ně, budeli to třeba, postará osobně. Posel by měl dorazit do půl hodiny to bude znamenat konec. Bolt vstoupil do salonu a pomalým krokem pokračoval k baru.

Hopalong Cassidy už přešel z restaurace do salonu a spolu s Redem Connorem seděli u stolu. Když Bolt vešel dovnitř, Hopalong zvedl oči. Okamžitě se měl na pozoru. Z každého póru toho muže vyzařovala sebejistota a připravenost. Redovy oči také sledovaly kráčejícího Bolta.

„Co to do něho vjelo?“ zeptal se Red. „Vypadá jako kocour, kterej zrovna sežral kanára.“

Hopalong vstal. „Blíží se malér cítím to. Ten hombre má něco v rukávu.“

Dru Monaghan a Joe Gamble se na ně zvědavě podívali. „Co s ním je? Co si o tom myslíte?“

„Co by mu udělalo nej větší radost?“ zeptal se Hopalong.

„Největší? No, kdyby nás viděl mrtvé,“ usoudil Monaghan. „Ale proč?“

„Tak se raději dobře dívejme,“ odpověděl Hopalong suše. „Připadá mi nějak podezřele šťastnej!“

KAPITOLA 20

Chladnokrevné zabíjení

I přes panující napětí večer nepřinesl žádné přerušení klidu panujícího po celý den. Muži se neochotně rozcházeli do svých domovů, jiní navštívili salon a stáli podél barového pultu, kde trochu popíjeli, mluvili a poslouchali. Dál se šířily řeči a bylo na první pohled zřejmé, že Hopalong Cassidy ani Red Connors nemají v úmyslu město opustit. Navíc těsně před soumrakem přijel Frank Gillespie a stáhl sedlo ze svého koně. Přijel s ním i nějaký dobře stavěný mladý muž s chladnými šedými očima. Měl na sobě téměř nové šaty, které jako by byly vykartáčovány teprve před minutou.

„Takže myslíte, že Cassidy je mrtvej?“

Gillespie pokrčil rameny. „Všecko, co vím, jsou jenom drby. Takový věci nejde držet pod pokličkou. V každém případě to, co jsem teď zaslech, mi řek nějaký kovboj ze 4Há. A ten to slyšel zas od někoho jinýho. Pod Griffin prej zabil Hopalonga a později sám chytil kulku od svého vlastního šéfa Jacka Bolta.“

„Bolt je Cassidyho přítel?“

„To ne, pokud o tom sám nevíte. Bolt je ostřej šéf zlodějů dobytky, jestli se ve svejch dohadech nemejlim. Oddělal Poda, protože mu chtěl přerůst přes hlavu, to je všecko.“

Gillespie se opět podíval na tohoto cizince. Potkali se cestou a Gillespie si nyní začal uvědomovat, že celou dobu mluvil jenom on sám. Nevěděl o tom muži o nic víc, než když ho uviděl poprvé. Jenže na cizinci bylo něco, co se mu zamlouvalo, i když dva nízké připnuté kolty vypovídaly o muži, který má pro maléry porozumění.

Vysvětlil mladíkovi co nejjednodušeji a nejnázorněji situaci, jaká nyní panuje v kraji kolem Tascotalu, a skončil návratem ukradeného stáda a zjetím Cardozy a kuchaře. Pak ještě dodal: „Při západu slunce jsem se promenádoval na kopcích u našeho ranče. V jistý vzdálenosti jsem zahlídl nějakou partu jezdců. Neměl jsem dalekohled, ale poznal jsem jednoho koně. Patří Simu Aragonovi.“

„Mířili k městu?“

„Hm. No, vím, že Monaghan a Gamble jsou ve městě a že sem měl přijet i Red Connors, jestli je naživu. Došlo mi, že se zřejmě chystá odplata. Tak jsem sebral ručnici a vyjel stejným směrem.“

„Jste správněj chlapík. Já v tom jedu taky.“

Gillespie se mu zadíval do tváře. „Jak to? Nevím, kam vás zařadit.“

„No, byl jsem mimo zdejší kraj, vedl jsem něco jako kočovnej život. Ale když jsem uslyšel zvěsti, že Cassidyho někdo zastřelil a v tomhle kraji hrozí válka, tak jsem se rozjel k Tascotalu. Hoppy je můj přítel. Jmenuju se Jenkins, Mesquite Jenkins.“

Frank Gillespie jen zíral. Tak tohle je ten hrůzu budící hombre, o němž Red mluvil téměř se stejnou úctou jako o Hopalongovi! Polkl.

„No tohle! To je skvělý!“ Vtom ho něco napadlo. „Poslyšte, tady vás nikdo nezná. Já se porozhlídnu po městě a sejdem se tu znovu za hodinu, jestli do té doby nic nezačne. Souhlas?“

Mesquite přikývl. „Kde se ta banda zašívá?“

„Přímo za rohem. Bar zvaný Picket Pin. Ale raděj si hlídejte krok, jestli tam míníte jít.“

„Dám si pozor. Takže za hodinu tady.“

Mesquite Jenkins se otočil k Picket Pinu. Přijel příliš pozdě, aby pomohl Hopalongovi, ale včas, aby se vypořádal s bandou, která mu to udělala. Jestli je Red ve městě tak fajn. Oni dva zhltnou tu tlupu stejně hladce jako velký kocour malou myš. Jenkins obešel roh a střetl se s pohledem muže na lavičce. Pokračoval dál k putyce a muž vstal.

„Kam to bude?“ pronesl hlídač strojeně ledabylým hlasem.

„Dovnitř,“ odpověděl Mesquite krátce, „napít se. Prodávaj tu pítí, nebo ne?“

„Jasně, ale zrovna tam mají moc práce.“

„Počítám, že dveře se pořád otvírají na obě strany. To tady mají všechny salony hlídku venku? Nebo jde o nějakou zvláštní zdvořilost?“

Tvář bandity zrudla. Rozhodl se, že se mu ten mladík s klidnou tváří nelíbí. Asi je nejvyšší čas, aby mu dal lekci.

„Jo, zdvořilost,“ odpověděl. „A teď vypadni!“

Mesquite Jenkins byl už dávno stoupencem názoru, že jakmile se objeví signál k boji, pokračování v rozhovoru nebo hádce nepřináší žádný dobrý výsledek. Strážce mu řekl, co má dělat. S pokrčením ramen se otočil na podpatku a ve stejném okamžiku vyrazil pravač-

kou, chytil mužovu pušku za hlaveň a vrazil mu ji do břicha. Muž klopýtal dozadu. Jeho lýtka narazila do lavičky, nohy mu letěly do vzduchu a hlava k zemi. Narazil lebkou do tupého konce trámu a ztratil vědomí.

Jenkins zvedl jeho pušku, vyndal náboje a odhodil je. Pak rozevřel létací dveře, vešel do salonu a kráčel kbaru.

Sim Aragon zlostně vzhlédl. Většina jeho mužů už stála na svých pozicích, jenže on neměl rád nějaká vyrušení. Ale ten muž byl cizinec a mířil k baru bez nějakého viditelného zájmu. Dva nebo tři stálí návštěvníci pokračovali ve ztišeném hovoru, a tak si Sim přestal nově příchozího všímat.

Mesquite se zdržel u baru několik minut a za tu dobu si vyslechl několik zajímavých informací. Aniž by svůj drink dopil, otočil se a zase odpochoďoval pryč. První věc, kterou venku uviděl, byl vzpa-matovávací se strážce, který se snažil postavit na nohy. Mesquite ho nevzrušeně praštil hlavní pistole přes hlavu a šel dál. To, co si vyslechl, bylo velice důležité. Hopalong Cassidy žije. Je i s Redem v hotelovém salonu. A něco visí ve vzduchu.

Když Jack Bolt uviděl Cassidyho a ostatní, změnil svoje rozhodnutí. Náhle usoudil, že bude lepší svého posla zastavit a všechno rozjet až ráno. Když posel dorazí v jasném ranním slunci, kdy jsou muži oproštěni od nočních obav, budou snáz věřit, že zloději dobytka opět zaútočili a někde jinde. To byl daleko lepší plán. A jakmile se čtveřice vyhrne na ulici, bude to znamenat její konec.

Jenže mezi ty věci, s nimiž Bolt nemohl počítat, protože o nich nevěděl, patřil i mladík s kočičím krokem, který viděl, jak Manuel Aragon sestupuje po zadních schodech budovy banky a tiše se odkrádá pryč. Tentýž mladý muž zahlídl Bonese, který se zvedal za hromadou starého železa a pak líně opravoval postroje svého koně. Mesquite se zamračil. Útok byl očividně odvolán. Vyhne se svým přátelům, bude se držet stranou a dávat pozor.

Večerní hodiny tiše mýjely jako skupina tmavě oděných mnichů, kteří krácejí na ranní mši. Někdo si je krátil náhodnou partičkou karet, pár loudalů se zdrželo o něco déle u baru, ale klid večera zůstal neporušen. Noc byla jasná, osvětlená hvězdami a chladná.

V Picket Pinu se shromáždilo jen málo mužů. Ostatní přicházeli a odcházeli za různými aktivitami, dali si drink, promlouvali ztišenými hlasy jeden s druhým, vyslechli opatrné pokyny od hospodského nebo od samotného Bolta a zase mizeli.

Během noci se stala pouze jedna věc, na kterou se přišlo až ráno. Pracovník telegrafní stanice objevil při nástupu do práce zavražděného muže.

Starý Dave Wills byl městským pomocným dělníkem tak dlouho, že si nikdo nepamatoval odkdy. Vykonával různé drobné práce a jedním z jeho stálých úkolů byla starost o zboží přepravované po železnici. Když telegrafista večer zamykal kancelář, stařec byl ve skladu na železniční stanici. A tam ho také našli, mrtvého, zabitého nožem. Vražedný nástroj zmizel. Jinak nechybělo vůbec nic.

Bylo krátce po půlnoci, když se Jack Bolt rozhodl, že se podívá na depeši nebo depeše odeslané Hopalongem Cassidym. Větší část Tascotalu se halila do tmy a Bolt tiše vyklouzl ze svého pokoje. Vyšel se boční uličkou ke stanici. Zdálo se mu, že za železářstvím zahlédl nějaký stín, ale během patnácti minut čekání se nic nepohnulo, a tak pokračoval. Nesměl ho nikdo vidět, ani tehdy, kdyby jeho snaha vyšla naprázdno.

Železniční stanice stála padesát yardů od nejbližší budovy a na druhé straně kolejí se nacházela dobytčí ohrada, z níž se nakládal dobytek do vagonů. Vrhł se rychlými skoky od poslední budovy v ulici k obrovskému balvanu, který museli odstranit z cesty při pokládání kolejí. Pak pokračoval dopředu v nízkém stínu kolejového náspu.

Nástupiště bylo neosvětlené a tiché a otevření okna telegrafní kanceláře představovalo pro toho, kdo se tak dlouho pohybuje ve světě zločinu, snadný úkol. V kanceláři se Bolt rychle přehraboval v hromádce depeší. Nebylo jich mnoho, většinou se týkaly zásilek zboží. Najednou se zarazil.

JACK BRONSON ÚDAJNĚ KUPOVAL DOBYTEK VE WY-
OMINGU A NEVADĚ. STÁDO NALEZENO U GOOSE LAKE.
KONTROLA CEJCHŮ DLE VAŠÍ ZPRÁVY. DOBYTEK A HO-
NÁCI ZADRŽENI DO DOBY VYŠETŘENÍ

GEORGE CUYLER ŠERIF

Jack Bolt zíral na zprávu, jako by doufal, že se mu slova změní před očima, což se pochopitelně nestalo. To bylo zlé, horší, než očekával! Přímou konec. Jeho sny o ranči a bezpečí, o vlastním velkém stádu vše je pryč.

Stál sám v temné místnosti ještě dlouho poté, kdy sirka zhasla, a držel depeši v ruce. Potom škrtl novou sirkou a otočil další lístek na hromádce. Pod ním bylo toto:

POPIS SOUHLASÍ S MOBEETIE JACK BIRCHENEM, ZDE
HLEDANÝM PRO KRÁDEŽE DOBYTKA, VRAŽDU A DO-
STAVNÍKOVOU LOUPEŽ. ZADRŽET PRO VYŠETŘOVÁNÍ
MAJOR JONES TEXAS RANGER

Vtom Bolta vylekal náhlý pohyb. Zvedl oči. Starý Dave stál ve dveřích skladiště, kde přespával. „Kdo je to? Co tu chcete?“

Stařec vešel dál do místnosti a škrtl zápalkou. „No ne? To jste vy, pane Bolte? Ale já ach, achchch.“ Starý muž se zhroutil na podlahu. Ostrý nůž pronikl hluboko. Bolt na něho roztrpčeně shlížel.

„Ty starý blázne!“ zavrčel. „Proč jsi nezůstal tam, kam patříš?“

Vložil depeše zpět do přihrádky, protáhl se oknem a vrátil se do svého pokoje. Takže nyní víc než kdy jindy zbývala jediná věc. Zabít Cassidyho a vypadnout zkraje, a to rychle.

Bolt se svlékl, ale najednou se zarazil. Ty depeše! Zůstaly zatím nedoručeny! To je jisté, protože kdyby je Hopalong dostal, už by po něm šel. Jenže ty, které viděl, byly kopie originály musí být v hotelu a nějak se ještě nedostaly Hopalongovi do rukou! Na okamžik měl nutkání vyjít ven a pokusit se je získat, ale bylo by to stejně zbytečné. Cuyler případ sleduje a brzy se ozve další depeší. Kromě toho by musel zničit i kopie v kanceláři. Teď však byl rád, že to neudělal, protože by ho to usvědčilo z další vraždy starého Willse.

Svítání ho našlo zcela probuzeného, ale unaveného. Sice spal, ale neodpočinul si. Díval se na ulici pln nenávisti. „Tak dobrá, ty blázne!“ zamumlal zpola nahlas. „Dostaneš svoje během několika příštích hodin. Nic jiného si nezasloužíš!“

Rychle se oblékl a spěchal do Picket Pinu.

Hopalong Cassidy se probudil z hlubokého spánku a našel pod dveřmi podstrčené depeše. Když včera večer dorazily, Dave Wills je chtěl doručit, ale kvůli nějakým dalším povinnostem se opozdil, a když přišel do hotelu, Hopalong už spal. Jakmile si Hopalong depeše přečetl, probudil Reda Connorse.

„Tady to je,“ řekl tiše. „Máme, co jsme potřebovali. Dnes ráno půjdem a seberem ho, pokud je ještě ve městě. A jestli není, tak ho najdem.“

Dru Monaghan slyšel jejich hlasy a přišel za nimi. Přečetl si depeše. „Takže jste měl pravdu, Cassidy,“ připustil. „Teď už o tom není pochyb. Joe a já jdeme taky.“

„Nezapomínejme na minulej večer!“ upozornil je Red. „Ten Bolt vypadal příliš sebejistě, než abych zůstal klidnej! Musíme bejt opatrní! Bolt ještě nevyložil karty na stůl, o to se můžete vsadit!“

Hopalong přikývl beze slov. Než usnul, pečlivě všechno promýšlel. Věděl, že dnes dojde k rozhodujícímu střetu. Představil si sám sebe na místě Jacka Bolta nebo Bronsona, Birchena či jak se vlastně jmenuje a snažil se uhodnout, co ten chlap udělá. Věděl, že ve městě je víc desperátů než pouze ti z Aragonovy party. Stejně tak mu bylo jasné, že Grat, Bones a další z 8 čtvercové H jsou tady taky. S takovým počtem ostrých hochů se může rozhořet pořádná přestřelka.

Bolt ví, kde Cassidy je. A taky ví, že musí dojít na boj kdo s koho. Tudíž Bolt se pokusí nastražit nějakou léčku nebo past.

KAPITOLA 21

Hvízdání olova!

„Nemá smysl zbrkle vyrazit,“ navrhl Cassidy s úsměvem. „Nasnídejme se. S chutí spořádám něco z těch vajíček, který tu nabízejí.“

„Vajíčka!“ potřásl Red hlavou. „Pamatuju se, kdy se na západ za řekou Pecos nenašlo ani jedno vejce. Tehdy všichni jedli třikrát denně samý hovězí!“

„Moje máma si přivezla přes pláně tři slípky a kohouta,“ vmísil se Dru. „Já tenkrát sahal po koleno vysokého volka a musel jsem sbírat k nakrmení drůbeže semena ze všech možných rostlin. S pomocí těch slepic máma dělala slušné obchody.“

Zatímco si muži sedali ke stolu, Hopalong přistoupil k zadním dveřím kuchyně a podíval se na obě strany dvora. Byl jasný slunečný den a všechno vypadalo krásně, ale Hopalong se nenechal oklamat. Dobře věděl, že i na takovém místě se může skrývat nebezpečí.

Jeho pozornost upoutala hromada starého železa. Kdyby se za ní skryl nějaký střelec, ovládal by nejen prostor za domy, ale také průchod mezi železářstvím a salonem, který navazoval na hotel a jídelnu. Hopalong opatrně vykročil ze dveří. Trvalo mu pouhou minutu, než se ujistil, že za hromadou železa nikdo není, ale otisky špiček bot a kolen byly příliš dobře viditelné. V noci tady někdo klečel! Takže zde je jedna z jejich pozorovaten, jedno z míst, na němž mohou očekávat číhajícího střelce.

Už se otáčel, když si všiml ještě něčeho otisku téměř nových bot, nošených mužem s malými chodidly. Něco na těchto otiscích zabrnkalo na citlivou strunu v jeho nitru, ale boty byly příliš nové, aby vypověděly o svém nositeli něco víc. Ten člověk si očividně prohlížel stejné místo jako on. Zmatený Hopalong se vrátil dovnitř.

Minul se s Bonesem jen o několik minut, protože psanec byl zrovna v tu chvíli v nájemní stáji a kontroloval si pušku před zaujetím svého postavení.

Hopalong Cassidy si přisedl ke stolu, na který jim naservírovali vajíčka. Red Connors se na něho usmál.

„Doma to takhle nikdy nebylo!“ prohlásil. „Kolikrát jsem provázal nějaký stádo na cestách a dal bych za jedno vejce třebas i sedlo. Jenže vždycky jsme měli jenom hovězí s fazolema!“

„A já zažil, jak bys dal sedlo i za hovězí s fazolema,“ zasmál se Hopalong. „Já mockrát taky.“

„Myslíte, že jsou pořád ve městě?“ zeptal se náhle Gamble.

„Určitě,“ přisvědčil Cassidy. „Schovávají něco v rukávu. Je jich tu příliš mnoho.“

„Kde je Sue?“ chtěl vědět Red. „Vrátila se na ranč?“

„Viděl jsem ji na chodbě. Přijde dolů za pár minut,“ informoval je Dru. „Bylo by lepší, kdyby se vrátila domů.“

Na ulici zarachotil vůz a pak se najednou ozval z ulice vedoucí k železniční stanici pronikavý výkřik. Na cestě se objevil běžící telegrafista. Vrazil do hotelové jídelny. „Wills je mrtvej!“ vyhrkl. „Někdo se v noci vloupal do kanceláře a zavraždil ho.“

Telegrafistu okamžitě obklopil dav lidí. Monaghan se zamračil. „Ale proč by někdo vraždil takového starce? Nebo proč by se vloupával do kanceláře?“

Connors se podíval na Cassidyho a Hopalong přikývl. „Je docela možný, že se někdo dozvěděl o mejch depeších a byl zvědavěj. Stařec ho moh vyrušit a zaplatit za to životem.“

„Připadá mi to zcela zbytečný. Stejně je všechno podchyceno v těch depeších,“ namítl Connors.

„Možná se ho Dave pokusil zadržet,“ podotkl Monaghan, „nebo ten hombre ztratil hlavu.“

Vtom se po ulici přihnul nějaký jezdec a zastavil přímo před hotelem. Muž seskočil a vtrhl dovnitř. „Cassidy!“ zakřičel. „Banditi zaútočili na 3TL! Je jich nejmíň tucet! Zrovna jsem tam přijížděl, když mě zahlídli. Pálili po mně! Zdá se, že Gillespie je odráží, ale dlouho nevydrží.“

Jezdec se otočil a byl pryč. Čtyři muži vyskočili a rozběhli se za ním. Cestou si připravovali zbraně. Hopalong přeskočil živý plot a běžel k nájemní stáji, když vtom se zvedl nad městem texaský ječivý pokřik a pak zaburácely dvě pušky najednou.

Kulka proletěla Hopalongovi kolem tváře a on se otočil jako na obrtlíku. Před ním se otevíral průchod mezi železářstvím a hotelem a vzadu za ním hromada starého železa. Okamžitě pochopil. Zpráva o útoku na ranč, jejich vyběhnutí na ulici... Zbraně rachotily a Hopalong uviděl, jak se Joe Gamble hroutí s obličejem zkriveným bolestí. Hopalong skočil k budově banky a přitiskl se na zeď. Někdo byl na střeše a střílel z pušky, ale ne na něho.

Znovu zalétl pohledem k hromadě železa. Pak opatrně obešel roh banky a vyrazil ke schodišti. Střela, která ho minula, přišla z prvního poschodí. Rychle vybíhal po schodech a ještě zahlédl Reda Connorse, jak se krčí za napájecím korytem, a Dru Monaghana, který byl zraněn a klopýtal směrem k Emporiu.

Kulka narazila do kamenné zdi banky těsně před Hopalongem a prskla mu do tváře zlostné odštěpky, než odsvištěla do dálky. Pak náraz další střely a ještě jedné. Pocítil, že něco udeřilo do schodu pod jeho chodidlem, ale to už proletěl dveřmi dovnitř. Střela rozbila okno za ním a Hopalong se přitiskl na zeď vedle dveří. V téměř opuštěném patře banky byl nejméně jeden střelec a toho hodlal dostat.

Venku na ulici stále zněla střelba. Hopalong se prudce otočil, zvedl pušku a vyslal rychle za sebou tři výstřely do horních dvířek stodoly u nájemní stáje. Potom opřel pušku o zárubeň, vytáhl šesti-ranný revolver z pouzdra a vydal se do chodby.

Najednou zavládlo ticho. Zvuky zvenčí zněly jako z velké dálky. Vtom uslyšel štěknutí zbraně z místnosti blízko něj a zašoupání boty na podlaze. Ví ten neznámý psanec, že je Cassidy uvnitř? Čeká teď na něho?

Cassidymu stékal po obličejí pot. Naslouchal s ušima nastraženými na sebemenší zvuk. Sekundy mýjely jako hodiny, když krácel po špičkách ke dveřím místnosti. Pomaluje otevíral, ale přesto zaskřípaly. Strnul na místě s klikou v jedné a revolverem v druhé ruce.

Nic.

Místnost trochu páchla plesnivinou a vzduch byl těžký jako v dlouho nevětraném a neužívaném prostoru. Podlahu pokrýval prach. Vtom třeskla puška ve vedlejší místnosti a odpovědělo jí řinčení skla. Hopalong se vrátil na chodbu a čekal s namířenou zbraní. Střelba venku nyní zněla rozptýleně. Střelci očividně zaujali své pozice a připravili se na dlouhý boj.

Chodba byla dlouhá a měla na každé straně čtverý dveře. Na obou koncích byla okna, ale vedlo sem pouze jedno schodiště to, po němž právě přišel.

Zvedl se vítr a dveře před ním se pootevřely. Hopalong chvíli sledoval pozorným pohledem ostatní dveře a pak se pohnul kupředu. Puška znovu vyštěkla. Zvolil ty správné dveře, udělal dva rychlé

kroky a opět naslouchal. Ke dveřím mu zbýval ještě jeden krok. Rychle se rozhlédl po chodbě. Jedna dveřní koule se jakoby trochu pootočila, proto čekal dál. Potom ale uslyšel pohyb v místnosti se střelcem. Ještě jednou se rozhlédl, skočil a rozrazil dveře.

Manuel Aragon se otočil na podpatku, pustil pušku a sáhl po koltu.

„Pust' ji!“ zařval Hopalong.

Aragon jen zavrčel a jeho prsty sevřely pažbu. Dveře za Hopalongem zaskřípaly a v okamžiku, kdy Manuel vytrhl kolt z pouzdra, Hopalong vystřelil. Zásah kulky Aragonem pootočil a Hopalong se prudce obrátil a poklesl najedno koleno. Před ním se rýsovala obrovská postava, zarostlá a divoká. Držela v ruce zbraň, obrovský kolt Walker. Obě zbraně vypálily najednou. Hopalong pocítil náraz kulky a v okamžiku svého výstřelu uslyšel ještě jeden, který nepocházel od něho. Zásah kulky vousatého muže ho poněkud vyvedl z rovnováhy, a Hopalong minul. Okamžitě vyrovnal a vystřelil znovu. Vousáč zuřivě zaklel a svalil se na břicho.

Hopalong se podíval dolů. Mužova kulka ho zasáhla do nábojnicového pásu a zapálila jeden z jeho vlastních nábojů. V jeho džínsech zela zakrvácená díra po kulce, která se odrazila dolů a zaryla se do podlahy. Manuel Aragon ležel roztažený na zemi. Hopalong k němu přiskočil. Všiml si, že se mu zvedá hrudník, tedy známka toho, že žije. Sebral mu oba revolvery i pušku a vyhodil je oknem. Totéž provedl se zbraněmi vousáče. Venku se stále střílelo, a tak se Hopalong rozběhl ke dveřím. Okamžitě zazněl výstřel kulka prolétla dveřmi jen pár palců nad jeho natahující se rukou.

Další udělala díru ve dveřích o kousek výš. Tudy to nepůjde! Hopalong se otočil a běžel po chodbě k zadnímu oknu, protože si uvědomil, že průčelí je vystaveno palbě nejméně půl tuctu pušek. Zadní okno se otevíralo na střechu kůlny. Rychle se rozhlédl a vyskočil. Revolver ráže 45 už měl v pouzdře a znovu si nesl vinčestrovku. Vtom si všiml na střeše nedaleké budovy postavy muže, která se rýsovala proti obloze. Už zvedal pušku, ale zase ji sklonil. Muž střílel na něco na ulici. Hopalongovi bylo na tom muži na střeše něco povědomé, něco, co nedokázal určit.

Seskočil z kůlny a chtěl se dostat na ulici. Ale okamžitě přilétla střela, která se zabodla do dřeva sotva jeden palec od jeho tváře. Uskočil zpátky a přeběhl na druhou stranu banky. Z rohu viděl na ulici. Až na tělo ležícího Joeho byla prázdná. Dru Monaghan ani Red Connors nebyli v dohledu.

Hopalong se přikrčil. Musí se dostat na druhou stranu ulice! Kolem hlavy mu hvízdla kulka, další se zaryla do prachu těsně vedle něho. Padl na zem a kutálel se přes ulici, dokud se nezastavil o dřevěný chodník. Do prken nad jeho hlavou narazila střela a Hopalong si uvědomil, že leží v naprosto nevhodné poloze. Jenže vstát znamenalo smrt.

Pootočil hlavu chodník byl v tomto místě vyvýšen takových osm či devět palců nad terén. O něco dál se válely láhve a odpadky vyhozené ze salonu. Vsoukal se pod chodník a plížil se pod salon. Zde se prostor zvýšil nejméně na dvě stopy. Nahmatl své revolvery, aby se ujistil, že je pod chodníkem neztratil, a pak se plazil dál k zadní části hotelu. Po krátkém rozhlédnutí vylezl ven a vstal.

Hromada železa se nezměnila, ale za ní ležel natažený Bones. Tlustý psanec byl mrtvý. Kulka ho trefila nad uchem a proletěla mu hlavou. Očividně práce střelce, kterého Cassidy zahlédl na střeše. Hopalong otevřel zadní dveře salonu a vešel dovnitř.

U předních dveří stáli dva ozbrojení muži. Hostinský s bílou tváří stál u baru a z ramene mu tekla krev.

„Pozor!“ zašeptal k Hopalongovi. „To je Sim Aragon!“ Při tomto zvuku se oba muži otočili. Tři pistolníci si stáli tváří v tvář. Sim Aragon rozevřel tenké zjizvené rty do úsměvu. „Ale? Tohle je Hopalong Cassidy? Hledal jsem tě, amigo“

„Tak jsi mě našel,“ odpověděl Hopalong stručně.

Aragonova ruka sklouzla k boku. Hopalongovy revolvery opustily pouzdra a vyletěl z nich oheň. Sim Aragon pustil zbraň a při otočce padl na kolena. Pak se svalil na podlahu a narazil přitom do muže vedle sebe, čímž ho vyvedl z rovnováhy. Hopalong nevystřelil.

„Nic nezkoušej!“ varoval muže. „Odhod' zbraně!“

„Zabils mýho bratra!“ vyhrkl vztekle Pete Aragon.

„Žádal si o to. Odhod' zbraně!“

Aragon na okamžik zaváhal. Pak s pokrčením ramen opatrně sáhl na přezku a odepnul si opasek. Ustoupil, a aniž by spustil z Hopalonga pohled černých očí, zeptal se: „Můžu se na něho podívat? Možná není mrtvej.“

„Ano ale ať tě nic nenapadne.“

Venku bylo ticho. Pak někde v dálce bouchly dveře a zazněly hlasy. Lidé zjistili, že střelba skončila, a tak vycházeli na ulice. Red Connors se objevil ve dveřích jako první. Měl roztrženou a zakrvavenou košili.

„Ne, nejsem raněnej,“ zaprotestoval, když uviděl Hopalongovy oči. „Jenom škrábnutí a zničená košile.“

Dveře se opět zhouply a oba muži se ohlédli. Ve dveřích salonu se usmíval Mesquite Jenkins!

„Kde se tu bereš?“ vyhrkl Hopalong.

„Doslech jsem se, že jsi tady, tak jsem se vydal na sever. Zjistil jsem, že máš trable, a spočet jsem si, že se můžu dozvědět a udělat víc, když zůstanu neznámej a nebudu se k tobě hlásit.“

„Kde je Dru, Rede? Je raněnej?“

„Chyt dvě kulky, ale žije. Vlastně pořád stál na nohách, když jsem ho naposled zahlíd. Ani Gamble není mrtvej. Ale dostal to do nohy a ramene.“

„Co snímaje?“

„Nevím. Mrkněme se.“

Zamířili ke dveřím. Mesquite se ještě zmínil o Bonesovi: „Hned jsem si toho místa všim. Odtamtud mohl zabít každýho, kdo by hledal úkryt mezi baráky. Všichni byli rozmístěni tak, aby tě dostali, Hoppy.“

Bones byl mrtvý. Manuel Aragon a vousáč přežili, ale vousatý psanec na tom byl špatně. Manuel Aragon se díval na Hopalonga nenávisťnými očima.

„Jednoho dne,“ zavrčel mezi rty zkřivenými bolestí, „tě vyřídím!“

Čtyři bandité mrtvi, tři vážně, dva lehce zranění. Pete Aragon se vzdal.

Po Jacku Boltovi a Gratovi nebylo ani stopy.

KAPITOLA 22

Nedokončená záležitost

Na první pohled bylo zřejmé, že Reda Connorse tato zpráva otrávil.

„Vypařili se,“ prohlásil roztrpčeně. „A do Kalifornie Bolt neza-
míří, protože ví, že tam na něho čeká šerif.“

„Mám dojem,“ uvažoval Hopalong, „že nejrozumnější bude za-
jet na 8 čtvercový H a porozhlídnout se tam. Možná najdem něco, co
nám dá nějaké tip.“

Mesquite Jenkins se náhle zamračil. „Poslyšte, kde je jeden tak-
vej hombre? Rek, že pracuje na 3TL. Vysokej, vysedlý lícni kosti,
hnědý vlasy.“

„To by moh bejt Gillespie.“ Connors se podíval tázavě na Me-
squita. „Odkud ho znáš?“

„Přijel jsem s ním do města. Měli jsme se sejít u ohrady, ale já
měl zpoždění a on tam nebyl. Když teď uvažuju, myslím, že se fakt
jmenoval Gillespie.“

„Pojďme se porozhlídnout.“ Všichni tři vstali a vydali se ke dve-
řím. Lidé venku se shlukovali do skupinek, diskutovali a hádali se.
Všechny oči se otočily k trojici mužů. Ačkoliv mnoho pohledů bylo
obdivných nebo alespoň zvědavých, našly se mezi nimi i nepřátelské.

Přes veškeré vyptávání se jim nepodařilo najít nikoho, kdo by
honáka ze 3TL viděl. Na jejich dotaz přikývl až muž z nájemní stáje,
který půjčil Hopalongovi grošáka.

„Jo, viděl jsem ho včera v noci,“ prohlásil. „Chtěl tu přespat.
Ale většinu noci se potloukal okolo jako nějaké grizzly s bolavou
tlapou. Víím jen jedno zajímal se o Jacka Bolta.“

Cassidy přemýšlel. Posunul si klobouk, dřep na paty a žvýkal
stéblo slámy. Když to tak probíral, začalo se mu alespoň v jednom
ohledu vyjasňovat. Gillespie se s největší pravděpodobností zajímal o
Bolta. Neměl rád rančera, o němž právě zjistili, že je psanec, a nedů-
věřoval mu. Hopalongovi zazněla v hlavě Gillespieho slova, která
pronesl toho dne, kdy se vrátilo ukradené stádo. Gillespie se ze všech
možných banditů zaměřil právě na Bolta. Hubený Skot byl velmi
houževnatý chlapík a nepatřil k těm, kteří se pustí do boje bez pád-
ného důvodu.

„Mám tušení,“ ozval se konečně Hopalong, „že když najdem Gillespieho, tak náš muž Bolt nebude daleko. Je docela dobře možný, že sledoval Bolta s Gratem, když ujížděli z města.“

„Kam mohli jet?“ poznamenal podrážděně Red. „Na 8 čtvercový H určitě ne, a na 3TL! Bylo jim jasné, že se tam zajedem podívat. Krom toho by tím nic nezískali. J+H se má před nima na pozoru a stejně tak 3F. V každém případě vzali roha.“

„Bolt zná kraj na západ odtud,“ navrhl Hopalong.

„Zná to i na sever,“ vmísil se stájník. „Vím to, protože sem chodíval a půjčoval si ode mě koně k jízdě tím směrem.“

„Řek vám, kam jezdí?“

„Ne, Cassidy, to jistě ne, ale nemusel mi to říkat. Na západ není kromě Pine Forests žádné les a podle jehličí, který jsem vyčesával z koňskejch ohonů, projížděl hlubokýma lesama. Ale lesy jsou na severovýchod podél státní hranice. Podle toho, jak dlouho mu to trvalo, moh jezdit jenom tam.“

„Najal si nějakýho koně i v poslední době?“ chtěl vědět Hopalong.

„Ne. Naposled tak dva měsíce zpátky, ale předtím jezdíval pravidelně. Dvakrát nebo třikrát tejdne. Myslím, že tam vozil nějaký zásoby.“

Hopalong přemýšlel a pak se podíval na Jenkinse. „Co kdybys zašel do Emporia a položil tam pár otázek? Rede, ty zaskoč do železářství. Zjisti, jestli si tam Bolt kupoval nějaký nářadí nebo výstroj, řekněme tak tři měsíce nazpátek.“

Když odešli, Hopalong se ptal dál. „Vzal si někdy nějakýho nákladního koně?“

„Tak o tom nevím. Ale pokaždý vezl u sedla dost velký vaky.“

„Jestli nějakej muž jede na sever, kam by to mohlo bejt?“ chtěl vědět Hopalong. „Já to tam vůbec neznám.“

Stájník pokrčil rameny. „Není tam kam jít. Jenom divočina, nějaký hory a lesy. Nestojí tam jedinej ranč ani srub prospektorů.“

Chvilí přemýšlel a pak ještě dodal: „Ale něco vám povím. Zajed'te si do Agate. Nemáte to moc od cesty a můžete si promluvit se Sourdoughem. Mám za to, že tam před pár rokama dělal nějaký průzkumy.“

Red se vracel rychlým krokem a z opačného směru se blížil i Mesquite. Red se usmíval. „Víš co?“ zvolal. „Ty bys moh věštit z karet, Hoppy! Bolt začal před třema měsíci nakupovat zásoby. Věci pro ranč vždycky odváželi na voze, ale tohle ne. Měl pytle k uvázání u sedla, ale ne takový, jaký se používají na jeden nebo dva dny táboření. Spíš jako kdyby si dělal zásoby.“

Mesquite přikývl a oči mu zářily uspokojením. „To odpovídá! Asi tři nebo čtyři měsíce zpátky si Jack Bolt kupoval kladivo a nějaký hřebíky. Graves ze železářství si to pamatuje, protože mu to připadlo divný, když nedlouho předtím dělal Bolt velké nákup pro ranč. O něco později si přišel koupit sekeru, lopatu a krumpáč. Přesně posledního března. Graves si to zapsal, protože tahle sekera byla poslední a musel objednat další.“

Za další tři tejdny si Bolt koupil nějaký dveřní panty a petlice, později i těžkej visací zámek.“

„To všechno moh použít na ranči,“ zapochyboval Red.

Stájník přikývl. „Moh, ale já o tom pochybuju.“

„Vsadím se, že ne!“ přidal se k němu Mesquite. „Vsadím se, že se Bolt zabezpečoval. Postavil si tam někde srub a zásobil ho. Je to tak, Hoppy?“

Hopalong Cassidy přikývl. „Bolt postupoval velice opatrně. Jeho potíže začaly jen díky tomu, že Red náhodou narazil na poněkud podezřelý stopy. Jinak by se Bolt dostal ze všeho, co prováděl. Myslí, že se dobře zaopatřil a pořídil si pro všechny případy bezpečnej úkryt, o kterým nevěděli ani jeho muži.“

„Řekl bych, že to dává smysl,“ souhlasil Red. „Ale jak ho hodláme najít?“

„Potřebuje vodu,“ přemýšlel nahlas Mesquite, „a pokud se nemejlím, tak i vyhlídkový místo, odkud by dohlídl na únikovou cestu. Možná se o to nestará, ale já mám tušení, že jo.“

„Vodu, palivo a střechu nad hlavou. S nářadím, který si odvez, by moh postavit srub, ale musel mít připravený místo.“

Hopalong se otočil ke stájníkovi. „Ještě něco ke koním,“ požádal ho. „Pamatujete se, že by si někdy půjčil víc než jednoho? Nebo koupil si od vás nějakýho? Napadlo mě, že by tam chtěl mít náhradního koně. Možná i několik.“

„Ne.“ Stájník si byl naprosto jistý. „A nekoupil žádnýho koně v tomhle městě, jinak bych o tom slyšel. Ale moh si je pořídit kdekoliv. Dál na sever od Paradise žije chlapík, kterej chová nějaký koně. Lidi povídaj, že dělá docela dobrý obchody s cizincema, kteří potřebujou rychle pomoci.“

„Navštívíme ho,“ přikývl Hopalong a vstal.

„Raději tam jděte s připravenýma zbraněma,“ podotkl stájník suše. „Prej je dost nepřívětivej.“

O hodinu později, když se napřed ujistili, že Joe Gamble se cítí dobře a Monaghan je mimo nebezpečí smrti, nasedli tři jezdci na koně a zamířili na ranč 3TL. Byli od města ne víc než míli, když je dojela Sue Gibsonová. Při pohledu na Hopalonga se zarděla.

„Myslím, že jsem se v Jacku Boltovi mylila,“ oznámila jim. „Slyšela jsem o těch depeších.“

Cassidy se usmál. „Zapomeňte na to. Já se taky párkrát zmýlil.“

Red Connors zafuněl a Jenkinsovi zajiskřilo v očích. „I když,“ pokračoval Cassidy, „ne tolik jako jiní, který bych moh jmenovat!“

„Zmejli ses, když jsi nevodbouch toho nevypočitatelnýho Grifina,“ prohlásil Connors otevřeně. „To vím na beton!“

Hopalong Cassidy vjel na dvůr 3TL po boku Sue Gibsonové, a když seskakoval ze sedla, z domu vykulhal Gibson s širokým úsměvem na tváři. Kromě něho byl přítomen i muž, který přivedl Hopalongovi Toppera. Když kůň uviděl Hopalonga, pronikavě zaržál, nedočkavě se rozběhl k vratům a prostrčil hlavu mezi břevny. To už Hopalong mířil k ohradě.

„Jak se máš, hochu?“ Prsty pročísl valachovu bílou hřívu a poškrábal ho na krku. „Jsi rád zpátky, vid’? A co noha?“

Jemně poklepal Toppera po noze, pak ji zvedl a prohlížel šiji. Vypadala dobře jako vždycky.

„Pojedem na výlet, Toppere. Co říkáš?“ Kůň horlivě kýval hlavou radostí, že je znovu s Hopalongem. Ten se otočil k Redovi. „Dnes přespíme tady a vyjedem až ráno. Zajedem do Agate a promluvíme se Sourdoughem. Odtamtud asi zkontrolujeme cesty na sever, jestli nenajdeme nějaký otisky, ale pokud se nemějlim, sledo-

vání tyhle stopy bude těžký. Bolt určitě nemíní nikomu dovolit, aby ho našel.“

Druhého dne jim Sourdough povyprávěl, co o tom kraji ví. Pak ještě dodal: „Nezahlíd jsem nikoho z tý bandy kolem města, ale Hanson, kterej žije dole u potoka, přišel v noci o koně. Ukradli mu koně, hovězí kýtu a nějaký fazole. Taky dva tucty nábojů do šestapadesátky spencerovky.“

„To moh bejt Slim,“ poznamenal Red. „Vzpomínám si, že měl karabinu Spencer.“

Cesta na sever vedla po dně širokého kaňonu. Jeho boky byly porostlé zakrslými stromy a křovím. Tudy už dlouho nikdo neprojel. Občas zahlédli jelena, králíky a jednou obrovského vlka, který před nimi rychle utekl do křoví na horském svahu.

„Budeme pokračovat na sever a zkontrolujeme všechny prameny a stezky,“ řekl Hopalong. „Možná že Slim s Míšencem něco vědí, ale vsadil bych se, že spíš ne. Myslím, že o tý skrýši nevěděl ani Grat, pokud ho tam Bolt nevzal s sebou.“

„Jestli vůbec nějaký úkryt existuje!“ podotkl Connors. Prohlédl si srázy a podíval se dopředu, kde se údolí zužovalo. „Co kdybychom vyjeli nahoru na kopec? Uvidíme o něco dál.“

„Dobrej nápad!“ přisvědčil Hopalong. Otočil koně a vedl ho houštím, skládajícím se většinou z medvědice a tabákových keřů. Skupinka třesoucích se osik vytvářela bíloželený šíp, který ukazoval k nepatrné prohlubni ve svahu. Objeli ji a obezřetně pátrali po jakémkoliv pohybu nebo stopě.

Svah hory se střídavě zvedal a klesal a jezdci zvolna stoupali k vrcholu. Tady dosud řídký porost zhoustl do shluků olší a bělokorých borovic. Zastavili se ve stínu douglasovky a s ní sousedící tsugy kanadské a Hopalong si prohlížel krajinu. Náhle vstal ve třmenech. „Oheň,“ prohlásil. „Tamhle.“

Beze slova se rozjeli. Po ujetí asi půl míle zvedl Red Connors ruku. „Tady jsou stopy!“ zvolal. „Dva jezdci!“

Hopalong popojel k němu. Nyní mu tyto stopy nic neříkaly, ale věděl, že je pozná, až je uvidí znovu. Pokračovali směrem k ohni a zdálo se, že stopy tam vedou také.

„Bude to starej tábor,“ ozval se Mesquite. „Tyhle stopy jsou z minulý noci.“

„Ale vsadím se, že nepatří Boltovi!“ prohlásil rozhodně Connors. „Ten je na něco takovýho příliš mazaněj!“

KAPITOLA 23

Smrt Míšence

Trojice postupovala s nesmírnou obezřetností a prodírala se lesem k tenkému sloupku dýmu. Stoupal před nimi mezi korunami stromů a ztrácel se na obloze. Konečně zastavili. Kouř vycházel z kotliny mezi stromy, která se nacházela nedaleko za několika balvany. Red se vydal na jednu stranu s puškou v ruce.

Hopalong pokračoval dopředu po stopách. Vzpřímil se ve třmenech nad křovím viděl na kruhový tábor a skomírající oheň. Ale nikdo poblíž nebyl. Opatrně pokračoval s připravenou vinčestrovkou.

Tábořili tady dva muži, kteří zmizeli před necelou hodinou. Připravili si a snědli jídlo, ale moc ho neměli. Hopalong stál nad zčernalými uhlíky, když se k němu připojili Red a Mesquite.

„Odešli,“ poznamenal. „Zhruba před hodinou, možná míň. A nemají moc jídla. Vybrali i logr z kafe.“

Red neúnavně zkoumal okolí. „Dva chlapi. Vypadá to na Míšence se Slimem.“

„Nasedali ve spěchu,“ dodal Mesquite, „a pádili, jako by je honil sám ďábel.“

Cassidy přikývl. „Museli nás zahlídnout dole na stopě. No dobrá.“ Chopil se otěží. „Jedem za nima.“

Postupovali rychle, protože otisky byly dobře viditelné. Vedly přímo do borovicového porostu, pak překonávaly svah porostlý medvědicí vysokou až k sedlům a klikatily se mezi balvany. Dvakrát stopu ztratili, ale Hopalong ji pokaždé zase našel. Náhle zpozorovali v dálce před sebou nějakého jezdce.

„Jen klid,“ řekl Hopalong. „Myslím, že ten hombre chce bejt vidět. Možná někde vedle stezky leží druhej.“

Pokračovali dál. Den byl stále teplejší a trávou povíval lehký vánek. Nad vzdáleným pohořím začala mračna na obloze stavět vysoké hradby. Horko se zvyšovalo, vánek utichl a odpoledne už bylo pořádné parno. Ale nezastavili se. Najednou se ozval výstřel z pušky a Hopalongovi prolétla kolem hlavy kulka. Red vypálil jako na povel a pak ještě jednou do křoviska. Zazněl vzdalující se dusot koňských kopyt na kamení a pak ticho. Jezdci se znovu rozjeli, tentokrát dost zvolna, protože si uvědomovali, že unáhlená akce by mohla znamenat smrt.

Bouřkové mraky narůstaly a tmavly a jejich spodní strana se zplošťovala. Někde v kaňonech výhružně burácel hrom. Zavanul prudký vítr a zase odfícel. Uslyšeli další výstřel, ale střelec byl příliš vzdálen, takže jeho kulka dopadla daleko před nimi.

„Příšerný vedro!“ Connors si otřel obličej a krk. Pak si sundal klobouk a utřel dýnko. „Horko a dusno.“

„Žene se bouřka,“ souhlasil Jenkins.

„Škoda že tenhle kraj neznám,“ postěžoval si Hopalong. „Bouřka smaže všechny otisky.“

„Na to je lehká odpověď,“ navrhl Mesquite. „Dožeňme je!“

„Ještě ne.“ Hopalong ukázal na stopy, které se nyní roztáhly. „Jenom ať ujíždějí. Jestli co nejdřív nezastaví, odrovnaj své koně.“

Tři jezdci pokračovali neúnavně dál. Pot promácel boky koní a záda košil jezdce. Tu a tam si museli utřít dlaně svírající pušky. Uplynula hodina, pak další. Hory, které překročili, se svažovaly do hlubokého zeleného údolí. Stopy jezdce před nimi zkřížily otisky medvěda a po pravé straně zahlédli jelena. Hopalong dvakrát ukázal místa, kde koně před nimi zakopli. Lov se chýlil ke konci. Jednou prolétla kulka větvemi nad jejich hlavami. Jen výstřel naslepo, který se ztratil někde v lese.

Hopalong zastavil, aby jejich koně nabrali dech, a vyslovil myšlenku, která znepokojovala i jeho druhy. „Nejhorší je, že se tím nedostaneme blíž k Jacku Boltovi. To on je tím, koho chceme opravdu dostat.“

„Možná že jo,“ namítl Red zachmuřeně. „Kdysi jsem tudy projížděl, když jsem byl první tejden v tomhle kraji. Na sever odtud je údolí, který se táhne od východu k západu. Můžeme jím projet křížem a rozhlížet se po kouři z ohně. To je naše nejlepší šance.“

„Nebude žádněj kouř,“ namítl Mesquite, „pokud je Bolt dost chytřej.“ Všichni souhlasně mlčeli. Tak jednoduchým způsobem Bolta nenajdou.

Hory byly stále vyšší, kaňony hlubší a sevřenější. Porost řídł a žár na dně kaňonů byl stále intenzivnější. Topper kráčel neúnavně, jako by se ho vedro nedotýkalo. Úzký kaňon, jímž právě projížděli, náhle končil vyschlým vodopádem, ale jezdci si všimli, že po jejich pravici se hory otevírají. Opatrně vyjížděli vzhůru. Před nimi se ob-

jevilo nízké sedlo a mezera mezi horami jim odhalila nádherně zelené údolí tři až čtyři míle dlouhé a asi půl míle široké.

V polovině cesty dolů stál srub a ohrady z hrubých klád. U jedné z nich zrovna sesedali dva muži z koní. Hopalong zvedl dalekohled.

„A je to!“ oznámil zamračeně. „Ale raději si pospěšme. V ohradě jsou čerství koně!“

Pobídl koně a hnali se do údolí. Topper vedl nejméně o jednu délku, ale stále byli výš než srub a ohrady. Toho, co pak následovalo, však byli svědky všichni tři: Z lesa za domem vyšel nějaký člověk se sekerou. Mezi ním a psanci stál srub. Náhle zazněl výstřel. Muž se zarazil, ale pak se rozběhl ke srubu.

V té chvíli měla trojice jezdců za sebou skoro další míli a ve značných odstupech od sebe se blížila k ranči. Téměř ve stejném okamžiku se rozlehlo pronikavé ržání koně a tlumený lidský výkřik. Hopalong se svými druhy už byli dostatečně blízko, aby viděli obrovského rezavého hřebce, jak se otáčí k muži v ohradě a žene se proti němu. Psanec se rozběhl zpátky, chopil se nej vyšší klády ohrady a chtěl přes ni přehodit nohu. Ale ta se tam nikdy nedostala, protože rozzuřený hřebec popadl muže do zubů a strhl ho dolů.

Psanec, byl to Míšenec upadl, ale rychle vyskočil na nohy. Než však mohl cokoliv udělat, byl konec. Hřebec se vzepjal a udeřil. Letící kopyta zasáhla Míšence a srazila ho na zem. Kůň po něm okamžitě začal zuřivě dupat. To zvíře doslova zešílelo, nepřestávalo útočit na mlčící, bez hnutí nataženou postavu.

Hopalong odvrátil pobledlou tvář od ohrady. Mesquite, ač tvrdý chlapík, se stáhl zpátky a zdálo se, že mu není zrovna nejlépe. Ze srubu vyběhl muž a zapínal si opasek se zbraněmi. Když uviděl trojici jezdců, zpomalil.

Před ohradou ležel Slim. Byl postřelený, ale žil.

„Jenom jeden kůň,“ mumlal. „Když to Míšenec uviděl, popadl zbraň. Neměl jsem šanci.“

Rančer byl zmatený. „O co tu jde?“ zeptal se se svráštěným obočím. „Proč tu bojujete o můjho koně?“

Hopalong ukázal na strhané koně psanců. „Uhnali je skoro na smrt,“ odpověděl tiše. „Byli jsme jim v patách. Dvojice zlodějů dobytka. Hádám, že Míšenec chtěl toho koně jenom pro sebe.“

„Má ho,“ poznamenal Red, „a i když nerad vidím, když kuň zabije člověka, tenhle si o to říkal.“

Rančerovi se očividně ulevilo. „Bál jsem se, že je to váš kámoš,“ řekl. „Měl jsem strach, že budou trable. Ten hřebec je zabiják. Ale nejlepší plemeník v širém kraji. Mně neubližuje, protože ho krmím a vždycky k němu přistupuju pomalu. Ale strašně se bojí provazu. Smrtelně se ho děsí.“

Hopalong pořád klečel u Slima. Bylo jasné, že se nedá nic dělat. Ten muž umíral. Slim k němu zvedl oči.

„Šel jsem po vás pro prachy,“ zamumlal. „Chtěl bych umřít v lepší společnosti než Míšenec. To nebyl ... člověk. Nevzali by ho mezi sebe ani rudoši nebo Mexikáni. Byl hnusnej.“

Slim ležel nehybně a několik minut trhaně dýchal, než se pokusil znovu promluvit. Jeho rty se snažily utvořit slova, ale ta nevyšla. Už nebyl mezi živými.

Rančer se na něho podíval a pak přelétl pohledem zbylé tři muže. „Nezdá se mi, že bych vás někdy viděl,“ řekl opatrně. „Kdopak jste?“

Odpověděl mu Hopalong: „Já jsem Hopalong Cassidy a tohle jsou Red Connors a Mesquite Jenkins. Ti dva mrtví muži kradli dobytek rančeroům kolem Tascotalu.“

Muž se usmál na Hopalonga. „Slyšel jsem o vás,“ připustil.

Tři jezdci pokračovali po celý zbytek odpoledne v cestě. Udržovali směr na východ. Projeli řadou roztroušených údolí a koryt, které je nakonec převedly přes severojižně se táhnoucí pásmo hor. K večeru se ochladilo a rychle přišla tma. Utábořili se v jedlovém lesíku v úžlabině mezi horami. Za svítání už opět putovali dál.

Byl to opět Hopalong, kdo najednou cosi zpozoroval. „Tamhle něco leží. Koukněme se.“

Vedli klusající koně přes louku a stoupali do skalnaté stráně, porostlé jen řídkou trávou. To, co Hopalong zahlédl, byl jelenec, už nějaký čas mrtvý.

Red seskočil z koně a převrátil zvíře na druhý bok. „Střelenej,“ oznámil. „Včera nebo předevčírem.“

Všichni věděli, kdo tu ráno vystřelil, a tušili, že Jack Bolt může být někde nablízku. Včerejší rančer sice o Boltovi nebo nějakém čer-

stvě postaveném srubu nic nevěděl. Ale o několik dní dříve, zatímco lovil daleko na východě, uslyšel ránu z pušky. Domníval se, že buď někdo projíždí krajem neboje to nějaký prospektor.

Když od něho trojice odjížděla, zkřížila starou stezku, ale nic nenaznačovalo, že by po ní někdo projel. Mrtvý jelenec byl prvním důkazem přítomnosti člověka v této oblasti. Red se zamyšleně díval na zvíře. „Co myslíš, Hoppy? Moh zajít o moc dál?“

„S tímhle zraněním sotva pár mil.“

„Tak nejlepší výhled by moh bejt z tamtoho hřebene. Co říkáte?“ navrhl Mesquite.

Hopalong pokývl a bez velkého nadšení si hřeben prohlédl. „Dejme tomu,“ souhlasil. Rozhlédl se kolem. „Ale budeme opatrní. Bolt může bejt na dostřel. Pojedeme na ten hřeben v rozestupu a budeme se dívat po stopách. Sejdeme se při západu slunce tamhle u tý borovice,“ ukázal na výraznou, bleskem zasaženou borovici na horském hřebeni. „Jestli dojde ke střelení, všichni víme, co dělat.“

KAPITOLA 24

Psanec v pasti

Jakmile Hopalong osaměl, slezl z koně a utáhl sedlový řemen. Chtěl sledovat stopu padlého Jelence. Lovec, který ho zasáhl, se možná vzdálil celé míle od domova, ale Hopalong věděl, že v tomto kraji je dostatek jelenců a velmi málo lovců. Takže bylo málo pravděpodobné, že by se někdo vydával za jelencem někam daleko, a ještě méně pravděpodobné, že by pak byl ochoten vláčet zpátky takový náklad. U většiny horských srubů stačilo vyjít ven a ulovení Jelence bylo otázkou minut.

„Jestli hádám správně,“ zabručel Hopalong, „řek bych, že tak do tří mil odtud. A neměl bych se mejlit.“

Voda přístřeší palivo.

První, po čem se z hřebene porozhlídne, bude potok nebo pramen.

Přístřešek by měl stát mezi stromy a v místě, které není vidět už z dálky.

Měly by se objevit stopy po kácení, i když nebudou v bezprostřední blízkosti obydlí. Srub bude stát v hustém porostu nebo v nějaké úžlabině. Hopalong se vyhoupl do sedla a tiše promluvil na Toppera. Pak se pustili do svahu. Stopa Jelence byla nevýrazná, ale viditelná. Vedla šikmo vzhůru na hřeben.

Ten byl hustě porostlý jedlemi a mezi kameny byly vidět trsy smilku, ale jen s několika zářivě modrými kvítky. Tu a tam se objevila obrovská borovice vejmutovka, která však ve vyšších polohách ustoupila tsugám a douglasovkám. Jelenec na svahu dvakrát upadl a zase namáhavě vstal, protože mu rychle ubývaly síly a dávno ztratil smysl pro orientaci. Na obou místech zůstaly tmavé skvrny od krve.

Hopalong odbočil z trasy, sehnul hlavu a vjel do hustého jedlového lesa. Projel jím až na hřeben, odkud viděl rozlehlou část krajiny, ale nezahlédl žádný dým ani jinou známku lidské činnosti. Viděl pouze špičky korun stromů. Údolí za horami leželo vysoko, ale přesto bylo hustě zalesněné. Vrátil se proto na stopu Jelence a sledoval ji dál za hřeben.

Za několik minut objevil jelencovo ležení. Zvíře toto místo často používalo a lovec o ně buď zakopl nebo Jelence náhodně vyplašil. Pečlivé prozkoumání nejbližšího okolí nevyneslo žádnou odměnu. A tak Hopalong poodjel dobrých padesát stop a pozorně objížděl v kru-

hu kolem jelencova ležení. Ve vzdálenosti asi šedesát yardů od něho konečně našel otisky. Stál tady muž v botách s vysokými podpatky a dvakrát vystřelil. Hopalong našel mezi jehličím obě nábojnice. Pocházely z vinčestrovky ráže 4440.

Hopalong opět nasedl a vedl bělouše lesem dolů ze svahu. Po krátkém sledování stop se prudce zastavil. Vzduchem se nesly jasné a pronikavé rány sekerou. Nadzvedl se ve třmenech a poprvé zahlédl mezi kmeny stromů srub.

Stál v kotlině mezi horami a pod hustými stromy, takže byl vidět pouze od potoka, kterého si Hopalong všiml před několika minutami. Zatímco se díval, nějaký muž přestal štípat dříví, nabral plnou náruč polínek a mířil do domu. Hopalong i na tuto vzdálenost poznal, že je to Grat. Muž se zastavil na schodu, rozhlédl se po okolí a vešel dovnitř.

Hopalong nezaváhal. Mohl sice počkat do západu slunce a vrátit se s ostatními, ale tuto možnost zavrhl. Mesquite je zbrklý, a kdyby objevil srub, nepochybně by vtrhl dovnitř. Bude lepší pokračovat. Existovala šance, že dostane oba psance živé, i když v duchu věděl, že tato možnost je velice málo pravděpodobná.

Popojel ze svahu ještě tři sta yardů. Pak ukryl koně mezi stromy a křoví v malé proláklíně u šikmo stojící skalní desky. Nechal tam i svoji vinčestrovku a vydal se lesem ke srubu.

Srub stál zády opřen o horský svah a dalo se k němu přiblížit pouze z jednoho směru zepředu. Po levé straně byly ohrady, po pravé tekł potok. Ten byl sice jen pár palců hluboký, ale na šířku měřil téměř čtyři až pět stop.

Připozdívalo se. Odpolední slunce už zapadalo za západní hřebení hor. Stíny se prodlužovaly a houstly, i když obloha byla stále jasná a několik mraků mělo narůžovělou barvu. Bouřka, která hrozila po celé dva dny, znovu vršila vysoká mračna a z dálky se ozývalo dunění hromu.

Ke srubu vedla pouze jediná cesta, a Hopalong dlouho váhal. Situace se mu vůbec nelíbila. Vtom vyšel z domu Bolt kráčel rychlými, nervózními kroky ke koním. Měl opasek se dvěma pistolemi a třetí zastrčenou za pasem. Během chůze si pozorně prohlížel lesy a hřebeny.

Náhle se zastavil ani ne čtyřicet yardů od Hopalonga. Neklidně se rozhlédl. Možná ho varoval Hopalongův upřený pohled nebo měl pocit, že něco zaslechl. Když přešel zrakem přes místo, kde Hopalong čekal, vyšel Cassidy na otevřené prostranství. Boltovy oči se okamžitě vrátily oba muži stáli proti sobě, mezi sebou jen mýtinu.

„Cassidy?“ zeptal se Bolt. „Jste to vy?“

Hopalong udělal krok k Boltovi. „Jo, jsem to já. Cekal jste mě?“

Bolt ho upřeně pozoroval. „Svým způsobem. Doufal jsem, že přijdete. To vy jste mi to všechno udělal! Pletl jste se do věcí, po kterých vám nic nebylo. Kdybyste se držel stranou, měl bych teď svůj ranč a užíval si života v Kalifornii.“

„A někteří velice slušní lidé by přišli o většinu svého dobytka,“ odpověděl Hopalong. „Myslím, že takhle je to lepší.“

„Nebudete si to myslet dlouho.“ Bolt jako by měl radost. Hopalong se k němu přibližoval, šel pomalu a odhadoval vzdálenost.

Psanec měl strhanou tvář a divoké oči. Byl neoholený a šaty měl neupravené. Očividně měl značně pocuchané nervy a jeho podráždění teď dosáhlo vrcholu. Díval se na Hopalonga, ale najednou se k němu natočil pravým bokem a rukou sjel ke zbrani. „Opravdu to chcete, Cassidy? Já nejsem Pod Griffin, jak jistě víte.“

Hopalong neřekl nic, jenom náhle popošel doleva. Tento manévř Bolta zmátl, protože nechápal jeho smysl. Hopalongova akce měla ve skutečnosti jediný cíl zmást psance a přimět ho, aby se otočil. A také se dostat mimo přímou linii možného výstřelu ze dveří srubu. Vtom se Hopalong zastavil. Nyní stál asi třicet yardů od Bolta, který na něho hleděl široce rozevřenýma očima plnýma nenávisti. „Kdybych měl jistotu, že se nevrátíte a nebudete ty lidi znovu obtěžovat,“ prohlásil Hopalong, „tak bych po vás nešel.“

Bolt se suše zasmál. Někde v dáli zaburácel hrom. „Můžete se vsadit, že se vrátím! Vráťm se pro zbytek jejich dobytka a vypálím to tam! Sim mě dožene a“

„Sim je mrtvej.“

„Jsou ještě jeho bratři, taky Míšenec, Slim.“

„Slima zabil Míšenec při sporu o jednoho koně. Kůň zabil Míšence. Pokud jde o Aragony, Manuel je ošklivě raněnej a Pete sedí ve vězení.“

Jack Bolt na něho zíral. „No a? Jsou i jiní.“ Pak se podíval na Hopalonga pronikavým pohledem. „Zabil jste Sima Aragona?“

Hopalong přikývl.

Jack Bolt pokrčil rameny, a když je zvedal, současně hmátl oběma rukama po pažbách pistolí. Tvář se mu zkrivila vzteklým úšklebkem a zbraně vylétly z pouzder. Hopalong udělal dva prudké skoky. Ještě brzdil podpatky a už měl kolty venku. Bolt sebou trhl, napůl se otočil, namířil na Hopalonga a vystřelil!

Hopalong pocítil šklubnutí rukávu košile a opakovaně střílel a střílel. Každá kulka postrkovala Bolta o krok zpátky, až se konečně zastavil. Kymácel se s očima stále vyzařujícíma čirou nenávistí.

„Jste rychlý, Cassidy!“ řekl. „Ale „ Boltovi se zlomil hlas. Měl otevřená ústa a lapal po slovech. Potom však padl tváří k zemi.

Znovu zaburácel hrom a spadlo několik kapek. Hopalong se podíval ke srubu. Grat stál na zápraží, ruce prázdné. Dlouho na sebe hleděli bez hnutí.

„Nechci bojovat, Cassidy. Mám toho dost. Jestli mě nechcete zlynčovat, jdu s váma dobrovolně.“

„Dobrá,“ odpověděl Hopalong. „Zajistím vám spravedlivý soud.“

Právě v tu chvíli vjel na mýtinu Mesquite Jenkins a vedl Toppera. Za chvíli se za ním objevil Red Connors. Oba muži se podívali na Bolta, pak na Hopalonga. „Jsi raněnej?“ zeptal se Mesquite.

„Ne.“ Cassidy pohlédl dolů na Bolta, jehož tvář byla v mizejícím světle podivně bledá. „Odneste ho do stodoly, Rede, ano? Bude pršet.“

Když vešli do srubu, Grat stál u stolu s konvicí kouřící kávy. Položil na stůl čtyři talíře. „Jídlo je hotový,“ poznamenal. „Sedněte si a jezte.“

Tři muži se na něho chvíli dívali a pak přikývli. Bez dalšího váhání se posadili a naložili si na talíře jídlo. „Mý zbraně a munice jsou na kavalci,“ oznámil Grat. Nalil Redovi kávu a pohlédl mu do očí. „Přichystal jsem vám tam v horách těžký chvilky, Rede. Hádám, že toho lituju. Byl jste obrovsky statečnej.“

Red pokrčil rameny. „To je minulost. Děláte výborný kafe.“

Hopalong se podíval z jednoho na druhého a kolem očí se mu objevily jemné vrásky. Tohle byl ten správný druh mužů. Vítězství nebo prohra, nedělali kolem toho žádný parádičky.

Zahřmělo a spustil se prudký liják. Z místa, na němž Hopalong seděl, viděl otevřenými dveřmi ven a cítil vůni deště dopadajícího na vyprahlou zem.

Bouřka může trvat i několik dní. Pohodlně se opřel a natáhl nohy pod stůl. Káva byla silná, černá a horká.

